

แสง ช้า

รวม
คิน
อีกครา
หัวใจ
เวลา
แสน
งั้น

2

阅文集团

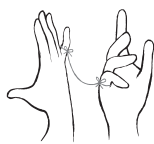
ตงเทียนเตอะหลิวเย่ 冬天的柳叶 เงียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2 กับเรื่อง 'หวนคืนอีกครั้ง สู่ห้วงเวลา
แสนงาม' คงจะไม่ถามไม่ได้จริงๆ ว่าเป็นอย่างไรกันบ้างคะ สนุกสนาน
น่าติดตาม และสร้างความประทับใจจริงอย่างที่บอกเอาไว้ในเล่ม 1 หรือเปล่า
หากอ่านจนจบเล่ม 1 นักอ่านก็คงจะได้เห็นแล้วว่าการดำเนินเรื่องราวของ
นิยายเรื่องนี้ น่าสนใจมากเพียงใด ทั้งทั้งปริศนาใหม่และคลี่คลายปริศนาเดิม
ไปที่ละนิด รวมทั้งยังค่อยๆ สร้างความผูกพันระหว่างนักอ่านกับตัวละครขึ้น
ทีละเส้นใย เชื่อมโยงกันอย่างช้าๆ กว่าจะรู้ว่าเหตุสุดวิสัยที่เกิดขึ้น
อ่านต่อในเล่มถัดไปก็อ่านมาจนใกล้จบเล่มเสียแล้วละ

ในเล่มนี้ความน่าติดตามก็ไม่ได้น้อยลงเลย เพราะเมื่อหมอเทวดาได้
ได้พบกับหลานชายของสหายเก่าจากการชักพาของฉือซันและเซาหมิงยวน
ถึงแม้เขาจะเต็มใจอยากช่วยเฉียวโมอยู่ แต่ก็ยังจำเป็นต้องเล่นตัวสักหน่อย
ให้เซาหมิงยวนทำตามคำเรียกร้องของเขาสักหลายข้อเป็นสิ่งที่ตอบแทน ไหนเลย
จะรู้ว่าข้อเรียกร้องเหล่านั้นกลับกลายเป็นทำให้เฉียวเจาในร่างของหลี่เจา
ได้พบเจอกับเซาหมิงยวนมากขึ้น พระเอกนางเอกของเราไม่ควรพบกันกลับ
ได้พบ ส่วนเฉียวโมคนที่เฉียวเจาอยากพบนักพบหนากลับพบพานได้ยาก
เหลือแสน ทำยที่สุดแล้วเฉียวเจาจะทำอย่างไรให้ได้พบและช่วยเหลือพี่ชาย
รวมไปถึงหมอเทวดาหลี่เจาได้รู้เสียทีหรือไม่ว่าหลี่เจาผู้นี้มิใช่แค่คล้ายแต่คือ
เฉียวเจาจริงๆ ที่สำคัญเรื่องราวความสัมพันธ์ของพระนางที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น
ทุกทีเล่าจะเป็นอย่างไรมาอย่างไรกันแน่ มาติดตามความน่าประทับใจนี้ไป
พร้อมกันอีกครั้งยามนี้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ด้วยสายตาของนางจับจ้องอยู่ที่คนผู้เดียวอย่างไม่คลาดคละคลอด
คนผู้นั้นมีเรือนกายสูงเพียวดุจต้นสนตั้งต้นไผ่ ยามมองจากไกลๆ
เพียงรู้สึกว่าง่าผ่าเผยไม่เป็นสองรองใคร แต่เมื่อเขาเดินมาใกล้ก็จะเห็นว่า
ดวงหน้าหล่อเหลาที่พึงแจ่มกระจ่างปานแสงจันทร์นั้นถูกทำลายไปซีกหนึ่ง
อย่างไร้ความปราณี

ฝั่งที่เดียวเจายืนอยู่มองเห็นใบหน้าซีกที่เสียโฉมไปของเฉียวมิได้
ชัดเจนแจ่มแจ้งพอดี

ตอนถูกชาวตำโจผู้โหดเหี้ยมชั่วช้าลักพาตัวไป แม่นางเฉียวมิได้
รำไห่

ตอนถูกสามี่ซึ่งตนจับเจ้าเฝ้ารอนานนับสองปีปลดปล่อยด้วยธนู
ดอกเดียว แม่นางเฉียวก็มีได้รำไห่

ตอนลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ต้องเผชิญกับเสียงหัวเราะเยาะและ
คำประณามว่ากล่าวของบรรดาคนนานาประเภท แม่นางเฉียวยังมีได้รำไห่

แต่เสียเวลานี้ เฉียวเจายกมือขึ้นปิดตากะทันหัน

น้ำตาไหลรินลงมา

แนะนำตัวละคร

* ฉiewเจ้า

ดวงจิตที่อยู๋ในร่างหลี่เจา จากสตรีในวัยสิบกว่า กลายมาเป็นเด็กสาวอายุสิบสามสิบสี่ปีผู้หนึ่ง นางพยายามใช้ชีวิตในร่างใหม่นี้ให้ดี เป็นบุตรที่ดี ของหลี่กงหวินและเหอซือ ทั้งยังหาทางช่วย พี่ชายของตนเอง

* เซ่าหมิงยวน

กวนจวินโหวผู้มีเรือนกายสูงใหญ่ ท่อนขาเรียวยาว ออกผายไหล่ผึ่งเพราะผลจากการรบทัพจับศึก มานาน ตั้งใจว่าจะไม่แต่งสตรีใดมาแทนฉiewซือ ภรรยาผู้ล่วงลับ

* ฉiewโม๋

บุรุษหน้าหยกสกุลฉiewแห่งจยาเฟิง พี่ชายแท้ๆ ของฉiewเจ้า เพราะสูญเสียครอบครัวที่สกุลฉiew จึงต้องมาอยู่กับครอบครัวฝั่งมารดาที่เมืองหลวง

* หยางโหว่เจิง

สหายของเซ่าหมิงยวน ซื่อจื่อของจวนหลิวชิงโหว มีรูปร่างกำยำล่ำสันและมีรูปโฉมหล่อเหลาคมคาย อุปนิสัยเปิดเผยใจกว้าง พาให้รอยยิ้มสดใส กระฉ่างดุจแสงจันทร์ดั่งสายน้ำ

* จูเยี่ยน

สหายของเซ่าหมิงยวน ซื่อจื่อของจวนไท่หนิงโหว มีทักษะการเดินหมากสูงส่งในระดับที่หาตัว จับยากผู้หนึ่ง แต่ก็ยังพ่ายแพ้ให้กับฉiewเจ้า เสียได้

83

"นี่ท่านหมอเทวดาจะทำอะไร" รุ่ยอ่องเห็นหมอเทวดาหิ้วห่อสัมภาระ
ใบเล็กไว้ก็ตะลึงตาค้างทันใด

เขารู้เพียงว่าหมอเทวดาหลีมัวซาแพทย์ล้ำเลิศ ไม่เคยได้ยินว่า
ยังหยิ่งรู้อนาคตด้วย

หมอเทวดาหาได้ตอบคำถามของรุ่ยอ่อง ดวงตาซึ่งไม่โตนักของเขา
ทอดประกายวูบหนึ่งยามเขม่นมองไปที่ฉื่อชั้นซึ่งอยู่ข้างกายอีกฝ่าย

รุ่ยอ่องรีบแนะนำ "ท่านหมอเทวดา คนผู้นี้คือญาติพี่น้องของข้าเอง"

"คิดไม่ถึงว่าจะมีความเป็นมาไม่ธรรมดาเลยนะนี่..." หมอเทวดา
กล่าวเป็นนัยๆ

ชายหนุ่มเห็นเขาแล้วความโกรธก็แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ

ตอนนั้นตาเด๋มาหง่าเหวี่ยงผู้นี้แย่งเอาผักกาดขาวที่เขาเก็บได้ไป
อย่างไม่เกรงใจสักนิด

รุ่มอ่องฉวยจิงหะที่ม่มีคนมองอยู่ ลอบเตะฉือซันที่หนึ่งพลางรำพึง
ในใจ

ญาติผู้น้องเกิดเสียสติดะไรขึ้นม่ออีก นี่เป็นท่าที่ขอร้องคนหรือม่
ฉือซันมีเรื่องขอร้องอีกฝ่ายจิงสะกดไฟโทสะไว้ แสดงคารวะแล้ว
เอ่ยขึ้นว่า "ท่านหมอเทวดา..."

"ประเดี๋ยวก่อน!" หมอเทวดาหลี่ตะโกนขึ้นม่อคำหนึ่ง

ฉือซันกับรุ่มอ่องพากันมองไปที่เขา

หมอเทวดาหลี่ชูห่อสัมภาระใบเล็กในมือขึ้น "ท่านอ่อง ร่างกาย
ท่านได้รับการบำรุงฟื้นฟูเตรียมไว้ล่วงหน้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้น
แค่ทำตามใบสั่งยาของข้าก็พอ ข้าอาศัยอยู่ในวังอ่องมานานถึงเพียงนี้
สมควรอำลาเสียที"

กล่าวจบเขาชายหางตามองฉือซันที่สีหน้าบูดบึ้งอย่างกระหยิ่ม
ยิ้มย่องปราดหนึ่ง หมุนกายออกเดินไปพร้อมกับนึกในใจว่า ท่าทางอย่างนี้
เห็นทีเจ้าหนูม่โหร้ายผู้ี้จะมีเรื่องขอร้องข้า

หีๆ มิใช่่ง่ายดายกว่าจะหลุดพ้นจากตัวปัญหาน่าปวดหัวนี้ ข้า
ไม่เบาปัญญาจนกระโดดเข้าไปพัวพันอีกหรือ

"ท่านหมอเทวดา โปรดหยุดฝีเท้าด้วย" รุ่มอ่องไล่กวาดตามไปขวาง
หน้าเขา "ร่างกายข้ายังฟื้นฟูไม่เป็นปกติสมบูรณ์เลย จะขาดท่านม่ได้
จริงๆ"

บอกว่าห้ามแตะต้องสตรีภายในหนึ่งปีก็จะฟื้นฟูร่างกายได้จะไรกัน
ขึ้นปล่อยตัวหมอเทวดาผู้ี้ไปตอนี้ ถ้าเกิดหนึ่งปีให้หลังยังไม่เป็นปกติแล้ว
เขาจะไปร้องให้กับผู้ี้ใดเล่า

"สิ่งที่ท่านอ่องขาดม่ได้คืออาบน้้าสมุนไพรต่างหาก มิใช่่ข้า" หมอเทวดา

มีสีหน้าไม่พอใจ

สมดังคำกล่าวที่ว่าไม่เห็นกระต่ายอย่าได้ปล่อยเหยี่ยว* จริงๆ หรือ
จะพูดว่าพวกเชื้อพระวงศ์หาดีไม่ได้สักคนนะ

เขามองจื่อซันแวบหนึ่งก่อนเอ่ยต่อท้ายในใจว่า รวมถึงเจ้าหนูนี้!

"ขาดมิได้ทั้งนั้นๆ" เพื่อทายาทสืบสกุลแล้ว รวยอ่องไม่มีน้ำให้กับ
หมอเทวดาหลิแม่แต่น้อยนิด

จื่อซันเห็นแล้วประหลาดใจ ลอบคิดคำนึงว่ารวยอ่องป่วยเป็นอะไร
กันแน่ ถึงกัมศิระชะโอนอ่อนต่อตาเผ่าผู้นี้ถึงเพียงนี้

"ท่านหมอเทวดา พวกเราได้พบกันอีกแล้วนะ" จื่อซันดูออกว่าเขา
ไม่อยากแะแสดนก็เลยเป็นฝ่ายรุกก่อน

หมอเทวดาเลิกคิ้วขึ้น

เจ้าหนูนี้หมายความว่าอะไร หรือคิดจะเปิดโปงเรื่องที่เกิดขึ้น
ทางแดนใต้ต่อหน้ารวยอ่อง

จื่อซันเห็นหมอเทวดาหลิหน้าเปลี่ยนสีก็ยกมูมปากโค้งขึ้น กล่าว
ถ้อยคำแฝงความหมายลึกๆ "จะว่าไปแล้วคงเป็นชะตาต้องกัน ตอนนั้น
ท่านหมอเทวดาพาคนของ..."

"ประเดี๋ยวก่อน" หมอเทวดาหลิตัดบทเขาจับพลัน มองสบสายตา
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มของอีกฝ่ายแล้วเกือบหลุดปากสบถออกมา

เจ้าหนูนี้ช่างบัดซบนัก ถึงกับเอาชื่อเสียงของแม่นางน้อยผู้นั้นมา
ข่มขู่ซ้ำ!

หมอเทวดาหลิสุดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่งเต็มแรง

น่าโมโหจริงๆ ทั้งที่แรกเริ่มเดิมทีแม่นางน้อยอยู่กับเจ้าหนูมดขบผู้นี้

* ไม่เห็นกระต่ายอย่าได้ปล่อยเหยี่ยว เป็นสำนวนจีน หมายถึงยังไม่เห็นเป้าหมายก็อย่าเพิ่งลงมือ

ตอนนี้กลับใช้นางชู้เข้าเสียแล้ว

อี ชู้เป็นคนที่ยอมให้ใครข่มขู่!

"ท่านหมอมเหวตาคงลืมไปแล้วว่าตอนนั้นเด็กสาว..."

"เจ้ามาหาข้ามีเรื่องอะไร" หมอมเหวตาทียอมจำนนต่อคำขู่โดยสิ้นเชิง
ได้ถามขึ้นอย่างรวดเร็ว

รอยยิ้มตรงมุมปากฉือซันขยายกว้างขึ้น

ชนะเดิมพันแล้ว!

เขานึกไว้แล้วเชื่อว่าตาเต๋าหน้าห้องกนิสยาน่าซังผู้นี้ยอมรับเด็กสาว
ผู้นั้นเป็นหลานสาวบุญธรรม ก็บังคับแล้วว่าน้ำหนักของนางในใจตาเต๋านั้น
ต้องไม่สามัญเลยทีเดียว

รู้ข้อที่พึ่งอยู่ด้วยความฉงนฉงายอดถามขึ้นไม่ได้ "ท่านหมอมเหวตา
กับญาติผู้น้องรู้จักกันจริงๆ หรือ"

"ไม่รู้จัก" ทั้งคู่ตอบเป็นเสียงเดียวกัน

รู้ข้อที่ "... เห็นข้าเป็นคนโง่หรือไร!

"แค่มีโอกาสได้พบหน้าท่านหมอมเหวตาคราหนึ่งเท่านั้น ท่าน
หมอมเหวตา พวกเรามีสุไปสนทนากันข้างนอกเถอะ"

หมอมเหวตาหืดหอบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างแค้นใจ เขาข่มความโกรธไว้
แล้วพยักหน้า

ถ้ามิใช่เพราะรู้สึกลัวแม่หนูหลิคล้ายกับแม่หนูเฉียว เขาไม่ห่วงวายใจ
กับเรื่องนี้แน่

เจ้าหนุ่มผู้น่าชังไร้ยางอาย ตำข้า และหน้าหนาสิ้นดี!

"จะไปทีใดก็รีบไปสิ!" หมอมเหวตากลอกตาขึ้น สะบัดแขนเสื้อสาวเท้า
ออกไปก่อนก้าวหนึ่ง

"ท่านหมอเทวดาโปรดหยุดฝีเท้าด้วย" รุ่ยอ่องไล่ตามไป จนยั้งหะที่เปลือยเอื้อมมือไปชิงห่อสัมภาระในมือหมอเทวดามา จิกยี้มจนดาบหยี แล้วกล่าวขึ้นว่า "ห่อสัมภาระนี้หนักพิกล ข้าช่วยหิ้วให้ท่านเถอะ"

ฉือซันแอบเบ้าปาก ไม่พบกันหลายวัน รุ่ยอ่องหน้าด้านหน้าทันทันอีกแล้ว

หมอเทวดาหามีไฟโทสะสู่มอกอยู่เพราะฉือซัน คร้านจะถือสาหาความกับรุ่ยอ่อง เขาโบกมือไปมาพลางบอก "ข้าจะออกไปคุยกับคุณชายท่านนี้ก่อน"

ฉือซันกับหมอเทวดาเดินออกจากห้อง เห็นองครักษ์สิบกว่าคนยืนเรียงรายกันเป็นแถวๆ จนเต็มพรีตอยู่ในลานกว้าง จ้องมองพวกเขาตาเขม็งอย่างเงิบเงียบไร้สัมผัสเสียง

ฉือซันหมุนกายไปถาม "ท่านอ่อง นี่หมายความว่าอันใดหรือ"

หมอเทวดาแค้นเสียงฮึ

รุ่ยอ่องเอ่ยอธิบาย "ญาติผู้หนึ่งไม่รู้อะไร ปักก่อนมีหนหนึ่งท่านหมอเทวดาออกไปข้างนอกแล้วพบกับเรื่องไม่คาดฝันหลายเรื่องมาก ฉะนั้นเวลาท่านจะไปที่ใด พาคคนติดตามไปด้วยเพิ่มขึ้นเป็นการระมัดระวังไว้จะดีกว่า"

หากมิใช่คนที่อยากพบหมอเทวดาคือกวนจวินโหว เขาไม่มีทางปล่อยให้หมอเทวดาออกนอกวงเป็นอันขาด

"เป็นเช่นนั้นเอง" ฉือซันได้ยินแล้วไม่ยากถามอะไรต่ออีก ปล่อยให้องครักษ์เหล่านั้ติดตามไปด้วยตามสบาย

ข้างนอกฝนตกหนักขึ้นทุกทีประหนึ่งผืนม่านลูกปัดแก้วใสแขวนประดับกลางฟ้ากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ได้ยินแต่เพียงเสียงน้ำไหลลงไปตาม

กระเบื้องหลังคามสากกับเสียงเม็ดฝนหล่นกระทบพื้นดังเปาะแปะๆ

พอมหอมเทวดาพลังย่ำเท้าลงแอ่งน้ำซังก็ดำทอคำหนึ่ง "อากาศ
บัดชนัก! นี่จะไปคุยกันที่ใด" เขาเหลียวหน้าถาม

ฉือซันชี้ไปทางรถม้าที่จอดอยู่ตรงหัวมุม "หอซุนเฟิงที่ถนนสาย
ตะวันตก ท่านมอเทวดาขึ้นรถม้าก่อนเถอะ"

การเดินทางกลางสายฝนนั้นเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดใจจริงๆ มอเทวดา
หลี่ไม่พูดพร่ำทำเพลง ปีนเข้ารถม้าแล้วสะบัดรองเท้าที่เปียกและคราหนึ่ง
ฉือซันขมวดคิ้วยกก่อนจะลอดตัวตามเข้าไป

ภายในตัวรถม้ายังนับว่ากว้างขวาง ทว่าคนสองคนที่นั่งอยู่ต่างฝ่าย
ต่างขวางหูขวางตากัน บันดาลให้รู้สึกอึดอัดคับแคบเป็นพิเศษ

มอเทวดาหลี่เขยิบบันท้ายถอยออกพลางคิดคำนึงในใจ ตอนนั่ง
บนรถม้ากับแม่หนูหลี่ตั้งนานปานนั้นก็ไม่เห็นรู้สึกว่เบียดนี่นา

เขาตัวดีสายตามองฉือซันแล้วยิ้มเยาะ ดูไปแล้วเจ้าหนูนี้ยังคง
น่ารังเกียจเหลือเกินจริงๆ

"เจ้าหนูม เจ้าเป็นคุณชายตระกูลสูงศักดิ์ เอาชื่อเสียงของเด็กสาว
ผู้หนึ่งมาบีบคั้นข้า ไม่รู้สึกอายแก่ใจบ้างหรือ โดยเฉพาะแม่นางน้อยผู้นั้น
มิได้มีใครกับเจ้าอยู่หลายส่วนด้วย"

ฉือซันโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน "ท่านมอเทวดาอย่าได้เข้าใจผิด
ข้ากับแม่นางน้อยผู้นั้นไม่ได้มีใครต่อกันสักน้อยนิด"

เขากวาดตามองมอเทวดาหลี่แวบหนึ่งแล้วเหยียดยิ้มมุมปาก
"ต่อให้เป็นเช่นนั้น ก็เป็นนางที่มีใครต่อข้า หาใช่ข้ามีใครต่อนางเด็ดขาด"

ผู้ใดใส่ใจก่อนผู้นั้นเป็นฝ่ายแพ้ เขาไม่มีทางเลือกยให้ตาเม่าหง่าเหวี่ยง
ผู้นี้จึงความได้เปรียบไปได้

หมอมเทวดาโมโหจนตัวสั่น เขาถามด้วยน้ำเสียงฉุนเฉียว "ตกลงว่า
ที่มาหาข้านี้เป็นเรื่องไร้สาระใดกัน"

"ท่านหมอมเทวดาอย่าได้ร้อนใจ รอเมื่อพวกเราไปถึงหอขุนพิงแล้ว
ค่อยๆ คุยกัน ดูที่ว่าท่านอยู่ในวังรุ่มอึ้งคงจะอับเฉาเนา ดูสิ่งใดไหนเลย
จะสำราญใจเท่ากับดื่มสุราในหอสุราเล่า"

"พูดมานานสองนาน ข้าพิงได้ยินถ้อยคำเดียวที่เป็นภาษาคน"
หมอมเทวดาหลิ่วคอดอย่างปราศจากความเกรงใจใดๆ

ฉือซันแบ้มมปาก ไม่แยแสอีกฝ่าย

แต่ไรมหาเขาใจกว้างกับผู้พ่ายแพ้อย่างมาก

ถนนหนทางกลางสายพิรุณมีผู้คนบางตาดูว่างโหล่งโหล่ง ได้ยินเพียง
เสียงฝีเท้ามำดังกบกับ

ป้ายธงสีเขียวขาวหน้าหอขุนพิงโดนสายฝนซัดสาดจนเปียกแฉะ
ลู่ลง เสี่ยวเอ๋อร์ยืนอยู่หน้าประตูด้วยท่าทางเกียจคร้านเฉื่อยชา

ครั้นรถม้าคันหนึ่งพร้อมองครักษ์หลายสิบคนหยุดอยู่หน้าร้าน
เสี่ยวเอ๋อร์สองคนก็กระดึบกระเจงขึ้นทันควัน ออกไปต้อนรับเชื้อเชิญลูกค้า
เข้าร้าน

ฉือซันทั้งพวกองครักษ์ไต่ถามนอก พาหมอมเทวดาหลิ่วเข้าสู่ห้องส่วนตัว
ห้องหนึ่งแล้วถึงเปิดเผยจุดประสงค์ที่มาหาเขา

84

"เจ้าบอกว่ายามีใครอยากพบข้านะ" หมอเทวดาหืดทำท่าแคะหู
"กวนจวินโหว" พอเห็นสีหน้าหมอเทวดาหืดเปลี่ยนไป จื่อซันก็ชัก
หน้าใจ

ตาเฒ่าผู้นี้คงจะไม่ชินเสียแก่กำเรบอีกกระมัง ดีที่เขาส่งสารไปให้
เซ้าหิงยวนแล้ว อีกไม่นานอีกฝ่ายก็จะมาถึง

เมื่อคิดไปเช่นนี้ จื่อซันจึงผ่อนคลายขึ้นทันที เขายกสองแขนกดอก
เอ่ยถามด้วยรอยยิ้มพราวว่า "ท่านหมอเทวดาไม่อยากพบใช่หรือไม่"

ไม่อยากพบก็เปล่าประโยชน์ ด้วยวรยุทธ์เขาจะหน่วงเหนี่ยวชายชรา
ผู้นี้ไว้ได้ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด

หมอเทวดามีสีหน้าแปลกพิกลมาก เขาตบโต๊ะแล้วกล่าวว่า "อยาก
สิอยากพบเหลือเกิน เจ้าหนุ่มน้อยอยู่ที่ใด"

ยามไต่ยินว่าคนที่อยากพบเขาคือกวนจวินโหว หมอเทวดาก็หมดสิ้น

ความสนใจต่อคำพูดและยั่วยุของคนเบื้องหน้าโดยพลัน

กวนจวินไหว? มิใช่เจ้าคนบัดซบที่ปลิดชีพแม่หนูเชียวหรือ

เขากำลังกลุ่มัวใจว่าไม่มีโอกาสสั่งสอนเจ้าคนบัดซบนั่นอยู่พอดี
คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะรณมาหาถึงที่เอง

"น่าจะไปไกลถึงแล้ว"

หมอเทวดาหลี่หัวเราะหึๆ ทำหน้าขมิ้นรินน้ำชาให้ตนเอง เขาจับคำหนึ่ง
แล้วหลับตาพักเอาแรง

ฉือซันเอานิ้วมือเคาะกับพื้นโต๊ะเบาๆ อย่างเบื่อบ่ายเหลือแสน

ขณะที่หมอเทวดาสะลึมสะลือไป ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจาก
ระเบียงทางเดิน เขาลืมตาพริบ เห็นชายหนุ่มเรือนกายสูงชะลูดผู้หนึ่งก้าว
เข้ามา

บุรุษหนุ่มร่างสูงใหญ่ถอดเสื้อกันฝนออกส่งให้องครักษ์ที่ตามติดมา
ทางด้านหลัง จากนั้นองครักษ์ก็ถอยออกไปอย่างไร้สຸ່มเสียงแล้วยืนเฝ้า
หน้าประตู

ถึงแม้จะสวมชุดกันฝนแล้ว ชายเสื้อคลุมของเซ้าหมิงยวนยังคงโดน
น้ำฝนสาดกระเซ็นจนเปียก เส้นผมชื้นแฉะจับกันเป็นก้อนๆ มีน้ำหยดลงมา
ตามข้างแก้ม

ฉือซันลุกขึ้นยืน "ซีม้ามารหรือ"

"อ้อ" เซ้าหมิงยวนทอดสายตาคมต๋าวสหายรักมองไปที่ผู้เฒ่าซึ่ง
นั่งวางม้านั่งขมิ้นอยู่ข้างใน เขาก้าวเท้าปราดๆ ไปตรงหน้า ประสานมือ
คารวะทักทาย "เซ้าหมิงยวนขอคารวะท่านหมอเทวดาขอรับ"

หมอเทวดาหลี่เหลือบเปลือกตาขึ้น ทำสีหน้ารังเกียจเฉียดฉันท
"น้ำบนตัวเจ้ากระเด็นโดนหน้าข้าหมดแล้ว"

เช้าหึงยวนอิงกันไป หมอเทวดาที่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อนเบื่องหน้า
ผู้ที่ไม่พึงใจข้า?

เช้าหึงยวนเป็นแม่ทัพผู้กุมอำนาจทหารครองความเป็นใหญ่ใน
ดินแดนหนึ่งมานานปี เป็นธรรมดาที่จะไม่ใช่คนที่ยอมให้ใครบีบคั้น
อย่างไรก็ได้ เขาแถมยังมักกล่าวเสียงนุ่มว่า "ท่านหมอเทวดากล่าวล้อเล่น
แล้ว เรื่องอื่นๆ ข้าล้วนทำได้ไม่ดีสักอย่าง มีเพียงพละกำลังในตัวที่ควบคุม
ได้ไม่เลว ไม่มีทางทำให้น้ำฝนกระเด็นโดนหน้าท่านเป็นอันขาด ท่านนั่ง
สบายๆ ได้เต็มทีขอรับ"

"อย่ามาคุยโอ" หมอเทวดาหล่ทำที่เอามือลูบปากแล้วสบช่องถ่มน้ำลาย
ป้ายไว้บนมือ แะมือออกโบกไปโบกมาตรงหน้าชายหนุ่ม "ไม่กระเด็นโดน
หน้าข้าแล้วจะเปียกเช่นนี้รี"

ฉือซันที่อยู่ด้านข้างกลอกตาขึ้น พุดเสียงเยาะๆ "น้ำฝนตกจาก
เมฆก้อนใดกันถึงมีฟองขาวๆ ด้วย"

สีหน้าของหมอเทวดาหล่บึ้งตึง เขายกมือชี้หน้าฉือซันและพุดกับ
เช้าหึงยวน "มีเรื่องจะขอร้องให้ข้าช่วยเหลือหรือไม่ จะให้ข้าช่วยก็ได้ แต่
เจ้าต้องบอกให้เจ้าหนุ่มนี้ออกไปก่อน"

เจ้าคนบัดซบสองคนนี้นิสัยเสียเหมือนกันจริง ๆ

เช้าหึงยวนดูออกว่าหมอเทวดาหล่เป็นพวกคนประหลาดคิดอะไร
ผิดแปลกจากผู้อื่น เขามองไปทางฉือซันโดยไม่ลังเลใจ "สือซี..."

"ได้ไม่ทันถึงฝั่ง เจ้าก็ถีบหัวเรือส่ง" ฉือซันยื่นมือตบไหล่สหายที่หนึ่ง
ก่อนจะสาวเท้าก้าวใหญ่เดินฉับๆ ออกไป

พอเขาออกนอกประตูก็เห็นองครักษ์ที่เช้าหึงยวนพามาเหลือบตามอง
จึงบันดาลโทสะอย่างสุดระดับ พุดตะคอกใส่ "ขึ้นมออีก ข้าจะควักลูกตาเจ้า

ออกมาเสีย"

องค์รัชหลูปตาลลงเจียบๆ หากลอบนึกในใจ ท่านสู้ข้าไม่ได้สักหน่อย
 จื่อซันเดินหลายก้าวไปพึ่งราวระเบียงด้านนอกมองดูถนนเบื้องล่าง
 ดูเหมือนฝนตกหนักขึ้นอีก เม็ดฝนที่โปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย
 กลายเป็นม่านน้ำ มองไกลๆ ละม้ายกระแสน้ำตกที่ไหลกระโจนลงสู่พื้น
 บนถนนแทบมองไม่เห็นวีแววผู้คน

เขาทอดถอนใจระคนอยากรู้

ไม่รู้ว่าถึงเจวียนอยากพบหมอเทวดาเพราะเหตุใด ขนาดฝนตกหนัก
 อย่างนี้ก็ยังขี่ม้ามา

เฮ้อ...อย่าให้ผลตรงหัวไหล่ที่โดนชกจนปรืออกเมื่อวานนี้กลัดหนอง
 จิงจะดี

ภายในห้องส่วนตัว

พอเห็นจื่อซันออกไปแล้ว หมอเทวดาหลิปล่อยตัวตามสบายยิ่งขึ้น
 เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้พูดอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ว่ามา อยากให้ข้าตรวจ
 อาการให้เจ้าใช่หรือไม่"

เขามองสำรวจชายหนุ่มตรงหน้าขึ้นๆ ลงๆ แล้วแค้นเสียงเยาะ
 "ก็โทษมิได้ โรคในตัวเจ้านะ ถ้าไม่รักษาให้หายละก็ เกรงว่าคงได้ตาย
 ตั้งแต่ยังหนุ่มแล้ว"

เจ้าหิงยวนหลูปตาลลง สีหน้าเขาไม่แปรเปลี่ยนสักนิดขณะเผยเรื่องที่
 จะขอความช่วยเหลืออย่างสุภาพเกรงใจ "ข้าอยากขอรับรองให้ท่านหมอเทวดา
 ช่วยตรวจให้พี่ชายของภรรยาข้าขอรับ"

หมอเทวดาหลิติดบทเขาทันควัน "จะช่วยญาติโกโหติกาที่มาหาข้า

พี่ชายของภรรยาเจ้าเป็นใครกัน ไม่ตรวจ!"

ถ้าเป็นเจ้าหนูนี้ขอให้รักษารอคอยให้ เขาจะได้กลิ่นแก้มให้หน้าใจ
ระบายนความแค้นแทนแม่หนูเดียว แต่สำหรับคนอื่น ๆ หรือจะอาหามาอามว
ที่ใดก็ช่าง เขาไม่มีเวลาร่วง

"ขอเพียงท่านหมอมเหวตาขับปากตรวจจากการให้พี่ชายของภรรยาข้า
ท่านต้องการสิ่งใดล้วนเอ่ยปากมาได้ทุกอย่างเลยขอรับ"

"ข้าก็บอกแล้วว่าพี่ชายภรรยาเจ้าเป็นใครมาจาก...ประเดี๋ยวนะ!"
หมอมเหวตาชะงักปากกะทันหัน เขาทำหน้าตาชอบกล "พี่ชายของภรรยาเจ้า
คนใดหรือ"

"ข้ามีพี่ชายภรรยาแค่ผู้เดียวขอรับ เขาเป็นบุตรชายของได้ทำเดี่ยว
อดีตข้าหลวงตรวจการฝ่ายซ้ายที่ลวงลับไปแล้ว นามว่าเฉียวโม"

"ลวงลับไปแล้ว? ลวงลับไปแล้วอะไรกัน เจ้าหนูรีบบอกข้ามา
ให้รู้เรื่องนะ" หมอมเหวตาใจหล่นดังตุบ ใช้สองมือเทากับพื้นโต๊ะยันตัว
ลุกขึ้นยืนทันที

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึมลง เขากล่าวไขความกระจ่าง "เรือน
ของท่านพ่อตาข้าประสบเหตุไฟไหม้ คนทั้งครอบครัวมีเพียงพี่ชายกับ
น้องสาวคนเล็กของภรรยาข้าที่หนีรอดออกมาได้ บัดนี้ทั้งสองพำนักรอยู่ที่
จวนเสนาบดีโค้วขอรับ"

ลมหายใจของหมอมเหวตาหืดหุดขาดห้วง เขาล้มลงนั่งบนเก้าอี้
ไม่อาจตั้งสติคืนได้เป็นนาน

เขาหมิงยวนนั่งเงียบไปดูละเอียดงัน

ฝนเทกระหน่ำดังจ๊ากๆ จากนอกห้อง เสียงเม็ดฝนสาดกระแทบ
กรอบหน้าต่างไม่หยุดหย่อนชวนให้หงุดหงิดว่าวุ่นใจ

ในที่สุดหมอเทวดาหลีกคึดมสติได้ เขามองเช่าหมิงยวนอย่างพิณิจ
ก่อนเอ่ยถาม "เจียวไม่เป็นอะไรไป ได้รับบาดเจ็บหรือ"

ชายหนุ่มพยักหน้า "ขอรับ พี่เจียวไม่บาดเจ็บที่ใบหน้า"

บาดเจ็บที่ใบหน้า?

สีหน้าของหมอเทวดาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เขาเป็นหมอ อีกทั้งเป็นหมอที่เคยเห็นคนได้รับบาดเจ็บมานับไม่ถ้วน
จึงแจ่มแจ้งดีเหลือเกินว่าคนที่เป้นแผลไฟไหม้นั้นน่ากลัวปานใด

"ตั้งแต่เมื่อไร"

"สองเดือนเศษขอรับ แต่เพิ่งมีข่าวมาถึงเมืองหลวงก่อนหน้านี้นี้ไม่นาน
ยามนี้รู้กันไปทั่วแล้ว"

สองเดือนเศษ? เวลานั้นข้าอยู่ทางทิศใต้พอดี แต่กลับไม่เคยเอาใจใส่!

เจ้ารุษอ่องสมควรตาย ปกปิดเรื่องข้างนอกเสียมิดชิด เขาก็อ้วแล้วเสีย
เข้าไปอยู่ในวังอ่องไม่ต่างอันใดกับติดคุก!

หมอเทวดากล่าวโทษรุษอ่องทันทีทันใด ลืมเลือนไปสนิทใจว่าอีกฝ่าย
ไม่รู้ถึงความหลังระหว่างเขากับตระกูลเจียวเลยสักนิด แล้วจะรื้อนำเรื่องนี้
มาบอกเขาโดยเฉพาะได้เช่นไร

"พูดเช่นนี้เจ้าอยากขอให้ข้ารักษาแผลไฟไหม้ที่ใบหน้าของเจียวไม่หรือ"

หมอเทวดาหลับตาลงตามองเขาพลางนึกในใจว่า คิดไม่ถึงว่าเจ้าหนุ่มนี้ยังมี
มโนธรรมอยู่เล็กน้อย แต่ไม่รู้ว่าจะเต็มใจทุ่มเทมากเท่าใดเพื่อแลกกับมัน

เขาอยากทดสอบความจริงใจของอีกฝ่าย จึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียง
เนิบนาบว่า "เอาอย่างนี้เถอะ อยากให้ข้าช่วยรักษาเขาก็ใช่ว่าจะไม่ได้
แต่เจ้าต้องตอบตกลงเงื่อนไขของข้าสักสองสามข้อ"

นัยน์ตาของเช่าหมิงยวนทอแววลึกล้ำ เขากล่าวตอบอย่างนุ่มนวล

"เชิญท่านหมอมเหวดาบอกได้โดยขอรับ"

ชายหนุ่มคู่ออกว่าหมอมเหวดาผู้ี้ดูที่ว่าจะเคยมีเมตรีแต่หนหลังกับ
ตระกูลท่านพ่อตา บางที่ถึงเขาไม่ตอบรับเงื่อนไขใดๆ หมอมเหวดาก็ต้อง
ช่วยรักษาเดียวไม่อยู่ดี

แต่เขาไม่ยอมเสี่ยง เพราะนี่เป็นน้ำใจอันน้อยนิดหนึ่งเดียวที่เขา
ทำให้แก่พี่ชายของภรรยาได้

"ข้อแรก เจ้าไปบอกผู้่ยอ้งว่าข้าไม่ยอมพักอยู่ที่วังเขาแล้ว ข้าจะ
ไปที่ใดมาที่ใด ผู้่ยอ้งห้ามก้าวกาย ข้อสอง ช่วงที่ข้าอยู่ในเมืองหลวงนี้
เจ้าต้องรับผิดชอบคุ้มครองความปลอดภัยของข้า สำหรับข้อสาม ตอนนี้
ยังคิดไม่ออก วันหน้าค่อยบอกอีกที ว่าอย่างไร ทั้งหมดนี้เจ้าตกลง
หรือไม่เล่า"

85

"ได้ขอรับ" เช่าหมีงยวนตอบรับทันที เรื่องง่ายดายถึงเพียงนี้?

หมอเทวดายกเท้าขึ้นอย่างไม่รักษากิริยาใดๆ เขากล่าวเสียงเฉื่อยเฉื่อยว่า "เช่นนั้นเถอะ ตอนนี้อยากไปหาคนผู้หนึ่ง เจ้าแต่งกายเป็นองครักษ์ไปพร้อมกับข้าแล้วกัน"

เมื่อแรกที่พาแม่หนูหลี่ไปส่งถึงเรือน เขารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า พอสะสางธุระเรียบร้อยแล้วจะไปเยี่ยมนาง อันว่าฤกษ์ดีมีผู้ฤกษ์สะดวกก็เอววันนี้เลยเถอะ มีกวนจวินโหวอยู่ด้วย องครักษ์นำร่ำลากันนั้นก็ไม่ต้องตามไปเป็นพรวนพอดี

เช่าหมีงยวนประหลาดใจพอดูว่าไม่ได้พูดอะไรมา เขาตะเบ็งเสียงเรียก "เยี่ยลั่ว เข้ามา"

องครักษ์ที่ยืนอยู่หน้าห้องเปิดประตูเข้ามา "ท่านแม่ทัพ"

"มานี่"

องค์กรผู้จ้างรักภักดีเดินเข้าไปหา "ท่านแม่ทัพมีสิ่งใดจะบัญชา
ขอรับ"

ในใจของพวกเขาเหล่านี้ ท่านแม่ทัพคือแม่ทัพเสมอ หาใช่ท่านโหว
อันใดไม่

"ถอดเสื้อผ้าออก"

"หา?" เยี้ยลัวตะลึงงัน เขามองไปที่หมอบเทวดาหีด้านข้างอย่าง
ละล้าละลัง "ท่านแม่ทัพ เช่น...เช่นนั้นไม่ดีกระมัง..."

แม่ทัพของเขามีความชอบแปลกๆ เฉากี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน

แม้จะพูดว่าเป็นเพราะรบทัพจับศึกอยู่ต่างเมืองเป็นเวลานาน
ในค่ายทหารก็มีพวกบุรุษกับบุรุษบางคนมั่วสุมกัน ถึงขั้นที่มีอยู่คั่นหนึ่ง
เขาออกไปถ่ายเบายังเคยเห็นบุรุษเปลือยบันท่ายสองคน แต่นี่มิได้
หมายความว่าเขาจะเป็นตามไปด้วยนะ

เยี้ยลัวชายตามองท่านแม่ทัพผู้หล่อเหลาคมคายไม่เป็นสองรองใคร
แวบหนึ่งแล้วปลงใจเด็ดเดี่ยว

ข้างเถิด ถ้าเป็นความต้องการของท่านแม่ทัพผู้นำเทิดทูนดุจเทพเซียน
ข้าก็จะฝืนใจเสียสละสักหน

แต่ว่า...ตาเฒ่าที่อยู่ด้านข้างเล่า มันเรื่องอะไรกัน

เซ้าหมิงยวนไม่คิดว่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ปกติเรียบร้อยไม่ช่างพูด
จะคิดเตลิดไปไกลเช่นนี้ คิ้วหนาพาดเฉียงย่นเข้าหากันน้อยๆ "ยี่ดยาด
อะไรอยู่ ยังไม่ถอดอีก"

"เออ...ข้าจะถอดเดี๋ยวนี้เลยขอรับ" ผู้ที่เคยชินกับชีวิตเสี่ยงตายดุจ
เลี้ยเลียดบนคมดาบมากับเซ้าหมิงยวนล้วนคล่องแคล่วว่องไว เยี้ยลัวเร่งรีบ
ปลดกระเป๋ากเอนแล้วถอดเสื้อคลุมตัวนอกมือเป็นระวิง เขาชำเลื่องมอง

หมอเทวดาไปพลงให้กำลังใจตนเองไปพลง จากนั้นกัดฟันตั้งกางเกงตัวใน
 เข้าหึงยวนเห็นสถานการณ์ชักพิกลฯ ถ้วยชาในมือก็พุ่งตรงออกไป
 กระแทกมือเยี้ยลั่วอย่างแม่นยำ

เยี้ยลั่วรู้สึกเจ็บจึงคลายมือจากกางเกงตัวในที่ตกอยู่ในสภาพล่อแหลม
 เต็มที่ มองท่านแม่ทัพด้วยสีหน้าเลอหลา

"เจ้าถอดกางเกงด้วยเหตุใด" ชายหนุ่มก้มลงเก็บเสื้อคลุมตัวนอกที่
 องค์กรภยโชนลงบนพื้น บอกกับหมอเทวดาแล้วว่า "ท่านโปรดรอสักครู"

เขาถือเสื้อเดินเลี้ยวเข้าไปหลังจากนั้นซึ่งตั้งอยู่มุมห้อง เปลี่ยนเสื้อคลุม
 สีขาวออกแล้วสวมชุดทหารองค์กรภยธรรมดาแทน ผ่านไปครู่หนึ่งก็ก้าวเท้า
 ออกมา

เข้าหึงยวนตัวสูงกว่าเยี้ยลั่ว ส่งผลให้ชุดไม่พอดีตัว ดีที่สุดชาย
 ขากางเกงเก็บไว้ในรองเท้าหุ้มข้อพื้นบางแล้วดูไม่ออก แคว่ว่าตัวเสื้อสั้นต่อ
 ไปเล็กน้อย เผยข้อมือที่เห็นปุ่มกระดูกชัดเจนรวมถึงลูกกระเดือกบนลำคอ

หมอเทวดาหลืมมองชายหนุ่มแล้วรำพึงในใจ คนประเภทนี้สวมชุด
 องค์กรภยก็เหมือนองค์กรภยอยู่ดี

"ท่านหมอเทวดา พวกเราไปกันได้แล้วใช่หรือไม่ขอรับ" เข้าหึงยวน
 หยิบกระบี่พกที่เยี้ยลั่ววางบนโต๊ะเล็กด้านข้างมาห้อยไว้ข้างเอวพลงใต้ถาม
 "ได้แล้ว"

"ท่านแม่ทัพ..." เยี้ยลั่วที่สวมแต่เสื้อตัวในส่งเสียงเรียกอย่างห้าม
 ไม่อยู่

เข้าหึงยวนที่เดินอยู่ข้างๆ หมอเทวดาหลั่นหน้าไป "อีกประเดี๋ย
 ให้เสี่ยวเออร์ในร้านนี้ซื้อเสื้อผ้าให้เจ้าใส่"

เยี้ยลั่วอ้าปากออก เขาไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ท่านแม่ทัพแต่งกาย

เช่นนี้จะไปได้กับหมอเทวดา ต้องบอกท่านแม่ทัพหรือไม่ว่าอาภรณ์ชุดนี้ของเขาไม่ได้ซักมาสัปดาห์แล้ว

แต่ครั้นคิดไปถึงภาพที่ท่านแม่ทัพลงโทษให้พวกเขาเบลอเสียกาย ท่อนบนวิ่งบนพื้นหิมะอย่างเลือดเย็นไร้หัวใจตอนอยู่แดนเหนือแล้ว เยี่ยมลี้วก็ตัดสินใจไม่พูดจะดีกว่า

ฉือซันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวก็หันมามอง เขาเห็นเครื่องแต่งกายของเจ้าหญิงยวนแล้วเลิกคิ้วขึ้น "ถึงเจียน นี่เจ้าใส่ชุดอะไรของเจ้า"

เขากลอกตาไปมองหมอเทวดาหลี่สาวทำเดินไปถามไปว่า "จะไปที่ไหนกันหรือ"

เจ้าหญิงยวนซาบซึ้งใจที่สหายรักช่วยเชิญหมอเทวดามาพบตน แต่จนใจที่เพลานี้มิใช่จังหวะเหมาะจะพูดคุยกัน จึงกล่าวขึ้นว่า "ไว้ค่อยคุยกันอีกที ข้าไปพบคนผู้หนึ่งเป็นเพื่อนท่านหมอเทวดาก่อน"

"พบใคร" ฉือซันรู้ว่าเจ้าหญิงยวนอาจไม่ล่วงรู้ก็เป็นได้ เขาจึงหันไปถามจากหมอเทวดาหลี่โดยตรง

หมอเทวดาหลี่เหยียดมุมปาก "เจ้าหนุ่ม กงการอะไรของเจ้าด้วย"

เมื่อครูนี้อย่างเอื้อเสียงของแม่หนูหลี่มาข่มขู่เขาอยู่เลยนะ วันหน้าคนผู้นี้อยู่ห่างๆ จากแม่หนูหลี่ได้ยิ่งไกลเท่าไรก็ยิ่งดี

ฉือซันเริ่มเฉลียวใจ เขาคิดถึงอะไรบางอย่างขึ้นได้ฉับพลัน จึงหลุดปากถามขึ้น "พวกท่านจะไปจวนสกุลหลี่?"

ทอดสายตามองไปทั่วเมืองหลวง ถ้าจะมีสถานที่สักแห่งที่ตาเผ่าหมาเหิงออกผู้น้อยอยากไป เห็นที่ว่าต้องเป็นเรือนของหลี่ซานอย่างแน่นอน

ฉือซันเลื่อนสายตาไปหยุดที่ใบหน้าเจ้าหญิงยวน

เขาได้ยินสาวใช้ที่ซื่อปิงลี้ผู้นั้นบอกว่าวันนั้นหลี่ซานยังเฝ้ารอไปชบ

ถึงเฉวียนด้วย

เป็นไปไม่ได้! เซ้าหมิงยวนไม่หล่อเหลาเท่าข้า!

จู่ๆ จื่อซันก็รู้สึกไม่อยากจะให้เซ้าหมิงยวนเข้าใกล้จวนสกุลหลืออย่าง
ปราศจากเหตุผล เขายืนขวางหน้าห่มอเทวดาหลือกลางพุด "ข้าไปเป็น
เพื่อนท่านก็สิ้นเรื่องไม่ใช่หรือ ท่านให้กวนจวินโหวแต่งกายในสารรูปเช่นนี้
ถูกใครเห็นเข้าจะไม่เข้าทำสักปานใด"

"เจ้าไม่ได้" ห่มอเทวดามองจื่อซันอย่างพิลึกแล้วโคลงศีรษะ ย้มเยาะ
ในใจว่า หึๆ อยากรู้ไปเจอหน้าแม่หนูหลือละสิ ไม่มีทาง

จื่อซันฟังแล้วทำหน้าบึ้ง "ไหนถึงเป็นข้าไม่ได้"

ห่มอเทวดาหลือบอกตามตรงอย่างไม่วิเคราะห์ "วรยุทธ์เจ้าไม่ได้
หากข้าออกไปแล้วถูกคนลักพาตัวหรือฆ่าทิ้งจะทำประการใด"

เจ้าหนูเมื่อนี้ยังเอาชนะพวกที่รุ่มอ่องส่งไปตามหาข้าทางทิศใต้ตอนนั้น
ไม่ได้เลยนะ แล้วจะเป็นองครักษ์ได้อย่างไร

ถึงจื่อซันได้ยินแล้วโมโหแทบตาย แต่จิตใจที่มั่นเป็นความจริง
เขาข่มใจกล่าวขึ้น "ถ้าอย่างนั้นข้าไปพร้อมกับพวกท่านด้วย"

"ไม่ได้ๆ" ห่มอเทวดาหลือส่ายหน้าถึรว

"เหตุใดเช่นนั้นก็ได้อีกเล่า" จื่อซันถามอย่างอดกลั้น

ห่มอเทวดาหลือแค้นหัวร่อเสียงหนึ่ง "เขาปลอมเป็นองครักษ์ไป
จวนสกุลหลือเป็นเพื่อนข้ายังพอทำเนา แต่นักย่องร่ำพันทางเยี่ยงเจ้าอยาก
ตามข้าไปจวนผู้อื่นคิดจะทำอะไร"

จื่อซันหน้าแดงจรดใบหูในพริบตา เขาอับอายจนพาลโกรธจึงกล่าวขึ้น
"ข้าแค่กลัวว่าสหายข้าเป็นคนซื่อเกินไป จะเสียเปรียบ"

"ลือซี..." เซ้าหมิงยวนที่ยืนมองอยู่ด้านข้างเฉยๆ มาตลอดเอ่ยปากขึ้น

อย่างอดใจไม่อยู่ในที่สุด "ข้าไม่เสียเปรียบหรอก"

คนที่คิดจะเอาเปรียบเขาได้ มีแต่เพราะเขาเต็มใจเองเท่านั้น

ดังเช่นหมอเทวดาตรงหน้า เขามีเรื่องขอความช่วยเหลืออีกฝ่าย เช่นนั้นถึงให้ทุนน้ำลุยไฟเขาก็ยอม นับประสาอะไรกับไปพบคนผู้หนึ่งเท่านั้น

"ถ้าอย่างนั้นก็สุดแท้แต่พวกเจ้า!"

ถีบหัวเรือส่ง นกสิ้นช่อนเกาทัณฑ์ วันหน้าเขาจะไม่สนใจเจ้าหมีงวนอีกแล้ว

คุณชายฉื่อเดินกระแทกเท้าลงบันไดไปด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

เจ้าหมีงวนจนปัญญาอยู่มาก ไม่พบกันหลายปี สื่อก็ยังนิสัยเดิม ไม่เปลี่ยน ดีที่ระหว่างพวกเขาสองคนไม่ได้ถือสาหาความกันจริงๆ

"ท่านหมอเทวดา พวกเราไปกันเถอะครับ"

พวกองค์กรชั่วร้ายอยู่ที่รออยู่ในโถงใหญ่ของหอดูราเห็นหมอเทวดาหล่นมาก็พากันลุกขึ้น

"ข้ามีธุระจะออกไปข้างนอกสักหน่อย พวกเจ้าไม่ต้องตามไป"

"นายท่าน นี่เกรงจะไม่เหมาะครับ ความปลอดภัยของท่านเป็นสิ่งสำคัญที่สุด พวกข้าไม่กล้าไม่ติดตาม" หัวหน้าองค์กรชักกล่าว

หมอเทวดาหลีเบี่ยงกายขึ้นไปตีกองทัพซึ่งยืนหลุบตาอย่างสอรวม อยู่ข้างกายพลางพูด "มีเขาอยู่ด้วย"

"เขาคนเดียว..."

เจ้าหมีงวนเงยหน้าขึ้นมององค์กรที่กล่าววาทะ

ดวงตาเฉยเมยเย็นเยียบแผ่รังสีเหยียดเกรียมคุกคามออกมา คนผู้นั้นเงียบเสียงไปทันใด

เป็นกวนจวินไหวหรือนี่!

"ข้าจะออกไปกับท่านหมอเทวดา หากมีเรื่องอะไร ข้ายอมขอมา
ต่อท่านเอง" เซาหมิงยวนพูดจบก็ย่างเท้าไปทางด้านนอก

ท่านแม่ทัพยังก้าวด้วยจิ้งหะเผลิเท้าไม่เร็วไม่ช้าไปทางหัวหน้าองครักษ์
บารมีที่เปล่งออกมารอบกายประหนึ่งภูผาถล่มคลื่นน้ำถึงโถมทำให้เขารู้สึก
แข่งขานไริ่เรียวแรง เข่าอ่อนโดยไม่รู้ตัวจนต้องลุกหลบออกด้านข้างก่อนจะ
เสียกิริยา

คนทั้งกลุ่มทำตามปริบๆ มองดูหมอเทวดาหึ้นรถม้าไปพร้อมกับ
กวนจินโหวแล้วแล่นเข้าสู่่านฝนไปอย่างรวดเร็ว

86

สายฝนยังไม่ขาดเม็ด มาตราว่าเป็นพื้นถนนหินศิลาเขียว แต่เพราะมีแอ่งน้ำขังเพิ่มขึ้นนับไม่ถ้วน รถม้าจึงวิ่งแล่นไปได้อย่างไม่สะดวกล่องตัวเท่าไรนัก ดีที่จวนสกุลหลืออยู่บนถนนสายตะวันตกนี้เอง จึงใช้เวลาไม่นานนักก็มาถึงแล้ว

ประตูใหญ่ของจวนปิดสนิท ยามเฝ้าประตูที่อยู่ด้านในทะแผลัดแต่งอย่างสุดแสนเปื้อนหนาย เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูก็ลุกขึ้นอย่างไม่พึงใจ ตบๆ ฝุ่นตรงบันทึยเดินออกไปแง้มประตูเป็นช่องเล็กๆ

"เจ้าเป็นใคร"

สารทิเอ่ยมถามเสียงขริม "ไม่ทราบว่ที่นี่คือจวนสกุลหลือใช่หรือไม่"

"ใช่แล้วขอรับ" ยามเฝ้าประตูเห็นเสื้อบนตัวสารทิทำจากแพรพรรณไม่เลว มองปราดเดียวก็รู้ว่เป็นสารทิของตระกูลผู้สูงศักดิ์ น้ำเสียงของเขา ก็สุภาพขึ้นมากในบัดดล

สารถึไ้ยีนว่ามาถูกที่แล้ว หยักยิ้มเอ่ยว่า "รบกวนพีชாயไปเรียน
นายท่านของจวนให้ทราบว่ท่านหมอเทวดาหลิมาเยี่ยมคารวะ"

"หมอเทวดาหลิ?" ยามหน้าประตูชะเง้อคอมองรภมำที่จอดนิงอยู่
หน้าจวนแล้วพยักหน้ากล่าวอย่างกุกักจ้อ "โปรดรอสักครู่ขอรับ ข้าจะ
เข้าไปรายงานเดี๋ยวนี้นะ"

สูหยินผู้เฒ่าเจี๋ยนั่งเอนกายอยู่บนตั่งคนงาม กำลังให้ตังมามา
ที่รักษาแพทย์ๆ ปลาๆ นวดดวงตาให้นางอยู่

ตังมามาขนาดคลึงให้สูหยินผู้เฒ่าเจี๋ยอย่างเงียบๆ นางระบาย
ลมหายใจยาวเหยียด "ดวงตาข้านับวันยิ่งไม่ไหวแล้ว เควะหัดมีเจ้าอยู่
ยังพอช่วยบรรเทาอาการได้เล็กๆ น้อยๆ"

ตังมามาพูดปลอบใจด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนเบา "ยาตำรับใหม่ที่
ท่านเซียงจวินให้ขวานให้ท่านหมอหลวงเปลี่ยนให้เมื่อพักก่อนได้ผลไม่เลว
นะเจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าเจี๋ยง่ายหน้าไปมา "คงได้เท่านี้กระมัง ตอนนีตาขวา
ของข้ามองไม่เห็นโดยสิ้นเชิงแล้ว บัดนี้ก็อาศัยตาซ้ายมองสิ่งของ รอเมื่อ
ตาซ้ายบอดไปอีก ชีวิตนี้คงหมดความหมายแล้ว"

"ท่านเซียงจวินอย่าคิดเช่นนั้นสิเจ้าคะ ตาซ้ายของท่านไม่มีปัญหา
อันใด"

สูหยินผู้เฒ่าเจี๋ยมองตังมามาแล้วคลายยิ้ม "เจ้าอย่าหลอกข้าเลย
ตาของข้าเองข้าย่อมรู้ดี นับแต่เปลี่ยนตำรับยาเป็นของหมอหลวง อย่างมาก
อาการของตาข้างซ้ายนี้ก็ทรุดต่ำลง เก่งกว่าผ่านไปอีกปีสองปีคงใช้การไม่ได้
แล้วจริงๆ"

ตังมามานิ่งเงียบไป

ครูใหญ่ต่อมา สุธยนิญผู้เฒ่าเจียงขยับกายเปลี่ยนท่านอนแล้วกล่าว
เสียงเอื่อยเอื่อย "เป็นอะไรไปไม่พูดไม่จา"

ต่งมามาใคร่ครวญเล็กน้อยก่อนปริปาก "อันที่จริง..."

"อันที่จริงอะไร" สุธยนิญผู้เฒ่าเจียงเริ่มง่วงงุน นางหลับตาลงแล้ว
เอ่ยถาม

"อันที่จริงในกาลก่อนข้าเคยได้ยินอาจารย์บอกว่าโรคตาเช่นท่าน
เซียงจวินมีวิธีรักษาได้เจ้าคะ"

สุทธนิญผู้เฒ่าเจียงลืมนตาพริบลูกขึ้นนั่งตัวตรง ตาซ้ายที่ยังมองเห็น
ข้างเดียวทอประกายวาววับ นางจ้องหน้าต่งมามา "วิธีอะไร"

"อาจารย์เคยบอกว่าใช้วิชาเข็มทองเบิกม่านสามารถรักษาอาการนี้
ได้เจ้าคะ"

"วิชาเข็มทองเบิกม่าน?"

"เป็นการฝังเข็มเพื่อเปิดม่านสีขาวที่ปิดบังลูกตาไว้ ออก สายตาก็จะ
กลับคืนเป็นปกติเจ้าคะ" ต่งมามากล่าวอธิบาย

"ในเมื่อมีวิธีเช่นนี้อยู่ เหตุใดเจ้าไม่บอกแต่แรก" สุธยนิญผู้เฒ่าเจียง
ได้ยินว่าใช้เข็มทองฝังดวงตาก็ลอบขนลุกพองอยู่สักหน่อย แต่การมองเห็น
ได้อีกครั้งก็ล่อใจนางให้โอนเอนเหลือเกิน

ต่งมามากล่าวอย่างลูกกลน "มิใช่ข้ามีเจตนาปิดบังนะเจ้าคะ ความจริง
ข้าได้ยินอาจารย์บอกว่าวิชาเข็มทองเบิกม่านนี้หายสาบสูญไปนานแล้ว
บัดนี้ในใต้หล้าเหลือคนผู้เดียวที่ใช้วิชานี้ได้"

"เป็นผู้ใดกัน"

"หมอเทวดาหลี่ที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่งท่านนั้นเจ้าคะ ข้าได้ยินข่าวว่า
เขามาเมืองหลวงแล้วถึงเห็นว่าสมควรเอยกับท่าน หากเชิญหมอเทวดาผู้นั้น

มารักษาท่านได้ โรคตาของท่านซึ่งจวนต้องหายดีแน่นอนเจ้าค่ะ"

ฮุยอินผู้เฒ่าเจียงหรีตาลง

กระนั้นนางสืบข่าวได้ความว่าหมอเทวดาอยู่ในวังรุ่มอ่อง เห็นทีว่า
คิดจะเชิญเขามาหาให้เรื่องง่ายไม่

ในเวลานี้เองสาวใช้เข้ามารายงาน "ท่านเซียงจวิน มีแขกมาเยี่ยม
คารวะเจ้าค่ะ"

"เป็นใครกัน แขนบุรุษหรือแขกสตรี" ขณะนี้จิตใจของหญิงชราตื่นเต้น
พลุ่งพล่าน ได้ยินว่ามีอาคันตุกะมาเยือนก็ไม่ใคร่สนอกสนใจเท่าใดนัก

นางไม่ได้รับเทียบขอเยี่ยมคารวะล่วงหน้า ถ้าเป็นแขกสตรีจะเห็นได้ว่าเป็น
คนที่ไม่รู้จักธรรมเนียมมารยาท แต่ถ้าเป็นแขนบุรุษ ตอนนั้นบุตรชาย
ไปที่ว่าการไม่อยู่จวน ก่อนหน้านี้ไม่นานนายท่านผู้เฒ่าก็เดินทางกลับ
บ้านเดิมยังไม่กลับมา ในวันฝนตกเฉกนี้ นางคร้านจะออกไปพบแขกให้
วุ่นวายเช่นกัน

"บอกว่าเป็นหมอเทวดาหลิมาเยี่ยมคารวะเจ้าค่ะ"

"ผู้ใดนะ!"

ท่านเซียงจวินผู้เฒ่าและสุขุมเป็นนิจถึงกับถามเสียงหลง ส่งผลให้
สาวใช้ที่นำความมาบอกสะดุ้งตกใจ นางพูดตะกุกตะกัก "หมอ...
หมอเทวดาหลิเจ้าค่ะ"

ฮุยอินผู้เฒ่าเจียงลงจากตั่งคนงาม เดินออกไปข้างนอกพร้อมกับ
กล่าวว่า "รีบไปจัดน้ำชากับขนมให้พร้อมโดยไว อย่าลืมบอกทางเรือนครัว
ให้เตรียมอาหารกลางวันเลี้ยงแขกแบบชั้นหนึ่งด้วย"

หญิงชราออกจากเรือนอย่างรีบร้อน สาวเท้าเร็วรี่ไปตามระเบียบที่
ทอดตัวยาวล้อมรอบเรือน

ฝนต้นฤดูร้อนยังเจือกระไอเย็นๆ ละอองฝนที่พุ่งกระเซ็นเข้ามาทางด้านข้างทำให้นางสะท้อนเยือกอย่างสุดระงับ

สาวใช้อาวุโสที่สุดแลการกั้นการอยู่ประจำวันของสุหยินผู้เฒ่าเจียงรีบไล่ตามออกมา เอาเสื้อคลุมตัวนอกห่มให้นาง "สุหยินผู้เฒ่า ระวังถูกไอเย็นเจ้าคะ"

สาวใช้มองดูเสื้อผ้าอาภรณ์บนตัวผู้เป็นนายแล้วมีใจอยากเตือนว่านี่มิใช่เครื่องแต่งกายไปพบแขก แต่เห็นท่าทางร้อนใจของนางแล้วก็กลืนคำพูดกลับลงคออย่างมีไหวพริบ

"ท่านหมอมเหวดาเล่า" สุหยินผู้เฒ่าเจียงเร่งฝีเท้ามาตลอดทางจนถึงหน้าประตูใหญ่แล้วเอ่ยถามยามเฝ้าประตู

"รอออยู่บนรถม้าด้านนอกขอรับ"

"บัดชบ ไฉนไม่เชิญเข้ามา!" ใบหน้าของสุหยินผู้เฒ่าเจียงเครียดขมริบไปทันใด นางออกคำสั่ง "เปิดประตูใหญ่โดยไว"

เปิดประตูใหญ่?!

ยามเฝ้าประตูอึ้งกันไป ตามปกติบ่อยครั้งนักที่จะได้เปิดประตูบานนี้ตอนนี้กลับจะเปิดประตูใหญ่ต้อนรับแขก หมอมเหวดาผู้นั้นสูงศักดิ์อะไรถึงเพียงนี้

ยามเฝ้าประตูลอบสนใจ หากไม่กล้าชักช้าเชื่อนแซ กระวีกระวาดเปิดประตูใหญ่ออกด้วยมือไม้ว่องไว

ประตูใหญ่ทาสีแดงเข้มเปิดอ้าออกจนบังเกิดเสียงเอี้ยดฮึด สุหยินผู้เฒ่าเจียงย่างเท้าออกไป เดินชวยเท้าสองสามก้าวแล้วกล่าวเสียงดัง "ไม่ทราบที่ท่านหมอมเหวดาให้เกียรติมาเยือน ถึงเสียมารยาทมิได้รับออกมาต้อนรับ ท่านโปรดอย่าได้ตำหนิโทษ"

สาวใช้อาวุโสที่อยู่ด้านหลังเร่งรีบตามไปทางร่มให้สูหยินผู้เฒ่า
 ม่านประตูถ้าม้าถูกเลิกขึ้น องค์รักษ์เรือนกายสูงชะลูดผู้หนึ่งก้าวลงมา
 เขาหมุนกายแล้วยื่นมือไป ทว่าผู้เฒ่าข้างในไม่แยแส กระโดดลงมาเอง
 อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

หมอเทวดาหลีเหยียบฝ่าเท้าขึ้นบนพื้นอย่างมั่นคงแล้วเงยหน้ามอง
 ไปทางประตูจวนสกุลหลี จากนั้นเบนสายตาไปหยุดที่ใบหน้าของสูหยิน
 ผู้เฒ่าเจียง ดวงตาที่ไม่โตนักทั้งคู่ก็หรีดง

แปลกนัก ยายเฒ่าผู้นี้กับคนเมื่อคราวที่แล้วดูจะหน้าตาไม่เหมือนกัน
 เขายังมองยิ่งรู้สึกว้าวไม่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรเคยพบหน้าเพียง
 ครั้งเดียว อีกทั้งผ่านไบนานปานนี้ เขาก็ไม่แน่ใจอยู่บ้าง ด้วยเหตุนี้จึง
 ถามเพื่อให้แน่ใจอีกครา "ที่นี่คือจวนสกุลหลี?"

คำถามนี้สร้างความงุนงงให้สูหยินผู้เฒ่าเจียง แต่นางยังตอบด้วย
 รอยยิ้มสุภาพมีมารยาท "เป็นจวนอันต่ำต้อยของข้าเอง ด้านนอกฝนตกอยู่
 เชิญท่านหมอเทวดารับเข้าไปเถอะ"

"สถานที่ดูคุ่นตาอยู่หรอก แต่โฉนเจ้าของมิใช่คนเดิม ข้าจำได้ว่า
 หน้าตาของยายเฒ่าที่พบกันวันนั้นดูสบายตากว่านี้" หมอเทวดาหลีพึมพำ
 กับตนเอง

แม้เสียงพูดของเขาจะเบามาก ข้ายังถูกกลบด้วยเสียงฝน แต่
 ช่วยไม่ได้ที่หลังจากสูหยินผู้เฒ่าเจียงเป็นโรคทางตา ประสาททุกกลับดีขึ้น
 อย่างน่าประหลาด นางได้ยินเสียงงีมงำของเขอย่างชัดเจนก็โกรธจน
 เนื้อเต้นริกๆ

"ไม่ถูก สูหยินผู้เฒ่าที่ข้าพบวันนั้นไม่ใช่ท่าน นางไม่ได้เป็นโรคตา"
 หมอเทวดาอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญอันล้นเหลือของตนลงความเห็น

ในที่สุด

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงได้ยินแล้วก็เข้าใจว่าเรื่องราวเป็นเช่นไรทันที นางขมใจพูดอธิบายอย่างพิพิทพิพวน "ท่านหมอมเหวตาคงไม่ทราบว่าจะนสกุหลลลลลของพวกข้าแบ่งเป็นจวนตะวันตกและจวนตะวันออก ครั้งก่อนท่านคงจะไปทางจวนตะวันตกที่ห่างจากจวนตะวันออกไปแค่ตรอกสายเดียวเท่านั้น"

ไม่ทันลั้นเสียงฮูหยินผู้เฒ่าเจียง หมอมเหวตาหลลลก็หมุนกายกระโดดกลับขึ้นไปบนรถม้า ทั้งยังไม่ล้มดั่งตัวเซาหมิงยวนที่แต่งกายเป็นองครักษ์ขึ้นมาด้วย "ที่แท้มาผิดที่ เจ้าสารถิโง่งเงาลั้นดีจรงๆ ยังไม่รีบไปอีก"

เขาพูดถึงตรงนี้แล้วยังรำพึงอีกคำหนึ่ง "โชคดีที่ห่างออกไปเพียงตรอกสายเดียว"

รถม้าเลี้ยวหัวกลับแล้วแล่นเอื่อยๆ จากไปโดยไม่รือล้งเล ทั้งฮูหยินผู้เฒ่าเจียงไว้ที่เดิมกลางม่านฝนด้วยจิตใจที่ล้บสนว่าวุ่นเป็นพิเศษ

87

หมอเทวดาहींนั่งอยู่บนรถม้าเรียบร้อยแล้วยังไม่สบอารมณ์อยู่มาก พุดตำหนิเข้าหึงยวนไม่หยุดปาก "ข้าว่านะเจ้าหนุ่ม เจ้าทำอะไรได้บ้าง มาคิดที่แล้วก็ไม่รู้จักปริปากบอกสักคำ"

ชายหนุ่มถูกด่าอย่างไ้ความผิด เขาพุดแก้ต่างด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ข้าไม่คุ้นเคยกับที่นี้ขอรับ"

มิใช่แค่ถนนสายตะวันตกนี้ ถึงเป็นที่ที่เขาไปบ่อยๆ เมื่อครั้งวัยแรกรุ่น บัดนี้ล้วนแปลกตาไปมาก

อ้อ...บนถนนสายตะวันตกมีสถานที่หนึ่งซึ่งเขาคุ่นเคยมากใน ความทรงจำ นั่นก็คือหอขุนเฟิง

เขาเคยเป็นเด็กหนุ่มคึกคะนองมาก่อน เคยห้อม้าตะโกนร้องเพลง กับเหล่าสหายรักเผลอเดียวกับพวกคุณชายมากมายในเมืองหลวง เพียงแต่ ในปีที่เขาอายุสิบสี่ปี บิดาซึ่งเป็นดั่งเสาหลักล้มป่วยที่แดนเหนือ คนทั้ง

วงศ์ตระกูลเจียนล่มจมอับปาง ในเวลานั้นเขาสวมชุดนักรบเพื่อท่านและตัดสินใจจากความรู้เรื่องเฟื่องฟูของเมืองหลวงไปอย่างแน่วแน่

ก่อนออกเดินทาง สหายรักซึ่งยังเป็นเด็กหนุ่มโกล้โตเป็นผู้ใหญ่เลี้ยงส่งอำลาเขาที่หอขุนเฟิง

เวลานั้นพวกเขาอายุยังน้อยยามอยู่ในเรือนไม่ได้รับอนุญาตให้ดื่มสุรา ทว่าวันนั้นทุกคนดื่มจนเมาหัวทิ่มหัวต่าที่นั่น หยางเอ๋อร์ยังกอดขาเขาร่ำร้องเสียงสะอึกสะอื้นจะตามเขาไปแดนเหนือด้วยกัน สุดท้ายเขาหมดความอดทนกับเจ้าส่วนเกินที่เกาะติดขาตนเองในที่สุด ตีท้ายทอยหยางเอ๋อร์จนสลบให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไป

ก่อนไปจากเมืองหลวง เขานึกแต่เพียงว่าจะช่วยแก้ปัญหาเร่งด่วนเฉพาะหน้าให้ท่านพ่อชั่วคราวเพื่อคุ้มครองชาวตระกูลทุกคน แต่เมื่อไปถึงแดนเหนือจริงๆ ได้เห็นชาวเป่ย์จีทำร้ายราษฎรต่ำเหลียงอย่างไร้ความเมตตา พวกนั้นกับตา เขาชักดาบสู้แล้วก็ไม่มีโอกาสได้เก็บกลับเข้าฝักอีกเลย

พวกชาวต้าเจี๋ยเป็นดั่งจระเข้ที่สามารถถลึงพาตัวชาวต้าเหลียงตามชายแดนไปแล้วเนื้อหมักเกลือทำเป็นเสบียงแห้งในฤดูหนาวที่ขาดแคลนพืชพันธุ์ธัญญาหาร เป็นคนใจดื้อที่ผลักดันย่ำยีสตรีต่ำเหลียงต่อหน้าผู้คน จากนั้นก็เชื่อน้ำมันของพวกนางมาย่างไฟจนสุกกินแก้มรสฤทธิ์แรงพลางหัวเราะกันเสียงดัง

คราใดที่คิดถึงเรื่องพวกนี้ เมืองหลวงที่หรูหรางดงามเมื่อครั้งเป็นเด็กหนุ่มก็จะไร้ซึ่งสีสัน กลายเป็นภาพฝันเลื่อนลอยในความทรงจำของเขา

สำหรับเขาแล้ว คำกล่าวที่ว่า 'ไม่กำจัดผู้รุกรานแผ่นดิน จะมีเหย้าเรือนไปเพื่ออันใด' มิใช่ถ้อยคำองอาจหาญอันใด มันเป็นเพียงทางเลือกเดียวของบุรุษที่มีมโนสำนึกผู้หนึ่ง

ชั่วเวลาที่คนทั้งสองพูดคุยกันไปได้สองคำ รถม้าก็หยุดจอด สารเถี
ตะโกนบอกจากข้างนอก "ท่านหมอเทวดา ถึงแล้วขอรับ"

หมอเทวดาหลีไม่ขยับกาย เอื้อมมือไปแหวกม่านประตูออกใต้ถาม
สารเถีที่กระโดดลงรถม้าไปแล้ว "หนนี้ไม่ผิดอีกไชหรือไม"

"ไม่ผิดแล้วว เมื่อครู่ข้าวิ่งไปถามยามเฝ้าประตู ที่นี่คือจวนตะวันตก
ของสกุลหลืออย่างแนนอนขอรับ" สารเถีกล่าวเสียงปนหอบ

"เอละ ถ้าผิดอีกล่ะก็ ข้าจะวางยาเบื่อหนูเจ้าลักหนี่ให้ตายวไปเสีย"

ภายในเรือนชิงชง คุณหนูใหญ่หลีเจียวกำลังพูดคุยยิ้มหัวกับ
ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งอย่างสนุกสนาน

ในบรรดาคุณหนูทั้งสี่คนของจวนตะวันตก หลีเจียวกำพร้ามารดา
ตั้งแต่เล็ก จึงได้รับความเมตตาสงสารจากฮูหยินผู้เฒ่าเต็งมากที่สุด
ยังได้อยู่ร่วมกันมานานหลายปี ในใจหญิงชราแล้วนางย่อมต่างจากผู้อื่น

ขณะที่หญิงชรากำลังเปล่งเสียงหัวร่อไม่หยุดกับวาจาวนหัวของ
หลานสาวคนโตนั่นเอง สาวใช้อาวโสนามชิงอวินก็เข้ามารายงาน

"ฮูหยินผู้เฒ่า ยามเฝ้าประตูมารายงานอยู่ด้านนอกว่าหมอเทวดาหลี
มาเยี่ยมคารวะเจ้าคะ"

"หมอเทวดาหลี?" หญิงชราประหลาดใจอยู่บ้าง "ฟังไม่ผิดแน่นะ?
เป็นท่านหมอเทวดาหลีจริงว หรือ"

"ไม่ผิดเจ้าคะ ข้าซักถามสาวใช้ที่มาบอกความซ้ำหลายหน"

ชิงอวินเป็นคนหนักแน่นรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร ฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง
ไม่กังขาอีก ตบหลังมือหลีเจียวเบาๆ แล้วกล่าวว่า "เจียวเออร์ เจ้ารออยู่ในนี้
อย่าออกไปนะ"

แม้จะพูดว่าด้วยอายุอานามของหมอเทวดาแล้ว สตรีในเรือนไม่จำเป็นต้องหลบเลี่ยงกันเสียงครหา แต่เขามาเยือนถึงเรือนเช่นนี้เป็นคราแรก ยังไม่รู้ว่ามีสยใจของหมอเทวดาผู้นี้เป็นอย่างไร สุหยินผู้เฒ่าตั้งถึงสั่งให้หลานสาวหลบหน้าหลบตาด้วยความสุขุมรอบคอบไว้ก่อน

"เจ้าคะ" หลีเจียวพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

สุหยินผู้เฒ่าตั้งให้ชิงอวีนประคองเดินไปที่นอกประตูใหญ่ด้วยตนเอง พอหมอเทวดาเห็นนางก็ผงกศีรษะหนึ่งก้มๆ "คราวนี้ถูกต้องแล้ว"

เขามองเห็นสายตาแฝงรอยฉงนจางๆ ของสุหยินผู้เฒ่าตั้งแล้วมิได้พูดอธิบายอะไรต่อ เพียงบอกจุดประสงค์ที่มาตามตรงทันทีว่า "วันนี้ข้ามาที่นี่เพราะอยากพบหลานสาวบุญธรรมของข้าผู้นั้น"

"เชิญท่านหมอเทวดาเข้าไปนั่งในจวนก่อน"

หมอเทวดาพยักหน้าแล้วก้าวขาเดินเข้าไป

เจ้าหญิงยวนรับปากไว้ว่าจะคุ้มครองความปลอดภัยให้เขาก็ไม่กล้าชะล่าใจ เดินตามไปด้วยอย่างเงียบๆ

สุหยินผู้เฒ่าตั้งกวาดสายตามองไปที่ตัวชายหนุ่มรอบหนึ่ง รู้สึกได้รางๆ ว่าองค์กรภคินีนี้ผิดจากสามัญอยู่สักหน่อย แต่มิได้ขบคิดให้ลึกลงไป นางเดินย้อนกลับไปยังเรือนซึ่งชงพร้อมกับหมอเทวดาหลี่

เมื่อทั้งคู่เข้าไปนั่งในโถงเรือนแล้ว ชิงอวีนยกชาร้อนสองถ้วยมาวางให้ทันที

"ไม่คิดว่าเจ้าหลานนอกตัญญูนั่นยังทำให้ท่านหมอเทวดาต้องเป็นห่วงพะวงอีก ข้าละอายแก่ใจจริงๆ"

แต่ไรมาหมอเทวดาหลี่ไม่ชอบถ้อยคำแสดงมารยาทเหล่านี้ เขา

โบกมือไปมาพลางกล่าว "ท่านสุหยินผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องพูดจาตามมารยาทอีกแล้ว ตอนนี้หลานสาวบุญธรรมข้าอยู่ที่ใด เชิญนางออกมาให้ข้าได้เห็นหน้าเถอะ"

สุหยินผู้เฒ่าตั้งบอกยิ้มๆ "ช่างบังเอิญนัก เพราะวันนี้ฝนตก พวกหลานสาวล้วนไม่ได้ไปสำนักศึกษาหญิง ท่านหมอเทวดากรุณารอสักครู่ ข้าจะสั่งให้คนไปตามหลานเจามาเดี๋ยวนี้เลย"

นางกล่าวว่าจบก็เอ๋ยสั่งชิงอวีน "ไปที่เรือนหย่าเหอเชิญคุณหนูสามมาที่นี่"

"เจ้าคะ" ชิงอวีนขานรับแล้วออกไปทำตามคำสั่ง

หลี่เจี๋ยวซึ่งซ่อนตัวอยู่ห้องด้านในได้ยินเสียงสนทนาดังลอยมาจากโถงเรือนแล้วลอบก่ดพันกรอดๆ

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดหลี่ซานถึงได้บังเอิญโชคดีอะไรนักหนา หลังถูกลักพาตัวไปแล้วไม่ต้องตกทุกข์ได้ยากสักน้อยนิดไม่ว่า ยังได้รู้จักกับหมอเทวดาอีก

ไม่รู้ว่ารูปโฉมโฉมพรรณของหมอเทวดาเป็นอย่างไร

หลี่เจี๋ยวบังเกิดความสนใจใคร่รู้จึงแอบเคลื่อนกายมาที่หน้าประตูแหวกม่านแล้วมองลอดออกไปข้างนอกอย่างระมัดระวัง

เป็นเพราะตำแหน่งที่เด็กสาวยืนอยู่ทำให้คนที่นางมองเห็นในแวบแรกมิใช่หมอเทวดาหลี่ แต่เป็นเซ้าหมิงยวนที่ยืนอยู่ข้างกายเขา

ยังพาทองครักษะมาด้วยหรือนี่

หลี่เจี๋ยวขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็คลายออก

จริงสิ 'ได้ยินว่าตอนนี้หมอเทวดาท่านนี้พักอยู่ในวังรู่ยอ่อง ออกมาข้างนอกมีองครักษะของวังอ่องคอยคุ้มครองก็เป็นเรื่องปกติ

นางไม่สนใจของครักษ์เท่าไร เลื่อนสายตาไปหยุดที่ตัวหมอเทวดาหลี่
หลังพินิจดูอยู่ชั่วอึดใจ หลี่เจี๋ยวยกมุมปากโค้งขึ้นเสียบๆ

หมอเทวดาที่เรียกขานกัน ดูไปแล้วเป็นชายชราธรรมดาๆ ผู้หนึ่ง
เท่านั้น ยังไม่ชวนมองเทียบเท่าองครักษ์ผู้โน้นเลยนะ

เมื่อคิดไปเช่นนี้ นางก็เบนสายตากลับไปที่ตัวองครักษ์หนุ่มอีกครั้ง
เขามองมาทางนี้แวบหนึ่งราวกับรับรู้ได้ แล้วดึงสายตากลับด้วย
สีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ใด

แต่ชั่วพริบตานั้น หลี่เจี๋ยรู้สึกเพียงว่าในหัวสมองอื้ออึงไป นาง
ลนลานถอยกลับไปซ่อนตัวหลังม่านประตู หัวใจเต้นโครมครามจนแทบ
กระดอนออกมานอกอก

องครักษ์ผู้โน้น องครักษ์ผู้โน้น...

นางยกมือกุมอกจวบจนอารมณ์สงบลงทีละน้อยๆ ถึงยื้นนิ้วเรียวงาม
กลมกลิ้งไปแหวกม่านออกเป็นรอยแยกเล็กๆ อีกที เฟ่งพิศชายหนุ่มที่
ยืนหลุบตาอยู่ด้านข้างหมอเทวดาอย่างนอนน้อมผู้โน้น

นางดูไม่ผิด นั่นมิใช่องครักษ์ที่ใดเลย แต่เป็นกวนจวินโหวที่นางเห็น
ตรงริมถนนในวันประสูติของพุทธองค์

หรือจะมีคนหน้าตาคล้ายกัน

ไม่ๆ

วันนั้นเพราะหลี่ซานพุดคุยกับกวนจวินโหวต่อหน้าธารกำนัล นาง
ยืนอยู่ริมถนนจึงจดจำลักษณะของกวนจวินโหวได้อย่างแม่นยำ

คนที่แต่งกายเป็นองครักษ์ในโรงเรือนคือกวนจวินโหวอย่างปราศจาก
ข้อสงสัย

เหตุใดเขาต้องแต่งกายเป็นองครักษ์ หากที่สำคัญกว่าคือเพราะอะไร

กวนจวินโหวถึงติดตามหมอเทวดามาที่จวนสกุลหลี่

ปัญหาเหล่านี้วนเวียนอยู่ในใจหลี่เจี๋ย ทำให้ห้วงความคิดของนาง
ยุ่งเหยิงไปหมด

ในเวลานี้เองเสียงรายงานของสาวใช้ดังมาจากข้างนอก "คุณหนูสาม
มาแล้วเจ้าค่ะ"

หลี่เจี๋ยสะดุ้งโหยง นางหยุดความคิดที่สับสนอลหม่านไว้ แล้วมองไป
ทางหน้าประตู

ม่านประตูทำจากผ้าเนื้อละเอียดสีเขียวแกมดำถูกเลิกขึ้น เจี๋ยเจา
เดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มพริ้มพรายประดับมุมปาก

88

"ท่านยา" เจียวเจาเยี่ยงย่างเข้ามาด้วยกิริยาแถมซ้อย นางเรียกขาน
 อูหยินผู้เฒ่าเต็งแล้วรอบกายคารวะหมอบเทวดาหลี่ "ท่านปู่หลี่ ท่านมาแล้ว
 หรือเจ้าคะ"

"แม่นางน้อย มานี่ มาให้ท่านปู่ดูหน่อยสิ" หมอบเทวดาหลี่กวักมือ
 เรียกนาง

เจียวเจาสาวเท้าเข้าไปหาโดยไม่กระมัดกระเมี้ยน นางกล่าวอย่าง
 ยิ้มแย้ม "ท่านปู่ดูสิ พักนี้ข้ากินจนอ้วนขึ้นไม่น้อยเลยเจ้าคะ"

นางชำเลืองหางตาไปทางองค์วัณษที่ยืนอยู่ข้างกายหมอบเทวดาแล้ว
 ชะงักกึก อดมองข้าอีกคราไม่ได้

เซ้าหมิงยวน?!

เหตุใดท่านปู่หลี่ถึงอยู่กับเซ้าหมิงยวน ตอนเดินทางขึ้นเหนือ นาง
 จำได้แม่นยำว่าเวลาท่านปู่เอยถึงเขาจะดำหนิอย่างไม่พอใจอยู่มาก

ทว่าเซ่าหมิงยวนเป็นถึงกวนจวินโหวผู้ทรงเกียรติ แต่งกายในสภาพนี้ มาปรากฏตัวที่จวนสกุลหลี่พร้อมกับท่านปู่หลี่...

เด็กสาวมีความคิดอ่านหลักแหลม นางนั่งตริตรองครุ่นเดี่ยวก็คาดเดา ว่าต้องเป็นเซ่าหมิงยวนมีเรื่องขอร้องท่านปู่หลี่ แล้วท่านปู่หลี่ให้เขาปลอมตัว เป็นองครักษ์เพื่อกลั่นแกล้งเขาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

ท่านปู่หลี่เป็นหมอเทวดาที่คนทั่วหล้ารู้จัก ผู้ที่มาขอร้องเขาไม่มี เรื่องอื่นใดนอกจากรักษาโรค หรือเซ่าหมิงยวนอยากขอให้ท่านปู่หลี่ตรวจ อาการให้ใคร

เมื่อคิดไปเช่นนี้ เฉียวเจาเองชายหนุ่มอีกแวงหนึ่งอย่างอดใจไม่อยู่ สีหน้าของนางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

บุรุษหนุ่มที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมมีเรียวคิ้วเป็นระเบียบ นัยน์ตาสุกใส จมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าขาวเกลี้ยงดุจหยกน้ำแข็ง พาให้สีของริมฝีปาก บางซีดจางจนไร้สีสัน

ที่แท้เขาโดนพิษเย็นแทรกซึมเข้าร่างจนอาการสาหัสถึงเพียงนี้แล้ว หรือนี้

เขาเป็นแม่ทัพที่ร่ำศึกมานานหลายปีเช่นนี้ อีกทั้งอยู่ในแดนเหนือ อันหนาวเหน็บ เมื่อพิษเย็นออกฤทธิ์กำเริบขึ้น เกรงว่าอาการบาดเจ็บทั้ง เก่าและใหม่ที่เรื้อรังมานานคงทำให้เขาต้องเจ็บปวดทรมานแทบไม่ยอม มีชีวิตอยู่

แต่เห็นสีหน้าแววตาสงบนิ่งของชายหนุ่มแล้ว เฉียวเจาคิดคำนึงว่า ช่างเข้มแข็งเสียจริง

ด้านเซ่าหมิงยวนได้ยินว่าคุณหนูของจวนสกุลหลี่กำลังจะมาที่นี่ก็รู้ว่า ตนไม่พึงจับจ้องมองไป เขาหลุบตาลงต่ำอยู่ตลอด กระนั้นประสาทหนูกับ

สายตาของผู้ฝึกยุทธ์ล้วนเฉียบไวกว่าคนทั่วไป มาตราว่าตั้งแต่เด็กสาวคนนั้นเข้ามาจะพูดจาปราศรัยกับหมอมเหวตาด้วยรอยยิ้มละไม แต่นางยังชายตามองมาทางเขาอย่างน้อยสามครั้งแล้ว

เซ้าหึงยวนเหลือบตามองนางปราดหนึ่งอย่างว่องไวแล้วนิ่งซิ่งไปเป็นเด็กสาวที่ขำขันตบกระบองเพชรใส่เข้าผู้นั้นเองหรือนี่
อ้อ...แล้วหนก่อนที่เจอกัน นางยังยืนขวางหน้าข้ากลางถนนถ้าม
เรื่องการเก็บรักษาศพ

เซ้าหึงยวนอดมองไปที่หมอมเหวตาหลิไม่ได้
ยามนี้สายตาของชายชราซึ่งทำหน้านี้คือขมวดตลอดเวลาอ่อนละมุน แม้แต่สองคิ้วที่ย่นเข้าหากัน บนใบหน้ายังแผ่ความเมตตาปราณีไว้หลายส่วน ท่าทางไม่เหมือนกับที่เขาเห็นโดยสิ้นเชิง จากจุดนี้ก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายรักใคร่เอ็นดูเด็กสาวผู้นี้เป็นอันมาก

เซ้าหึงยวนมองเฉียวเจาซ้ำอีกคราอย่างห้ามไม่อยู่พลางรำพึงในใจ
ฉะนั้นนี่คงเป็นดังคำกล่าวที่ว่ากาเข้าฝูงกา หงส์เข้าฝูงหงส์สินะ ทั้งคู่
ต่างเป็นคนที่ม่พฤติกรรมผิดแผกจากคนทั่วไป

อากัปภีรยาระหว่างเฉียวเจากับเซ้าหึงยวนตกอยู่ในสายตาของ
หลิเฉียวที่แอบอยู่หลังม่านประตู นางลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

อะไรกัน กวนจวินโหวท่านนั้นถึงกับจดจำหลิซานได้ ก็เพราะว่า
นางทะเลื่อทะล่ำเข้าไปชวนเขาคุยต่อหน้าธารกำนัลนะหรือ

หลิซานช่างไร้ยางอายดีแท้ ก่อนหน้านี้ยังตามติดอุปนิสัยของนาง
อย่างไม่ลดละ ครั้นเห็นน้องเพยหยางไม่เหลียวแลสักนิดก็หมายตาไปที่
กวนจวินโหวอีกแล้วหรือ

กวนจวินโหวอยู่ในระดับใดกัน คนที่สูญเสียชื่อเสียงไปแล้วคนหนึ่ง

เช่นหลี่ซานก็กล้าฝันเฟื่อง ทว่าดูท่าทางกวนจวินโหวกหลับจดจำหลี่ซาน
ได้จริงๆ

หลี่เจี๋ยยิ่งริษยาและเจ็บใจมากขึ้น นางครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วจรวดไฟทำ
ย่องกลับไปที่ตั้ง ก่อนปิดหมอนอิงตกลงพื้น

เสียงดังในห้องดังดูดความสนใจของคนในโรงเรือน

หมอเทวดาหลี่ตวัดสายตามองไปทางห้องด้านใน

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งแปลกใจพอดู นางเอ่ยถามขึ้น "มีอะไรกัน"

ชั่วอึดใจต่อมา เสียงหยกพกกระทบกันดังขึ้นแผ่วเบา สาวน้อย
ในชุดกระโปรงผ้าสีเขียวไปไม่ลายนางฟ้าโปรยดอกไม้สีฟ้าน้ำทะเลผู้หนึ่ง
เล็กมานประตู่ขึ้นเดินนวนานาออกมา

ดวงตาของเด็กสาวจำปรีดน้อยๆ ท่าทางละม้ายเพ่งตื๋นนอน พอเห็น
คนในโรงเรือนก็ค่อยๆ หน้าแดงขึ้น นางเอ่ยกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง "หลาน
งีบหลับไปชั่วครู่ ไม่ทันระวังทำหมอนอิงตกพื้นเจ้าค่ะ"

นางพูดพลางย่อกายคำนับหมอเทวดาหลี่ กล่าวด้วยสีหน้าขัดเขิน
"คงทำให้แขกผู้ทรงเกียรติต้องหัวเราะเยาะแล้วเจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งเห็นเช่นนี้แล้วจะตำหนิอีกก็ไม่เป็นการดี นางจึง
พูดแนะนำกับหมอเทวดา "นี่คือหลานสาวคนโตของข้าเอง หลานเจี๋ย
ท่านผู้นี้คือหมอเทวดาหลี่ ท่านปู่บุญธรรมของน้องเจาของเจ้า"

หลี่เจี๋ยย่อกายคำนับหมอเทวดาอีกครา นางแยมั้มพริ้มพราย
"คารวะท่านปู่หลี่เจ้าค่ะ"

หมอเทวดาหลี่มุ่นคิ้วทันใด เขากล่าวอย่างตรงไปตรงมา "เรียกข้าว่า
หมอหลี่ก็พอ"

"อย่างนั้นจะเสียมารยาทเกินไปเจ้าค่ะ ในเมื่อท่านเป็นท่านปู่บุญธรรม

ของน้องเจา ข้าสมควรเรียกขานท่านว่าท่านปู่เช่นกัน" หลีเจียวพูดพร้อมรอยยิ้มนุ่มนวล

หมอมเหวดาหลีหยักยิ้ม "ข้อสำคัญคือข้าไม่คิดจะรับหลานสาวหลายคนนะสิ"

เขาไม่นำพาหลีเจียวที่หน้าแดงกำในพริบตา หันไปตบศิระชะเฉียวเจาเบาๆ "มีแม่หนูหลีผู้เดียวก็พอแล้ว"

แต่คล้ายว่าเขาจะอะไรขึ้นได้ จึงยิ้มตาหยีเอื่อยต่อขึ้น "ไม่ถูกต้องในจวนมีคนที่เรียกว่าแม่หนูหลีได้ตั้งหลายคน วันหน้าเรียกเจ้าว่าแม่หนูเจาก็แล้วกัน"

เฉียวเจาดีใจมาก เทียบกับ 'แม่หนูหลี' แล้ว 'แม่หนูเจา' ทำให้นางรู้สึกใกล้ชิดเป็นกันเองมากกว่าแน่นอน

"ท่านจะเรียกข้าว่าเจาเจาก็ได้เจ้าคะ"

เซ้าหึงยวนเหลือบตาขึ้นมองกะทันหัน

เจาเจา?

สตรีที่ใช้ชื่อว่า 'เจา' มีอยู่ไม่มาก เขากลับไม่รู้ว่าชื่อของนางเป็นคำว่า 'เจา' ตัวใด...

เมื่อรับรู้ได้ว่าแม่นางน้อยผู้นั้นข้าเลื่องทางตามา ชายหนุ่มหลุบตาลงต่ำทันที เขาคิดคำนึงอย่างกระตาคใจพอสมควร ดูที่ว่าเพราะเด็กสาวที่ชื่อว่าเจาเจาผู้นี้มักทำให้ผู้อื่นจดจำได้แม่นยำทุกครั้งที่พบกัน เป็นเหตุให้เขาจับตาดูนางมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เช่นนั้นหาได้เหมาะสมไม่ วันหน้าสมควรระวังจึงจะถูก

เซ้าหึงยวนคิดได้อย่างนี้แล้วก็ได้เหลือบตาขึ้นอีก ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้างหมอมเหวดาหลีเฉกเดียวกับองค์กรชั่วไป

ฝ่ายเดียวจากลับใจกระดูกบหนึ่ง
 เช่าหมีงยวนไดยินชื่อของนางแล้วมีท่าที่ตอบสนอง
 เขากับนางแต่งงานกันตามที่ผู้อาวุโสของสองตระกูลจัดการให้ ทั้งคู่
 ไม่เคยมีโอกาสมพบหน้ากันมาก่อน

นางดูแลคนป่วยอยู่ทางทิศใต้ ส่วนเขาออกรบอยู่ทางทิศเหนือ
 นางรีรอไม่ออกเรือนเพื่อฟื้นฟูสุขภาพของท่านปู่ ส่วนเขารีรอไม่
 ตบแต่งภรรยาเพื่อขับไล่ชาวต่างชาติ

จนกระทั่งผู้อาวุโสทั้งสองฝ่ายอดรนทนไม่ไหว ท่านปู่โมโหนางและ
 จี้จั่นโหวไปทูลขอพระราชโองการถึงได้มีพิธีมงคลงานนั้น นำขันที่หลังจบ
 พิธีกราบไหว้ฟ้าดินเท่านั้น เช่าหมีงยวนยังไม่ทันได้เข้าห้องหอก็ต้องสวม
 ชุดนักรบกลับไปแดนเหนือแล้ว

นางไม่คิดว่าเขาจะรู้ชื่อของนาง ความคิดในหัวเดียวเจาแล่นไปมา
 เป็นร้อยตลบก่อนจะได้ข้อสรุปว่าต้องเป็นพี่ใหญ่บอกเขาแน่

เช่าหมีงยวนเคยพบพี่ชายของนาง พวกเขาคุยอะไรกันบ้าง ตอนนี
 พี่ใหญ่เป็นอย่างไรกันแน่ แล้วเหตุเพลิงไหม้จวนสกุลเดียวมีเงื่อนงำหรือไม่

เดียวเจามีคำถามอยากถามคนตรงหน้ามากมายเหลือเกิน แต่
 เผอิญว่าฐานะและจังหวะเวลาล้วนไม่เหมาะไม่ควร

หมอมเหวตาดหนึ่งซึ่งไปเช่นกัน นานครู่ใหญ่ถึงเอ่ยขึ้น "ใช่ ยังเรียก
 เจ้าวาเจาเจาได้"

สูหยินผู้เฒ่าเต็งยืมกว้างจนตาบิหยี "ท่านหมอมเหวตาดจะเรียกเช่นไร
 ก็ได้ทั้งนั้น มีท่านปู่ของท่านเป็นวาสนาของหลานเจาแล้ว"

หญิงชรามองหลี่เจียวแวบหนึ่งแล้วพูดแก้สถานการณ์ให้หลานสาว
 คนโต "ท่านโปรดอย่าได้ตำหนิโทษที่หลานข้าผู้นี้ละลาบละลั้ว ท่านปู่

ของนางจากไปนานแล้ว นับแต่พวกนางลืมนาดูโลกก็ไม่มีโอกาสเรียกคำว่า 'ท่านปู่' เลย"

"อ้อ" หมอเทวดาเปล่งเสียงตอบคำหนึ่งอย่างเฉยชายิ่ง

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาเห็นคนที่ใช้ลูกไม้มนานาสารพัดเพื่อเข้ามาใกล้ชิดตนจนชาชิน หากมิใช่เห็นแก่หน้าหลานสาวบุญธรรม เขาจะพูดอย่างไม่เกรงใจยิ่งกว่านี้

เวลานี้ซึ่งอวีนเดินเข้ามากระซิบบอกที่ข้างหูฮูฮินผู้เฒ่าเต็ง "ฮูฮินผู้เฒ่า ท่านเชียงจวินทางจวนตะวันออกมาที่นี่เจ้าคะ"

ท่านเชียงจวินมาที่นี่? ฮูฮินผู้เฒ่าเต็งคาดไม่ถึงอย่างมาก

ในกาลก่อนพิสะไภ้ของนางผู้นี้ไม่เคยเหยียบย่างเข้าประตูจวนตะวันตก ถ้ามีเรื่องอะไรก็แค่ส่งสาวใช้คนหนึ่งมาบอกความ

สายตาของฮูฮินผู้เฒ่าจับไปที่ตัวหมอเทวดาหลี นางคาดเดาว่าเป็นเรื่องใดได้รางๆ แล้วจึงเอ่ยสั่งซึ่งอวีนเสียงเบา "บอกว่าข้าพบแขกอยู่ไม่มีใครสะกดก เทียบท่านเชียงจวินไปรอที่โถงรับรองก่อน"

89

"ท่านฮุยหนี่ผู้เฒ่ากล่าวเช่นนี้หรือ" ฮุยหนี่ผู้เฒ่าเจียงซึ่งรีบเร่งฝ่าสายฝน มาที่นี้ได้ยินคำรายงานของชิงอวี่นแล้วหน้าบึ้งไปทันใด

ชิงอวี่นเป็นสาวใช้อาวุโสข้างกายฮุยหนี่ผู้เฒ่าตั้งได้ย่อมต้องมีเหตุ เจียบไว นางได้ยิ่บวาจันนี้แล้วรีบกล่าวยี้มๆ ว่า "ท่านหมอมเหวตาดูนี้เจ้าอารมณ์ อยู่บ้าง ท่านฮุยหนี่ผู้เฒ่าเกรงว่าท่านจะเสียเกียรติเจ้าคะ"

"ดูออกได้เช่นไรว่าหมอมเหวตาดูนี้เจ้าอารมณ์" ได้ยินถ้อยคำของ ชิงอวี่น ฮุยหนี่ผู้เฒ่าเจียงคล้ายโทสะลงบ้าง นางส่งสายตาดอกสาวใช้ ที่มาพร้อม กับตน

อันว่าฟังคำพูดต้องจับน้ำเสียง หมอมเหวตาดูนี้ต้องก่อเรื่องอะไรขึ้น เป็นแน่ ถึงได้มีคำวิจารณ์เช่นนี้

สาวใช้สืบเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าว เอาถุงผ้าปักโบหนึ่งยัดเยียดใส่มือ ชิงอวี่น

ชิงอวิ้นปฏิเสธไม่รับ นางคลี้อยมกล่าว "ท่านเชียงจวินคงไม่ทราบวาทอนคุณหนูใหญ่อยู่ในนั้น แคเรียกขานตามคุณหนูสามว่าท่านปู่คำเดียวก็ถูกท่านหมอบทวดตาตอกกลับทันที ทำเอาคุณหนูใหญ่วางหน้าไม่ถูกยกใหญ่ แต่คุณหนูใหญ่ของพวกเรามันเสียใจคอดีถึงไม่เสียกิริยามารยาท หาไม่แล้วถ้าเปลี่ยนเป็นคนใจแคบ ตอนนั้นคงอดกลั้นไม่อยู่แล้วเจ้าค่ะ"

ดังนั้นฮูหยินผู้เฒ่าของพวกข้าไม่ให้ท่านเข้าไปเพราะคำนึงถึงท่านแต่ประการเดียว

คำพูดของชิงอวิ้นแฝงความหมายนี้ไว้เป็นนัยๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม พาให้สีหน้าของฮูหยินผู้เฒ่าเจียงอ่อนละมุนลงมาก นางดื่มชาช้าๆ พलगกล่าว "คนมีความสามารถมักเจ้าอารมณ์อยู่บ้างอย่างช่วยไม่ได้"

พอพูดถึงตรงนี้ นางนึกถึงอาจารย์สอนเขียนพู่กันในสำนักศึกษาหญิงขึ้นมาได้

ทั้งที่มิใช่ปรมาจารย์ด้านอักษรวิจิตรชื่อดังอันใด พอได้ยินคำอุบายของหลี่ซานไม่ว่าก็คำก็ปักใจว่าเจียวเจียวมีความประพฤติต่างพร้อยจนขอลาออก แปลกคนจริงๆ

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงคิดไปถึงถ้อยคำอันเต็มไปด้วยหลักการและเหตุผลที่อาจารย์ผู้ใหญ่นั้นพูดจนน้ำลายแตกฟองตอนขอลาออกแล้วโกรธจนควันออกหู แต่นางหวั่นใจว่าตาเฒ่าคร่ำครวญนั้นจะออกไปพูดจาส่งเดชจนหลี่เจียวเสื่อมเสียชื่อเสียง เลยได้แต่ยิ้มแ้มรับฟังอยู่ตลอด ข้ายังมอบเงินค่าเดินทางให้อีกก่อนโต ส่วนความคับแค้นในใจนั้นมิต้องไปเอ่ยถึงแล้ว

นางนั่งรออยู่ในโถงรับรองนานสองนาน จึงส่งสาวใช้ออกไปเฝ้าถาม

สาวใช้ได้ข่าวแล้วก็กลับมารายงาน "ฮูหยินผู้เฒ่าจวนตะวันตกกำลัง
กินอาหารอยู่กับหมอเทวดาเจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงโมโหแทบลมจับ นางเติมน้ำชาในถ้วยรวดเร็ว
จนหมดแล้วนั่งนิ่งไม่ขยับด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

อีกด้านหนึ่ง ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งจัดโต๊ะเลี้ยงแขก นางเชิญหมอเทวดา
ไปนั่งหัวโต๊ะแล้วให้เจียวเจาอยู่ร่วมกินอาหารด้วย

หญิงชรามองเข้าหึงยวนที่ยืนอยู่ข้างหลังหมอเทวดาปราดหนึ่ง
แล้วเอ่ยสั่ง "ชิงอวิน พาพี่ชายท่านนี้ไปกินอาหารด้านหน้า"

ตามหลักแล้วเมื่อแขกมาเยี่ยมเยือน บ่าวไพร่ที่ติดตามมาด้วยจะ
ไม่เข้ามาในโถงต้อนรับ ซึ่งทางจวนจะจัดที่ทางไว้ให้ เพียงแต่หมอเทวดาหลี่
มีฐานะผิดจากสามัญ ทั้งยังพำนักอยู่ในสถานที่ที่ต้องระวังเป็นพิเศษ
อย่างวังของรู่ยอ่อง ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งจึงไม่อยากเรื่องมากถึงมิได้จัดแจง
โดยพลการ แคว่ว่าตอนนี้ทุกคนกินอาหารอยู่ ปล่อยให้กองครักที่แขกพามา
ยืนอยู่อย่างนี้จะเป็นการต้อนรับอย่างไม่ทั่วถึงแล้ว

"ไม่ต้อง เขาไม่หิว" หมอเทวดาหลี่คืบเนื้อกางแผ่นทอดพร้อมกับพูด
โดยไม่เหลือบตาขึ้น

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งลอบส่งสายตาดูเจียวเจา

นางหลุบตาลงแสวงหาไม่เห็น

ธนูดอกนั้น...ไม่ทำให้นางชิงชังเข้าหึงยวน และถึงขั้นไม่มีแม่แต่
คำตัดพ้อต่อว่า ช่วงเวลาที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของชาวต่าจื่อ นางก็ล่วงรู้จุดจบ
ของตนเองแล้ว ยามนั้นชาวต่าจื่อผลัคนางขึ้นไปบนกำแพงเมือง นาง
ไม่เหลือกระทั่งโอกาสจะฆ่าตัวตาย หากปราศจากธนูดอกนั้นของเขา

บทลงเอยของนางคงจะน่าอนาถยิ่งกว่านี้

กระนั้นไม่ว่าอย่างไร บุรุษที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมผู้นี้เคยยิงธนูเสียบทะลุ
อกนางกับมือ นางไม่ได้ใจกว้างถึงขนาดจะเชิญเขากินข้าวหรรอก

สุหยินผู้เฒ่าตั้งลอบขมวดคิ้ว ในใจคิดคำนึงว่า หมู่นี้หลานผู้นี้
มิใช่หัวไวดีหรือกริ วนนี้เป็นอะไรไป

"ท่านย่า ไม่เช่นนั้นก็ตั้งโต๊ะอีกตัวหนึ่งในโถงข้าง จัดสำรับให้พี่ชาย
องครักษ์กินอาหารเถอะเจ้าคะ เรื่องความปลอดภัยของท่านหมอเทวดา
จะให้เกิดข้อผิดพลาดมิได้ พี่ชายองครักษ์คงไม่สะดวกออกไปจริงๆ" เหลานี้
หลี่เจียวอ้าปากกล่าวขึ้นอย่างเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง

สุหยินผู้เฒ่าตั้งมองไปทางหมอเทวดา

หมอเทวดาหลี่ปวยตามองชายหนุ่มที่ยืนหลุบตาอยู่พลางนึกในใจว่า
เจ้าหนุ่มนี่อดข้าวสักมื้อไม่ถึงตายกระมัง ดูสีหน้าเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่

เจ้าหมิงยวนก้มศีรษะลงเล็กน้อย แสดงท่าทางไม่ต่างจากองครักษ์
ทั่วไป เขากล่าวอย่างอ่อนน้อม "ท่านสุหยินผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องห่วง
ขอรับ ข้าไม่หิวจริงๆ"

"ตกลง จัดโต๊ะให้เขาเถอะ" หมอเทวดาหลี่เอ่ยปากแล้วชำเลื่องมองเขา
เจ้าบอกว่าไม่เอา แต่ข้าจะให้เจ้าเสียอย่าง

ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็มีสาวใช้เข้ามา ซึ่งวันเป็นคนบัญชาการให้จัด
โต๊ะเล็กที่มุมหนึ่งของโถงแล้วยกข้าวปลาอาหารมาวาง

เจ้าหมิงยวนเห็นหมอเทวดากล่าวเช่นนั้นก็เดินไปนั่งลงอย่างโอนอ่อน
คล้อยตาม เขาล้างมือเสร็จก็กวาดตามองอาหารบนโต๊ะแล้วต้องลอบ
ประหลาดใจ

อาหารที่จวนสกุลหลี่เตรียมมาให้บ่าวไพร่ไม่ค่อยไปกว่าต้อนรับแขก

ผู้ทรงเกียรติเลย

ผู้ที่นำทัพออกศึกมานานและแทบจะไม่เคยพ่ายแพ้ย่อมต้องมีไชนักรบ เช่นที่คณธรรมดานึกภาพกันเป็นอันขาด ทั้งยังต้องเฉียบไวกับสิ่งผิดปกติ เล็กๆ น้อยๆ เป็นพิเศษ หลังเข้าหึงยวนหายประหลาดใจก็รู้สึกได้ว่า ไม่ค่อยชอบมาพากลแล้ว

มีคนรู้ฐานะของข้า!

เขาตัวดำตามองเฉียวเฉาแล้วดึงสายตากลับอย่างว่องไวทันที โดยไม่ส่อพิรุณ

ถึงแม้เมื่อครู่แม่นางหลี่ผู้นี้จะไม่แสดงสีหน้าใดๆ มาโดยตลอด แต่นางน่าจะจดจำได้ว่าเขาเป็นใครแต่แรก

เข้าหึงยวนยกตะเกียบคืบซานเย่า* ที่มีรสชาตินุ่มนวลคล่องคอ กินคำหนึ่งแล้วรำพึงในใจ

คิดไม่ถึงว่าแม่นางน้อยที่ขีว้างต้นกระบองเพชรใส่ข้า จริงๆ แล้วก็เป็นมิตรดี

หลี่เจี๋ยวั่งถัดจากฐานหินผู้เฒ่าเต็ง แต่จิตใจไม่ได้อยู่ที่อาหาร เบื่องหน้าเลย

นางสับสนที่ไม่มีใครสังเกตเห็น ชายตามองไปทางมุมโถงข้าง หลายครา แต่กลับไม่เห็นกวนจวินโหวที่แต่งกายเป็นองครักษ์มองมาทาง ตนเองเลย

หลี่เจี๋ยวากจะสะกดความผิดหวังในใจไว้ได้ อีกทั้งรู้สึกจนปัญญา เหลือจะกล่าว

จะอย่างไรนางคงไปบอกเขาเองกับปากไม่ได้ว่าอาหารที่เขากินอยู่

* ซานเย่า เป็นพืชหัว ใช้ในการประกอบอาหาร อีกทั้งเป็นสมุนไพรที่มีสรรพคุณช่วยกระตุ้นระบบย่อยอาหาร และบำรุงม้ามได้

เป็นนางที่แอบสั่งให้เรือนครัวจัดเตรียมให้กระมัง

หลังมืออาหาร หมอเทวดาหลิ่มีน้ำขารสอ่อนพลงพุดกำชับกับ
เฉียวเจา "ประเดี๋ยวท่านปู่ยังมีธุระ คงต้องกลับก่อน แต่ระยะนี้ข้าจะอยู่ที่
เมืองหลวงตลอด ถ้าเจ้ามีเรื่องอยากพบก็ฝากให้เจ้าหนุ่มนี่มาบอกข้า"

เขาพุดพร้อมทั้งยกมือชี้ไปที่ชายหนุ่ม

เซาหมิงยวนกับเฉียวเจาจึงกันไปพร้อมกัน

"เจ้าบอกที่ที่ส่งข่าวถึงเจ้าได้ให้แม่หนูเจ้ารู้ไว้ ธรณีประตู่วังอ่อนนั้น
สูงยิ่งนัก เข้าไปไม่ง่าย"

เซาหมิงยวนยิ้มผิดๆ ในใจ

ธรณีประตู่วังอ่อนสูงเข้าไปไม่ง่าย แต่ที่ปากของข้าก็บอกกับใคร
ไม่สะดวกเช่นกัน หาไม่แล้วเมื่อฐานะของข้าเปิดเผยออกมาในภายหลัง
ผู้อาวุโสของนางจะคิดเห็นเช่นไร

เขาประจักษ์แก่ใจดีว่าหมอเทวดาท่านนี้กระทำการอะไรไม่เกรง
ใครหน้าไหนอยู่บ้าง กำลังจะบอกปัดอย่างละมุนละม่อม เฉียวเจาก็
อ้าปากพุด "ไม่ต้องหวั่นเจ้าคะ ถ้าท่านปู่หลิ่คิดถึงข้าก็มาเยี่ยมข้าสิ"

ครั้นเห็นนางปฏิเสธ หมอเทวดาหลิ่ก็ได้คำตอบในใจ เขายิ้มกริ่ม
เอ่ยขึ้น "ก็ดี เอาเป็นว่าวันหน้าถ้าเจ้ามีเรื่องอยากพบข้า ไปหาเจ้าหนุ่มนี้
ก่อนก็แล้วกันนะ"

"เจ้าคะ" เฉียวเจาพยักหน้า

หมอเทวดาหลิ่หัวเราะขลุกลั่น เขาหยิ่งเชิงแม่นางน้อยได้แล้ว
นางจำหน้าเจ้าหนุ่มบัดซบผู้นี้ได้แต่แรกตามคาด

เขาก็ว่าแล้วเฉียว วันนั้นแม่หนูเจายังขว้างตันกระบองเพชรใส่
เจ้าหนุ่มนี้อยู่เลย ไฉนจะจำหน้าไม่ได้เล่า

รอเมื่อส่งพวกหมอเทวดากลับไปแล้ว สุหยินผู้เฒ่าตั้งถึงบอกให้ หลี่เจียวออกไป จากนั้นจับจูงมือเจียวเจ้าไว้พร้อมพูด "หลานเจ้า ข้า มองออกนะว่าองค์กรที่ท่านหมอเทวดาพามาด้วยผู้นั้นมิใช่ชั้นสามัญ เจ้าบอกกับท่านยาที่ว่าเขาเป็นใครกันแน่"

หากที่เหนือความคาดหมายของสุหยินผู้เฒ่าตั้งคือเจียวเจ้าได้ยิน คำพูดของตนแล้วมิได้บ้ายเบี่ยงเฉไฉใดๆ ลักนิต นางตอบอย่างตรงไปตรงมา "เขาคือกวนจวินโหวเจ้าคะ"

"ใครนะ" สุหยินผู้เฒ่าตั้งสงสัยว่าตนเองพูดไป

"กวนจวินโหว แม้ทัพที่กลับมาจากแดนเหนือท่านนั้นอย่างไรเล่า เจ้าคะ"

หญิงชราอ้าปากค้าง พูดอีกนัยหนึ่งก็คือเมื่อครูนี้นตอนนางกับ หลานสาวสองคนร่วมกินอาหารกับหมอเทวดา กวนจวินโหวผู้เลื่องลือ ระเบิดนามนั่งหลบมุมเงียบๆ เฝ้ามองอยู่ด้านข้างอย่างนั้นหรือ

90

หญิงชราหุบปากไม่ลงครู่ใหญ่ นางกลืนใจเป็นนานถึงเอ๋ยถามออกมา
คำหนึ่ง "เจ้ารู้จักได้อย่างไร"

เฉียวเจาหยิบไม้ทูปคลายปวดมาทูปขาให้ฮุยฮินผู้เฒ่าเดินตาม
ความเคยชิน นางทูปไปเอ๋ยแก่ไป "ไม่รู้จักเจ้าคะ แต่จำหน้าได้ ท่านย่า
ล้มไปแล้วหรือ กวนจวินโหวเข้าเมืองมาในวันประสูติของพุทธรังค์
ข้าถูกเบียดจนไปอยู่ตรงหน้าเขาไม่ใช่หรือ"

น้ำหนักมือของเฉียวเจาพอเหมาะพอดี ทั้งยังรู้หลักการรักษาโรค
ฮุยฮินผู้เฒ่าเดินได้นางช่วยทูปขาให้ก็รู้สึกผ่อนคลายสบายมาก แต่พอ
ได้ยินถ้อยคำนี้กลับแข็งตึงไปทั้งเนื้อทั้งตัวอีก นางลอบตกใจ

กวนจวินโหวปลอมตัวเป็นองครักษ์ติดตามหมอเหวตามาเยือนที่จวน
คงจะไม่ได้มาดูตัวหลานสาวนางกระมัง

ฮุยฮินผู้เฒ่ามองเฉียวเจาอย่างพิลึก

เด็กสาววัยสิบสามยังหลงเหลือเค้าความอ่อนเยาว์อยู่ เพิ่งเริ่มฉาย
รัศมีความงามชวนให้ตะลึงเพียงน้อยนิด

จะว่าไปแล้ว หลานสาวผู้นี้ของนางมีรูปโฉมโนมพรรณดีเลิศ
เพียงแต่ว่าออกจะเด็กเกินไปสักหน่อย

หญิงสาวปล่อยใจลอยไปไกลชั่วขณะ ซิงฮวินจึงเอ่ยเตือนขึ้นอย่าง
ระมัดระวัง "สุหยินผู้เฒ่า ท่านเชียงจวินยังอยู่ในโรงรับรองนะเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าตั้งสติคิดค้นมาทันใด แะแล้ว ลืมเรื่องนี้ไปเสียได้!

"เจ้ากลับเรือนหย่าเหอก่อนนะ ท่านย่าจะไปพบท่านย่าใหญ่ของเจ้า"

สุหยินผู้เฒ่าตั้งเกาะแขนซิงฮวินเดินไปอย่างเร่งร้อน ขณะที่เฉียวเจา
นั่งอยู่บนม้านั่งชาเตี้ยมิได้ลุกขึ้น

สาวใช้อาวุโสอีกคนนามว่าหงซงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม "ตอนนี้ฝนตก
หนักขึ้น ข้าหยิบเสื้อกันฝนมาให้ท่านนะเจ้าคะ"

"ไม่ต้องหรอก" เฉียวเจาบอกเสียงเรียบ

พอมองสบสายตาของหงซง นางมองไปทางโรงรับรองก่อนกล่าวว่า
"ประเดี๋ยวท่านสุหยินผู้เฒ่าคงเรียกตัวข้าไป รบกวณพีหงซงช่วยขนน้ำผึ้ง
มาให้ข้าสักถ้วยเถอะ"

หงซงสะกิดความแปลกใจไว้ รีบหมุนกายเข้าไปในห้องชงชาเพื่อ
หยิบน้ำผึ้ง

สุหยินผู้เฒ่าเฝ้ารอคอยอยู่ในโรงรับรองด้วยความโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ
ทันทีที่เห็นสุหยินผู้เฒ่าตั้งเข้ามาที่บันดาลโทสะ "วิธีต้อนรับแขกของ
น้องสะใภ้มันวันยังค่ำถึงไม่มีบกพร่องแล้ว"

สุหยินผู้เฒ่าตั้งทำไซสือกกล่าวยิ้มๆ "ท่านเชียงจวินชมเกินไป

ท่านหมอมเหวตาไม่เหมือนแขกทั่วไป ข้าก็ต้องตั้งอกตั้งใจรับรองให้รอบคอบที่สุด ดีที่ไม่มีอะไรตกหล่น ไม่เช่นนั้นถ้าทำให้จนสกุลหลืของเราต้องขายหน้า ข้าคงสู้หน้าท่านไม่ได้"

แต่น่าจะตกหล่นเพียงเรื่องเดียวก็คือลืมนำเทียนจวินไว้ที่นี่

"เรื่องต้อนรับท่านหมอมเหวตา น้องสะใภ้กลับทุ่มเทาใจนัก แต่ไม่รู้ลืกรว่าปล่อยให้ข้าคอยนานไปสักหน่อยหรือ" สุหยินผู้เฒ่าเจียงเห็นอีกฝ่ายทำไม่รู้ไม่ชี้ก็บอกตรงๆ เสียเลย

ตลอดเวลาที่ผ่านมานางเคยไม่ได้รับการเหลียวแลเยี่ยงนี้เมื่อใดกัน พักนี้จนตะวันตกไม่ให้เกียรติจนตะวันออกมาขึ้นทุกที

สุหยินผู้เฒ่าเต็งพูดกลัวเสียงหัวเราะว่า "ท่านเซียงจวินพูดเช่นนั้นเห็นเป็นคนอื่นคนไกลแล้ว พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน จะนับเป็นแขกอะไรกัน"

สุหยินผู้เฒ่าเจียง "... ยายเฒ่าคู่สะใภ้ไปหัดลูกไม้้นี้มาจากผู้ใดกัน ในเมื่อจะประชันกันว่าใครหน้าหนากว่า เช่นนั้นนางก็ไม่เกรงใจแล้ว

สุหยินผู้เฒ่าเจียงกระแอมกระไอให้คอลึ่งถึงพูดอย่างตรงไปตรงมา "น้องสะใภ้ วันนี้หมอมเหวตามาที่นี่เพื่อเยี่ยมหลานจากะมัง"

สุหยินผู้เฒ่าเต็งได้ยินคำนี้แล้วรู้สึกไม่ค่อยเข้าที่ แต่เรื่องที่เห็นกันทนโท่เช่นนี้จะปฏิเสธก็ไม่ได้ นางจำต้องพยักหน้าพลาญตอบ "ตอนท่านหมอมเหวตาพาหลานเจาส่งกลับมาก็บอกว่าจะมาเยี่ยมนาง เดิมทีข้านี้ก็เป็นคำพูดตามมารยาท คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะมาแล้ว"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงเห็นด้วยอย่างเต็มที่ ใครจะไม่คิดว่าเป็นเพียงคำพูดตามมารยาทเล่า คนผู้นั้นเป็นถึงหมอมเหวตาที่ราชสำนักชักชวนมาเป็นขุนนางก็ยังปฏิเสธไม่ไป แต่กลับถูกชะตากับหลานเจา

"นั่นสิ วันนี้ฝนตกหนักถึงเพียงนี้ ท่านหมอเทวดาก็ยังมา เห็นได้ว่าใส่ใจหลานเจาจริงๆ จริงสิ ข้าได้ยินว่าเขารับหลานเจาเป็นหลานสาวบุญธรรมด้วย มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่"

"มีเรื่องเช่นนี้จริงๆ" สุหยินผู้เฒ่าตั้งรู้สึกไม่เข้าที่มากขึ้น

สุหยินผู้เฒ่าเจียงยกมือνωคิ้วที่ขมบางหรือมแหร้มพลางกล่าวทอดถอนใจว่า "น้องสะใภ้ก็รู้ว่าตาข้างขวาخابอดไปแล้ว ส่วนตาข้างซ้ายพอมองเห็นได้อย่างถู่ๆ ไถๆ ที่แรกคิดว่าวันใดที่มองไม่เห็นโดยสิ้นเชิง รอลถึงลมหายใจเฮือกสุดท้ายก็หมดเคราะห์หมดกรรมไป แต่สวรรค์มีเมตตา หมอเทวดามาเมืองหลวง ข้ายังบังเอิญว่าเขากับหลานเจามีวาสนาได้เป็นปู่หลานกัน ชะรอยว่านี่จะเป็นฟ้าลิขิตให้ข้ากลับมามองเห็นแสงสว่างอีกครั้ง"

"ท่านหมอเทวดารักษาโรคตาชนิดนี้ได้หรือ" ปากเอ่ยถาม แต่ในใจสุหยินผู้เฒ่าตั้งกลับยั้มเยาะ

ท่านเชียงจวินผู้นี้ตาบอดไปข้างหนึ่งยังชอบเอาชนะคะคานเพียงนี้ ถ้ารักษาโรคตาจนหายดีจริงๆ จะแผลงฤทธิ์ถึงเพียงใดก็ยังไม่แน

"ขนาดคนที่่างเท้าข้างหนึ่งเข้าประตูผีไปแล้ว ท่านหมอเทวดายังดึงกลับมาได้ นับประสาอะไรกับโรคตาเล็กๆ น้องสะใภ้ เจ้าส่งคนไปเรียกหลานเจามาที่น่เดี๋ยวนี้เลยเถอะ ข้ามีเรื่องจะพูดกับนาง"

"ท่านเชียงจวินมีเรื่องอะไรพูดกับข้าก็เหมือนกันมิใช่หรือ ประเดี๋ยวข้าไปสั่งกำชับเด็กผู้นั้นก็สิ้นเรื่อง"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงทำหน้าที่ขริมลงน้อยๆ "มีอันใดรี ข้าอยากพบหน้าหลานสาวสักหน่อย น้องสะใภ้ยังจะกีดกันด้วยหรือ หรือน้องสะใภ้ส่งสารที่หลานเจาต้องแสดงความกตัญญูต่อยายเฒ่าตาบอดอย่างข้า"

เมื่ออ้างถึงหน้าที่กตัญญูต่อผู้อาวุโสขึ้นมา สุหยินผู้เฒ่าตั้งก็ได้แต่
สั่งให้ชิงอวินไปเชิญคุณหนูสาม

ชิงอวินออกจากโรงรับรองเดินย้อนไปทางเดิมก็สวนกันกับหงซง
นางเอ่ยถามว่า "คุณหนูสามกลับไปแล้วใช่ไหม"

หงซงส่ายหน้า "ยังเลย คุณหนูรออยู่ที่ห้องเล็กปึกตะวันออกตลอด
บอกว่าอีกสักครู่ท่านสุหยินผู้เฒ่าจะเรียกตัวไป"

นางพูดถึงตรงนี้แล้วชะงักนิ่ง มองชิงอวินพร้อมกับไต่ถาม "หรือว่า
สุหยินผู้เฒ่าให้เจ้ามาเชิญคุณหนูสามจริงๆ"

"ใช่ะสิ" ชิงอวินพูดพลางเดินไปข้างในอย่างรีบเร่ง คิดคำนึงในใจว่า
นับวันจะอ่านใจคุณหนูสามไม่ออกมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อได้ยินจุดประสงค์ที่มาของชิงอวิน เฉียวเจาก็ลุกขึ้นเดินตามนาง
ออกไปข้างนอก

ดอกไผ่ถึงในลานเรือนกำลังบานสะพรั่ง เมื่อวานตอนมาที่เรือนชิงซง
คารวะยามเช้ายังเห็นดอกต้นเต็มต้นดูเจี๊ยบเมฆสีแดง แต่หลังฝนตกหนัก
วันนี้ดอกร่วงหล่นเกลื่อนพื้น เหลือติดต้นกระจัดกระจายบางตา

ชิงอวินเห็นเฉียวเจามองต้นไผ่ถึงที่โยกไหวกลางสายฝนด้วยสีหน้า
สงบนิ่ง ยิ่งรู้สึกว่าคุณหนูสามนั้นหยิ่งใจได้ยาก จึงเอ่ยบอกเสียงเบาๆ
เป็นการย่นโมตรว่า "เป็นท่านเซียงจวินอยากพบท่านเจ้าคะ ดูเหมือน
จะเป็นเรื่องหมอลูกหลานท่านนั้น"

เฉียวเจาผงกศีรษะเบาๆ เป็นเชิงว่ารู้แล้ว นางรั้งอยู่ที่นี้ไม่กลับเรือน
เพราะคาดการณ์ได้แต่แรกว่าพวกที่ไม่มีผลประโยชน์ไม่ตื่นเข้าเฝ้าท่าน
เซียงจวินผู้นั้นมาเยือนทั้งที่ฝนตกหนักด้วยเหตุใด

จะว่าไปแล้ว อาการที่ตาข้างซ้ายของท่านเซียงจวินคงประทับใจประคอง

ต่อไปได้อีกไม่นาน ถึงคิดจะให้นางขอร้องให้ท่านปู่หลิ่ววิชาเข็มทอง เบิกมานสินะ

เฉียวเจาคิดแล้วก็เหยียดมุมปากขึ้นยามก้าวเข้าสู่โถงรับรอง "ท่านย่าใหญ่ ท่านย่า"

"หลานเจามาวันนี้สิ" สุหยินผู้เฒ่าเจียงอ้าปากบอกด้วยน้ำเสียง อ่อนโยนอย่างหาได้ยาก

เฉียวเจาสาวเท้าเข้าไปนั่งลง

สุหยินผู้เฒ่าเจียงใช้ตาข้างซ้ายมองสำรวจเด็กสาวอย่างละเอียดแล้ว กล่าวด้วยรอยยิ้มเอื่อยๆ "วันนั้นที่วัดต้าฝู หลานเจาก็ทำให้ท่านย่าใหญ่ มองเจ้าด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป บัดนี้ได้ดูดี ๆ เจ้าโตเป็นสาวแล้วจริง ๆ เจาเจาเอ๋ย ท่านย่าใหญ่เห็นเจ้ามาตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ในฐานะผู้อาวุโส ของเจ้า ข้าจะไม่พูดจาตามมารยาทแล้ว วันนี้ท่านย่าใหญ่มาที่นี่เพราะ อยากขอให้เจ้าช่วยเหลือ"

"ไม่ทราบว่าจะสามารถช่วยอะไรท่านย่าใหญ่ได้เจ้าคะ" เฉียวเจา ถามอย่างเยือกเย็น

สุหยินผู้เฒ่าเจียงยื่นมือไปตบหลังมือนางเบาๆ

ผิวมือที่ถนอมบำรุงอย่างดียังคงเนียนละเอียด หากสัมผัสที่เรียบลื่น กลับทำให้เฉียวเจาบังเกิดความรู้สึกพะอืดพะอม

นางชักมือออกด้วยสีหน้านิ่งสนิท จากนั้นยกมือขึ้นจับบอยผม ที่รุ่มลงมาไปเหน็บหลังใบหูอย่างแนบเนียนเป็นธรรมชาติ

"ท่านย่าใหญ่ได้ยินว่าหมอเทวดาหลี่มีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ สามารถ รักษาโรคของข้าชนิตนี้ได้ ดังนั้นเลยอยากขอให้เจาเจาช่วยเชิญท่าน หมอเทวดามารักษาตาให้ข้า" สุหยินผู้เฒ่าเจียงจ้องมองเฉียวเจานิ่งๆ

พูดแฝงความนัยลึกๆ "เจาเจาเอ๋ย หมอเทวดาหลิ่วเป็นปณูกรรมของเจ้า
จะว่าไปก็นับเป็นครอบครัวเดียวกับพวกเรา เจ้าต้องช่วยท่านยาใหญ่
แน่อนนกระมัง"

91

ฮุฮินผู้เฒ่าเจียงมองเฉียวเจาอย่างมั่นอกมั่นใจ นางไม่คิดว่าเด็กสาว
ตรงหน้าจะกล้าพูดคำว่า 'ไม่' ออกมา

ไม่ว่าชนบทรรมนิยมต่างๆ ในยุคนี้จะหย่อนยานกว่าแต่ก่อนมาก
สักเท่าไร แต่คำว่า 'กตัญญู' ยังสามารถพันนาการผู้เยาว์ไว้ได้อย่าง
แน่นหนา เหนือสิ่งอื่นใดนางมิใช่ผู้อาวุโสในตระกูลเดียวกันธรรมดาๆ

จวนตะวันตกและจวนตะวันออกแห่งสกุลหลี่เดิมก็เป็นสองพี่น้อง
สายเลือดภรรยาหลวงที่แยกกันตั้งเรือนออกเป็นสองจวน

ฮุฮินผู้เฒ่าตั้งที่อยู่ด้านข้างเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง แต่ไรมาความรู้สึก
ของหลานเจาต่อท่านเซียงจวินมีเพียงความหวาดกลัวทว่าไร้ความเคารพ
นับถือ แต่ผู้อาวุโสพูดถึงขั้นนี้แล้ว ถ้าหลานเจาปฏิเสธ เช่นนั้นคงยากจะ
จบลงด้วยดี

เฉียวเจายึดแผ่นหลังตรงแน่นๆ กล่าวพร้อมรอยยิ้มจางๆ "แน่นอน

เจ้าคะ"

สมัยวัยเยาว์ ท่านแม่อบรมสั่งสอนนางอย่างเข้มงวดกวดขัน ยามนางฝึกกรรมเนียมมารยาทมักรู้สึกทุกข์ทรมานแทบเป็นแทบตาย ซ้ำร้ายท่านยายยังเห็นดีเห็นงามกับความเข้มงวดของท่านแม่เสมอ เผอิญว่านิสัยของนางกลับสืบทอดมาจากท่านปู่ ซึ่งมีหัวใจที่ไม่อาจทนต่อการถูกบังคับได้แม้แต่แต่น้อยนิดจริงๆ

จนกระทั่งวันหนึ่ง ท่านย่าโอบไหล่นางที่เรียบขริบลงทุกวันพลางบอกว่า 'กรรมเนียมมารยาทนั้น ฝึกฝนได้ดีก็เพื่ออดุ่ปากคนอื่น หาใช่ผูกมัดตัวเจ้าเองนะ'

ขณะที่ท่านปู่ตรงไปตรงมายิ่งกว่า 'หลานรักของปู่เข้าใจมันให้ถ่องแท้ ควบคุมมันให้อยู่มือ วันหน้าถึงจะใช้ช่องโหว่ของมันได้อย่างเชี่ยวชาญชำนาญและเย้ยหยันมันได้'

หลังจากนั้นนางไม่เคยโอดครวญอีกเลย

ครั้นเจียวเจาตอบตกลงทันทีทันใดเช่นนี้ บันดาลให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงพลันรู้สึกเหมือนห้วงหมัดชกใส่ความว่างเปล่าที่ไม่ปาน นางอึ้งไปเล็กน้อยถึงพูดยิ้มๆ "ท่านย่าใหญ่รู้อยู่แล้วว่าเจาเจาของเราเป็นเด็กกตัญญู"

นางยื่นมือไปตบหลังมือเด็กสาวเบาๆ "ก็ตกลงกันตามนี้ ท่านย่าใหญ่จะรอข่าวดีจากเจ้านะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงมาที่จวนตะวันตกแทบนับครั้งได้ ด้วยในสายตานางน้ำชารับรองแขกของที่นี่ยังไม่ดีเท่าของที่จวนตะวันออกตกรางวัลให้พวกสาวใช้อาวุโสเลย บัดนี้เป้าหมายลุล่วงแล้วมีหรือจะอยากรั้งอยู่ต่อไป นางคุ้ยศัพท์เพะระกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็งต่ออีกไม่กี่คำก็ลุกขึ้นอำลา

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งออกไปส่งคู่สะใภ้แล้ว จากนั้นสั่งให้บ่าวไพร่ออกไป

ถึงถอนใจเฮือกแล้วเอ่ยกับเจี๋ยเจา "เจาเจาเอ๋ย เจ้าตกปากรับคำทันที ได้อย่างไรกัน"

นางกล่าวถ้อยคำนี้แล้วรู้สึกอีกว่าไม่เหมาะไม่ควร จึงถอนหายใจยาวเหยียดก่อนกล่าว "เจ้าก็คงลำบากใจเช่นกัน"

เมื่อผู้อาวุโสมาขอรับรองด้วยตนเอง ไหนเลยเด็กสาววัยแค่สิบสามปี จะรู้วิธีรับหน้าอย่างแยบยลมีชั้นเชิง แต่หม่อมเหวดาผู้นั้นมีนิสัยประหลาด ผิดแผกจากผู้อื่นจนขึ้นชื่อลือชา อย่าเห็นว่าเขารับเจาเจาเป็นหลานสาว บุญธรรมแล้ว ถ้าเจาเจาอาศัยจุดนี้มาซื้อน้ำใจผู้อื่น ดีไม่ดีอาจสร้าง ความขุ่นเคืองใจให้เขาก็เป็นไปได้

แพขนตาที่หลบลงของเจี๋ยเจากระพือขึ้นลงเบาๆ ก่อนนางจะยก เปลือกตาขึ้นเผยให้เห็นแววอึ้งๆ ในดวงตาที่ไร้รอยกระเพื่อมไหวใดๆ "ท่านย่า ท่านอยากให้ท่านย่าใหญ่หายดีหรือไม่เจ้าคะ"

หญิงชราถูกถามแล้วนิ่งงันไป นางมองเจี๋ยเจาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมขึ้น คำถามนี้ของหลานสาวมีความนัยน่าขบคิดยิ่งนัก

เจี๋ยเจาประสานสายตากับฮูหยินผู้เฒ่าตั้งตรงๆ นางต้องการให้ ฮูหยินผู้เฒ่าแสดงท่าทีที่ชัดเจนสักอย่าง เพราะถึงที่สุดแล้วฮูหยิน ผู้เฒ่าตั้งต่างหากที่เป็นท่านย่าของหลี่เจา

หากฮูหยินผู้เฒ่าตั้งเห็นแก่ไมตรีระหว่างจวนตะวันออกกับ จวนตะวันตกตลอดเวลาที่ผ่านมา ยากรักษาโรคตาของฮูหยินผู้เฒ่าเจียง ให้หายดี อย่างนั้นนางก็จะถือที่ตนยึดครองร่างกายของแม่นางน้อยหลี่เจา ไว้ ขอรับรองให้ท่านปู่หลี่ช่วยเหลือ

อย่างไรก็ดีต่อให้ท่านปู่หลี่ไม่ช่วย เรื่องวิชาเข็มทองเบิกมานั้นหรือ นางก็เป็นเหมือนกัน

กระนั้นถ้าลึกๆ ในใจฮุยอินผู้เฒ่าตั้งไม่ต้องการ แต่ติดขัดที่สายตาคอนกายนอกจึงพูดตามตรงไม่ถนัดปาก แล้วนางจะกระทำเรื่องที่ไม่เป็นที่พึงใจของทั้งสองฝ่ายไปไย

อย่างน้อยๆ ในใจนางมิได้มีความรู้สึกที่ดีต่อฮุยอินผู้เฒ่าของจวนตะวันตกออกท่านั้นแต่อย่างใด

เพียงพินิจจากพฤติกรรมของนางในวัดต้าฝูก็พอจะบ่งบอกได้ว่าเป็นคือคนที่เห็นว่าเมื่อมีผลประโยชน์มากพอ ก็พร้อมจะเดิมพันอย่างขาดสติทันทีผู้หนึ่ง ในบางแง่บางมุมไม่รักษาโรคตาให้กับคนพรวรค์อย่างนี้อาจเป็นการทำบุญกุศลก็ไม่แน่

"เจาเจาเอ๋ย ท่านอย่าไม่ค่อยเข้าใจความหมายของเจ้า" หลังสบตากัน ฮุยอินผู้เฒ่าตั้งกล่าวคำนี้ออกมาด้วยความรู้สึกชอกช้ำ

เฉียวเจาเย่นมือไปคล้องแขนกับหญิงชราประหนึ่งสาวน้อยโสเภณีไร้มารยาททั่วไป นางอมยิ้มแล้วเอ่ยขึ้น "ถ้าท่านอย่าเต็มใจ ข้าจะไปขอร้องท่านปู่หลี่ ถ้าท่านอย่าไม่เต็มใจ ข้าก็ไม่สนใจแล้วเจ้าคะ"

ฮุยอินผู้เฒ่าตั้งอ้าปากค้าง ตอนนี้อาจารย์ผู้เฒ่ากลับบ่นเพียงเงาเงา เช่นนี้ เมื่อครู่มีวทำอะไรรออยู่นะ

ถามนางว่าเต็มใจหรือไม่ นางไม่เต็มใจอย่างแน่นอน

นางมีบุตรชายสองคน คนโตเขียนตำราพงศาวดารอยู่ในสำนักราชบัณฑิต คนรองเป็นขุนนางต่างเมือง ยามปกติแม้ว่าลูกสะใภ้กับหลานๆ จะมีเรื่องกระทบกระทั่งกันบ้าง สุานะก็ได้มั่งคั่งมีเงินทองเหลือเฟือ แต่ดีที่สุดชีวิตสุขสงบ

ขณะที่ท่านเซียงจวินของจวนตะวันตกออกนั้นอยากให้นุตรชายที่เป็นรองเสนาบดีของนางก้าวหน้าขึ้นไปอีกขั้นใจจะขาด

เสนาบดีโค้วของกรมอาญาผู้นั้นสูงวัยมากแล้ว อีกไม่นานก็จะปลดเกษียณอายุราชการ ตำแหน่งของเขาจึงเป็นดังซาลาเปาไส้หมูสับหอมฉุยใบหนึ่ง มีพวกสุนัขหิวโหยจ้องตาเป็นมันต้งไม่รู้เท่าไร

นางเป็นสตรีที่ไม่มีใครเข้าใจเรื่องงานบ้านงานเมืองภายนอก แต่จากที่บุตรชายคนโตพูดบ่นคร่ำครวญเป็นบางครั้ง นางก็รู้ถึงความอันตรายของราชสำนักในเวลานี้

สมุหราชเลขาธิการหลันชานครองความเป็นใหญ่ในราชสำนักมานานหลายปี ด้านรองสมุหราชเลขาธิการสวีหมิงตาก็สยายปีกอำนาจออกไปกว้างขวางมากขึ้นเรื่อยๆ รุ่ยอ่องกับมู่อ่องก็ชิงดีชิงเด่นกันทุกเรื่อง ส่วนฮ่งเต้ที่ฝึกฝนเรื่องบำเพ็ญตบะกรีๆ รอกๆ ไม่แต่งตั้งรักษาพยาบาลที่

นางเคยได้ยินบุตรชายคนโตตำหนิว่า 'ฝ่ายสมุหราชเลขาธิการฝ่ายรองสมุหราชเลขาธิการ รุ่ยอ่องกับมู่อ่องต่างก็แบ่งพรรคแบ่งพวก รวมกับกลุ่มที่วางตัวเป็นกลางกับไส้ศึก ทำเอาราชสำนักอันทรงเกียรติตกอยู่ในสภาพพอนพะงุนววาย ข้อกำหนดกฎหมายที่ประกาศออกมาก็หาใช่เพื่อแผ่นดินอาณาประชาราษฎร์ไม่ แต่เป็นผลจากการดวลหมากชิงอำนาจของฝ่ายต่างๆ ก็โทษมิได้ที่แม้แต่ชาววอไค้วที่ชาวต้าเหลียงเห็นเป็นเศษสวะในอดีตยังกลายเป็นภัยร้ายของต้าเหลียงไปด้วยแล้ว'

บุตรชายคนโตกล่าวว่าเสนาบดีโค้วอยู่ในกลุ่มวางตัวเป็นกลาง ดังนั้นตอนนี้ญาติผู้พี่แห่งจวนตะวันออกซึ่งขึ้นกับเสนาบดีโค้วนับเป็นฝ่ายวางตัวเป็นกลางชั่วคราว

แต่ทันทีที่หูลี้กวงเยียนหมายจะก้าวหน้าไปอีกขั้น แม้แต่สตรีในเรือนหลังที่ไม่เข้าใจเรื่องราชการแผ่นดินยังกระจ่างแจ้งว่าเขาจะต้องเลือกยืนอยู่ข้างใดข้างหนึ่ง ถ้าท่านเสียงจวินรักษาโรคตาหายดี มีกำลังวังชา

เปี่ยมล้น ถึงเวลาจะไม่วิ่งเต้นให้บุตรชายอย่างสุดกำลังหรือ

ถึงอย่างไรจนตะวันตกกับจนตะวันออกก็ตัดไม่ตายขายไม่ขาด หากจนตะวันออกเลือกข้างถูก จะได้พึงบารมีไปด้วยหรือไม่ก็ยังไม่รู้ แต่ถ้าเลือกข้างผิด ต้องเคราะห์ร้ายตามไปด้วยเป็นแน่แท้ แล้วจะให้ครอบครัวของนางละทิ้งชีวิตที่สุขสงบไปเดิมพันกับจนตะวันออกด้วย เช่นนั้นมิใช่เสียสติหรือไร

ไม่เต็มใจ...ไม่เต็มใจ...สูหยินผู้เฒ่าสุดแสนจะไม่เต็มใจ!

ที่ว่าถ้อยคำนี้จะพูดกับหลานสาวก็ไม่เหมาะเอาเสียเลย

หากนางพูดว่าไม่เต็มใจให้คู่สะใภ้ของจนตะวันออกได้ตรวจอาการป่วย วันหน้าหลานสาวจะมองนางด้วยสายตาเช่นไร จะต้องเห็นนางเป็นยายเฒ่าชั่วร้ายใจคอคับแคบเห็นใครดีไม่ได้เป็นแน่

สูหยินผู้เฒ่าตั้งแลมองหลานสาววัยเยาว์ที่ทอมยิ้มน้อยๆ มองตนอยู่ แล้วระบายนมหายใจยาวเหยียดเอื่อยหนึ่ง

ไหนเจ้าเด็กผู้นี้ถามคำถามที่น่าอึดอัดใจอย่างนี้กับนางนะ

"เจาเจาเอ๊ย เจ้าบอกกับท่านย่าจากใจจริงที่ แล้วเจ้าเต็มใจหรือไม่เล่า"

เฉียวเจาไม่ลังเล ดวงตาคุโตและหวานซึ่งฉายแววสงบนิ่งชัดเจน "ไม่เต็มใจเจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าตั้งอึ้งงัน เด็กผู้นี้ เหตุใดถึงตรงไปตรงมาได้น่ารักเพียงนี้ละ

"ข้าเห็นว่าเมื่อท่านเซียงจวินทุ่มความสนใจไปที่โรคตาแล้ว จะออกไปพบปะสังสรรค์กับผู้คนไม่สะดวกนัก พวกเราจนตะวันตกก็จะอยู่กันอย่างสุขสงบขึ้นเจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าตั้งหน้าเปลี่ยนสีฉับพลัน นางมองหลานสาวอย่าง

ตะลึงลาน วาจา^{นี้}ของหลานเจาหมายความว่าอะไร ไม่น่าจะเป็นความคิดเดียวกันกับนางกระมัง

ไม่ๆ หลานเจาเพิ่งอายุเท่าไรเอง จะคิดไปถึงขั้นนี้ได้อย่างไรกัน
ทว่าเด็กสาวตรงหน้ามีสีหน้าเรียบเฉย น้ำเสียงหนักแน่น ไม่ว่าอย่างไร
ฮูหยินผู้เฒ่า^{นี้}ก็คงมองไม่ออกว่านางลงความเห็นตามปากพาไปเท่านั้น
หรือว่าหลานสามที่มักจะเข้ากับพวกพี่น้องสตรีที่อยู่ด้วยกันในเรือนหลัง
ไม่ได้ในกาลก่อนจะมีสายตาที่มองสถานการณ์โดยรวมได้เฉียบคมอย่าง
หาได้ยาก

"เจ้าเด็กผู้^{นี้}พูดจนท่านย่าสับสนงุนงงไปหมดแล้ว สุขสงบไม่สุขสงบ
อะไรของเจ้า"

เจียวเจาเขย่าแขนของหญิงชราเบาๆ ละม้ายหลานสาวตัวน้อย
ทั่วๆ ไปที่ติดท่านย่าแจพลงพูดตาปริบๆ "ท่านลุงใหญ่ของจวนตะวันออก
ถูกส่งไปสืบคดี ไม่รู้จะกลับมาเมื่อไรนะเจ้าคะ"

สายตาของฮูหยินผู้เฒ่า^{นี้}ทอดประกายลึกล้ำทันควัน

เอ่ยถึงหลีกวงเยียนในเวลา^{นี้} แสดงว่าเด็กผู้^{นี้}เข้าใจอะไรๆ ได้จริง!

92

"นั่นสิ ท่านย่าก็เห็นว่าอยู่อย่างสุขสงบดีกว่า"

เรื่องบางเรื่องทั้งสองฝ่ายต่างรู้แก่ใจดีเท่านี้เป็นพอ ไม่จำเป็นต้องเอื้อนเอ่ยออกมา ทว่าในใจฐหิณผู้เฒ่าได้กลับวางเฉยเจออยู่ในตำแหน่งใหม่แล้ว

สตรีที่ไม่เลอะเลือนในเรื่องสำคัญผู้หนึ่งถึงดูแลเรือนหลังไม่ดีอย่างมากมายก็น่าสนใจเล็กน้อย แต่ไม่ร้ายแรงถึงชีวิต

ฐหิณผู้เฒ่าได้มองหลานสาวด้วยสายตาอ่อนโยน นางลอบถอนใจยาวเหยียด

หลานสาวของนางเป็นหยกดิบชิ้นหนึ่งแท้ๆ น่าเสียดายที่คนได้ห้ำหั่นดาหามีแววไม่ ไม้รู้ว่าได้ตบแต่งภรรยาเช่นนี้ถึงมีวาสนาอย่างแท้จริง

ช่างเกิด ชื่อเสียงของหลานเจ้าแปดเปื้อนมลทิน ถ้าอยู่ในตระกูลของตนเองจนแก่เฒ่า ไม่น่าอาจเป็นความโชคดีของลูกหลานสกุลหลักก็เป็นได้

ครั้นสุหยินผู้เฒ่าเต็งบังเกิดความคิดนี้ขึ้น ย่อมจะไม่เห็นเฉียวเจา เป็นหลานสาวธรรมดาๆ อีกต่อไป นางตบหลังมือของเด็กสาวเบาๆ พลาง กล่าว "ถ้าเป็นอย่างนี้ เจ้าจะให้คำตอบท่านเชียงจวินเช่นไร"

เฉียวเจาจะพริบตาปริบๆ "ไฉนพຸ່ງนี้ข้าจะส่งคนไปขอพบท่านหมอ เทวดาที่วังรู่ยอ่องเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าเต็งอึ้งงันไป "ท่านอย่าเห็นท่านหมอเทวดาใส่ใจเจ้าอยู่มาก หากเจ้าส่งคนไปเชิญ ท่านคงจะตอบตกลงกระมัง"

เฉียวเจาแปลงเสียงหัวเราะ "ไปเชิญคนที่วังรู่ยอ่องก่อนค่อยว่ากัน อีกทีนะเจ้าคะ"

รอถึงวันพຸ່ງนี้ค่อยไปที่วังรู่ยอ่อง เกรงว่าจะเชิญท่านหมอเทวดา ไม่ได้แล้ว

ท่านปู่หลี่พูดว่าธรรณีประตຸງอ่องสูงเข้าได้ยาก บอกนางว่ามีเรื่องใด ให้ส่งข่าวถึงเซ้าหมิงยวนเพื่อหยั่งเชิงว่านางรู้จักเขาหรือไม่ แต่ในความคิด ของนาง ท่านยังแยมพรายเป็นนัยๆ อีกชั้นหนึ่งว่าหลังจากนี้ท่านปู่หลี่ ไม่อยู่ที่วังรู่ยอ่องแล้ว

นางรู้จักท่านปู่หลี่มาสิบกว่าปีจึงรู้นิสัยของเขาดี

สถานที่อย่างวังของรู่ยอ่องนั้นเป็นที่ที่ท่านปู่หลี่รังเกียจจึงซังเป็นพิเศษ บัดนี้มีเซ้าหมิงยวนมาขอความช่วยเหลือด้วยตนเองอย่างไม่ง่ายตาย ถ้าไม่รีบอาศัยบารมีของเขาช่วยให้หลุดพ้นจากที่นั่นต่างหากถึงเป็น เรื่องแปลก

มิใช่ว่ารู่ยอ่องจะป่วยเป็นโรคอะไรก็คงไม่พึงใจที่เห็นท่านปู่หลี่จากไป พຸ່ງนี้นางส่งคนไปเชิญหมอเทวดาก็จะเท่ากับไปสะกิดความไม่พอใจของ เขาอีก ถ้าผลลัพธ์ออกมาดีสิถึงแปลก

ในส่วนนี้นางได้พยายามอย่างเต็มที่ในเรื่องนี้แล้ว ต่อให้ท่าน
เซียงจวินของจวนตะวันตกผู้นั้นยกฐานะผู้อาวุโสขึ้นชมอีก นางก็ไม่มี
หนทางใดๆ เหมือนกัน ถึงอย่างไรหมอมเหวตาดหลิไม่อยู่ที่วังต้องมิใช่เรื่อง
ที่ผู้ใดจะควบคุมได้ แล้วคงจะบีบคั้นหลานสาวเช่นนางถึงตายไม่ได้กระมัง

กิตติศัพท์ที่ไร้ความเมตตาอย่างนั้น ท่านเซียงจวินผู้นั้นคงไม่อยาก
แบกรับไว้

เพียงทว่า...

เฉียวเจานึกไปถึงเซ้าหมิงยวนอีก

เขาพาท่านปู่หนีออกจากวังอยู่อย่างนั้นก็ต้องติดค้างน้ำใจอยู่อย่าง
ไม่น้อย

แม่ทัพซึ่งอยู่ในตำแหน่งสำคัญเช่นเขาติดค้างน้ำใจของคหยา
พระองค์หนึ่งไม่ใช่เรื่องดีอะไร

เฉียวเจาคิดไปถึงอาการพิษเย็นของเซ้าหมิงยวนก็เข้าใจการกระทำ
ของเขาได้

ติดค้างน้ำใจก็แค่สร้างปัญหายุ่งยาก แต่ไม่ขับพิษเย็นอาจถึงตายได้
ถึงเขาไม่แฉ่แฉ้งถึงอันตรายของมัน ความเจ็บปวดทรมานที่เกิดจาก
การได้รับพิษเย็นนั้นมีโทษคนธรรมดาจะทนทนไหว

"คิดอะไรอยู่หรือ" สุหยินผู้เฒ่าตั้งยี่ผมของหลานสาวแผ่วเบา

เมื่อครู่หลานเจายังดูเป็นคนฉลาดเจนจัดอยู่เลย ตอนนั้นทำตาลอยๆ
จนคนเป็นท่านย่าอย่างนางอดหยอกล้อไม่ได้

หญิงชราคิดไปเช่นนั้นก็เพิ่มน้ำหนักรมมามากขึ้น ส่งผลให้มวยแกละ
สองข้างบนศีรษะนางหลุดลุ่ยทันใด

ปอยผมปรกลงบังหน้าผากเรียบเนียนของเด็กสาว นางยกมือกุม

หน้าผาก พุดอย่างตกใจแกมจนปัญญา "ท่านย่า ท่านทำผมช้ายุ่งหมดแล้ว
เจ้าคะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งหัวร่อเสียงดัง ความแตกต่างกันสุดโต่งเช่นนี้
ช่างน่าเอ็นดูจริงๆ "ทรงมามา เข้ามาสาธตผมให้หลานเจาที้"

ทรงมามาที่รออยู่ด้านนอกได้ยินเสียงเรียกก็เข้ามา เห็นเฉียวเจาที้
ผมเผ้ายุ่งเหยิงแล้วไม่ได้แสดงสีหน้าผิดปกติแม้แต่น้อย นางคลี๋ยิ้มเอ่ยชม
"คุณหนูสามตุแลเส้นผมได้สวยงามมากเจ้าคะ"

ถ้อยคำนี้ของทรงมามาไม่ใช่การเยินยอ

เรือนผมของแม่นางน้อยหลี่เจาดกหนาอยู่แต่เดิม มาตราว่าตั้งแต่
กลับถึงจวนสกุลหลี่ เฉียวเจาไม่มีแกใจจะแต่งกายประทีนโฉมตนเอง
การกินอยู่นอนหลับประจำวันก็ทำไปตามนิสัยเดิมในอดีต

นางไม่เคยชินกับการใช้น้ำมันใส่ผมที่ซื้อจากร้านขายเครื่อง
ประทีนโฉม เลยเขียนตำรับหนึ่งมอบให้อาจุไปซื้อสมุนไพรกับดอกไม้สด
มาทำเป็นน้ำปรุงใส่ผมง่ายๆ

เส้นผมยาวเพื่อยังศีรษะจึงนุ่มสลวยเงางามดุจเส้นไหมก็ไม่ปาน
โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ทรงมามาสาธตผมของเฉียวเจาลงแล้วให้หวีนอแรดสาธตจากโคน
ไปถึงปลายรวดเดียวไม่ติดขัด นางกล่าวอย่างอัศจรรย์ใจ "ฮูหยินผู้เฒ่า
ท่านดูสิ ข้าพุดไม่ติดกระมังเจ้าคะ คุณหนูสามวางใจได้ ข้าจะทำผม
ทรงที่งามเป็นพิเศษให้ท่านแน่นอน"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งพุดยิ้มๆ อยู่ด้านข้าง "ข้าว่าเจ้าคงเบื่อหน่ายที่ต้อง
สาธตผมหงอกขาวเหมือนฟางข้าวของยายเฒ่าอย่างช้านานแล้วกระมัง"

บรรยากาศภายในห้องขึ้นมีนกลมเกลียวขึ้นมาทันใด ไม่ตึงเครียด

แจกเช่นก่อนหน้านี้

สุหยินผู้เฒ่าตั้งคิดคำนึงในใจว่านี่ต่างหากคือชีวิตที่นางปรารถนา เพียงหวังว่าจะเป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ได้ตลอด

นางไม่ถามเฉียวเจาต่อว่าจะเอาตัวรอดจากคำขอร้องของสุหยิน ผู้เฒ่าเจียงด้วยวิธีการใด

เมื่อประจักษ์ได้ว่าเฉียวเจาผิดแผกไปจากหลานสาวคนอื่น ๆ สุหยิน ผู้เฒ่าตั้งก็รู้สึกได้ราง ๆ ว่าในเมื่อหลานเจาไม่ยอมให้โรคตาของท่าน เชียงจวินหายดี เช่นนั้นก็ต้องทำได้แน่นอน

หญิงชราเลื่อนสายตาไปเล็กน้อย ในคั่นช่องสลักเสลาลวดลาย สะท้อนเงาของดวงหน้างามพริ้มเพรา กับเรือนผมนุ่มสลวยเงางามของ สาวน้อย หากสิ่งที่ดึงดูดใจจนละลายตาไม่ได้เป็นท่วงท่ากิริยาของนาง ที่ทำให้ทุกสิ่งรอบตัวสงบนิ่งลงได้

เหอซือเลี้ยงบุตรสาวให้เป็นเช่นนี้ไม่ได้ จู๊ๆ ความคิดนี้ก็ผุดขึ้นในหัว สุหยินผู้เฒ่าตั้ง

นางตรัสตรองเป็นนานจนกระทั่งทรงมามาสาธยายให้เฉียวเจาเสร็จ แล้วถึงลงความเห็น ว่า "น่าจะสืบทอดมาจากข้า..."

เฉียวเจาที่มุ่นผมใหม่เรียบร้อยเกล้าว่าอาลาท่านยาแล้วเดินกลับไป ระหว่างทางได้พบกับหลีกวงเหวินที่อาภรณ์เปียกฝนไปมากกว่าครึ่ง

"ท่านพ่อเลิกงานแต่หัววันอย่างนี้เลยหรือเจ้าคะ"

เขากล่าวเสียงฮึดฮัด "ทะเลาะกับสหายขุนนางผู้หนึ่ง อยู่ที่นี่แล้ว ไม่สบอารมณ์!"

"..." เฉียวเจาอึ้งงัน ทุกคราในเวลาเช่นนี้ นางมักไม่รู้ว่าสมควรทำ อย่่างไรดีอยู่ร่ำไป จะปลอบใจท่านพ่อที่หนึ่งงานกลับเรือนก็ฝันโนธรรม

ในใจอยู่บ้างไม่มากก็น้อย

หลีกวงเหวินรออยู่นานสองนานก็ไม่เห็นบุตรสาวกล่าวคำปลอบใจ เขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วความน้อยอกน้อยใจอย่างที่ตัวเองก็ไม่ทันสังเกต "เจ้าไม่ว่าสหายขุนนางผู้นั้นน่าโมโหเพียงใด ข้าเดินหมากกับเขา ชนะเขาได้ไม่กี่แต้ม แต่เขากลับไม่ยอมจำนน"

"หลังจากนั้นเล่าเจ้าคะ"

"หลังจากนั้นข้าก็พูดว่าจะมีอะไรให้ไม่ยอมจำนน ถ้าเปลี่ยนเป็นบุตรสาวข้าคงชนะท่านไปเมื่อครึ่งชั่วยามก่อนแล้ว" หลีกวงเหวินยิ่งพูดยิ่งหัวเสีย "เจ้าว่าคนผู้นั้นใจแคบปานใด เขาทำหน้าบึ้งพูดคำเดียวว่าครึ่งชั่วยามก่อนเพิ่งเริ่มเดินหมาก แล้วก็คิดว่ากระดานหมากเลย"

เฉียวเจาจึงเบียบสนิท ด้วยเหตุฉะนี้ท่านพ่อที่เคารพพึงหนึ่งงานด้วยความโกรธเคืองเพราะเดินหมากกับคนในสำนักราชบัณฑิตแล้วทะเลาะกัน

"เสื้อผ้าของท่านพ่อเปียกแล้ว รีบไปเปลี่ยนชุดเถอะ ข้ากลับห้องก่อนนะเจ้าคะ" เฉียวเจาย่อเขากล่าวขอตัวกับบิดา

หลีกวงเหวินยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาหัวเราะหะๆ "เจาเจาเอ๊ย ท่านพ่อยังมีเรื่องที่ไม่ได้บอก"

"ท่านพ่อยังมีเรื่องใดเจ้าคะ" ในใจเฉียวเจาบังเกิดสงสัยสงสัยไม่ดี

สายฝนที่สาดมาทางด้านข้างกระเซ็นเข้าตาของหลีกวงเหวิน เขาขยับตัวไปทางด้านในของระเบียงยาวแล้วขยี้ตาพลาจพูด "เขาคว่ากระดานหมากเพราะไม่เชื่อมิโชรี ข้าเลยบอกว่าข้าไม่ได้คุยโอ้ ถ้าไม่เชื่อรอวันใดลองดวลหมากกับบุตรสาวคนรองของข้าสักยกเป็นอันสิ้นเรื่อง"

เขามองเฉียวเจาปราดหนึ่งอย่างระมัดระวังแล้วพูดยิ้มๆ "จากนั้นพวกข้าก็ตบมือสัญญานัดหมายกันวันพรุ่งนี้ เจาเจา เจ้าคงช่วยท่านพ่อ

กระมัง"

เฉียวเจาตอบคำไม่ถูกอยู่บ้าง "เอ่อ..."

พอเห็นบุตรสาวไม่สนใจใยดี หลีกวงเหวินก็ถอนใจเฮือกก่อนกล่าวว่า "เขาบอกแล้วว่าถ้าข้าไม่สามารถพิสูจน์ว่าไม่ได้พูดโอ้อวด ก็ให้ข้าไล่หัวออกจากสำนักราชบัณฑิตไปเสีย"

"เขาเป็นสหายขุนนางของท่านไม่ใช่หรือเจ้าคะ" สหายขุนนางไม่น่าจะมีอำนาจทำเช่นนั้นกระมัง

"เอ่อ...แม้จะเป็นสหายขุนนางในสำนักราชบัณฑิต แต่คำพูดของเขามีน้ำหนัก"

"เขาสนิทสนมกับผู้บังคับบัญชาของท่านพ่อหรือเจ้าคะ"

"นั่นกลับมิใช่ เขาเป็นมหาบัณฑิตหัวหน้าสำนัก"

"หา?"

เข้าใจแล้ว สหายขุนนางตามที่ท่านพ่อเรียก ที่แท้เป็นเสนาบดีกรมพิธีการควบคุมตำแหน่งหัวหน้าสำนักราชบัณฑิตนั่นเอง

93

ตามธรรมเนียมแบบแผน หัวหน้าสำนักราชบัณฑิตที่สืบทอดกันมา
ทุกยุคของราชวงศ์ต้าเหลียงจะให้เสนาบดีกรมพิธีการรั้งตำแหน่งนี้ควบคู่กัน
เป็นการให้เสนาบดีกรมพิธีการได้สั่งสมรากฐานในราชสำนักเพื่อไต่เต้า
เข้าสู่คณะขุนนางผู้บริหารแผ่นดิน

หลีกวงเหวินเห็นบุตรสาวไม่พูดไม่จา กลับมีท่าทางไม่ใคร่ใส่ใจนัก
เขาโบกมือไปมาพลางกล่าวว่า "ถ้าเจาเจาไม่อยากจะตอบรับ ท่านพ่อ
บอกปิดไปก็ได้ ไม่มีอะไรน่าลำบากใจ ด้วยคุณสมบัติและประสบการณ์
ของข้า ออกจากสำนักราชบัณฑิตไปเป็นเสมียนในกรมทั้งหลายยังคง
ไม่เป็นปัญหา"

นี่คือคำพูดอย่างชัดเจน เฉียวเจาผู้เยือกเย็นเป็นนิจเอ๋ยถามด้วย
สีหน้าจางอ "ท่านพ่อนัดหมายแลกเปลี่ยนความรู้กับท่านหัวหน้าสำนัก
ราชบัณฑิตที่ใดเจ้าคะ"

หลีกวงเหวินตอบอย่างกระดากใจน้อยๆ "ในเวลางานราชการจะออกไปเดินหมากกันคงจะไม่ค่อยดี ดังนั้นสถานที่นัดหมายอยู่ไม่ไกลนักเป็นร้านน้ำชาอยู่เว่ยที่อยู่ด้านนอกสำนักราชบัณฑิตนี่เอง"

เขากลัวเฉียวเจาจะเป็นห่วงจึงพูดอธิบายต่อ "ปกติคนที่ไปร้านน้ำชาอยู่เว่ยล้วนเป็นปัญญาชน ไม่มีพวกเกะกะเกรเท่ที่ใด ฟรังก์นี้ท่านพ่อไม่ไปว่าการแล้ว รอถึงเวลาก็ไปที่นั่นเป็นเพื่อนเจ้าเลย"

เฉียวเจาได้ยินแล้วรีบปฏิเสธ "ท่านพ่อไปว่าการตามเวลาเถอะเจ้าคะ พอดีสองวันนี้สำนักศึกษาหญิงหยุดพัก ฟรังก์นี้ข้าบอกกับท่านแม่ว่าจะไปซื้อผงขาดแบ่งผัดหน้าเอง"

ถ้าท่านพ่อหนึ่งนางไปข้างนอกเป็นเพื่อนนาง ค่ะเนว่าเรื่องนี้ต้องรู้ไปถึงจวนตะวันตกแน่

หลีกวงเหวินฟังแล้วไม่พอใจ

บุตรสาวโฉมงามน่ารักเช่นนี้ไม่มีใครไปเป็นเพื่อน ถูกคนล่อลวงไปอีกจะทำฉันใด

ภายในใจเขาขัดแย้งกันอยู่นานถึงกล่าวขึ้นอย่างอะลุ่มอล่วย "เช่นนั้นให้ท่านแม่ออกไปเป็นเพื่อนเจ้าเถอะ ถึงตอนนั้นนางไปซื้อผงขาดแบ่งผัดหน้า ส่วนเจ้ามาหาท่านพ่อ"

เฉียวเจาใคร่ครวญว่าทำอย่างนี้เหมาะสมที่สุดจึงพยักหน้าตกลง

ที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน

เจียงหยวนเจาได้ยินเสียงขออนุญาตจากนอกประตู เขาวางม้วนตำราในมือลงแล้วเอ่ยเสียงเรียบ "เข้ามา"

เจียงเฮ่อเปิดประตูเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นเต้น

เจียงหย่วนเฉาเล่าเรื่องดูเขาแวบหนึ่ง "มีเรื่องใด"

เจียงเฮ้อสาวทำก้าวใหญ่เดินมาเบี่ยงหน้าเขา บั้นหน้าเคร่งกล่าวขึ้น "ได้เท่า ข้าพบว่ากวนจวินโหวมีความเคลื่อนไหวแปลกชอบกลอย่างมากขอรับ"

เจียงหย่วนเฉาเหลือบตาขึ้น "ก็บอกเจ้าว่าไม่ต้องติดตามดูกวนจวินโหวแล้วมิใช่รี"

"ข้าไม่ได้ติดตามดูกวนจวินโหวแล้ว แต่พบโดยบังเอิญตอนปั่นเวียนอยู่แถวจวนสกุลหลี่ขอรับ"

"หรือ?"

"ข้าเห็นกวนจวินโหวแต่งกายเป็นองครักษ์ไปที่จวนสกุลหลี่พร้อมกับหมอเทวดา"

เจียงหย่วนเฉาได้ยินแล้วแววตาขริ้มลงน้อยๆ *เขาหมิงยวนไปที่จวนสกุลหลี่?*

เขาถึงความคิดค้นมา เห็นผู้ใต้บังคับบัญชาทำสีหน้าเป็นเชิงร้อบ ความดีความชอบแล้วเอ๋ยเสียงเรียบ "ในเมื่อเป็นอย่างนี้ สองสามวันนี้ เจ้าจับตาดูสกุลหลี่ต่อไป มีอะไรผิดปกติก็กลับมารายงานทันที"

กล่าวจบเขาชายตามองเจียงเฮ้อ "เหตุใดจนเจ้าถึงไปปั่นเวียนที่จวนสกุลหลี่"

หลังจากกลับถึงเมืองหลวงแล้วได้รู้เรื่องราวเกี่ยวกับแม่นางน้อยผู้นั้น เขาก็ไม่ได้ส่งคนจับตาดูอีกเพราะไม่มีความจำเป็น

เจียงเฮ้อหัวเราะแหะๆ ไม่หยุด "ได้เท่าสนใจคุณหนูหลี่ท่านนั้นมากไม่ใช่หรือขอรับ"

เจียงหย่วนเฉายกมือชี้ไปที่หน้าประตู เปล่งคำพูดหนึ่งว่า "ไสหัวไป!"

เจียงเฮ่อเดินออกไปอย่างคับข้องหมองใจเต็มที่ เขานึกในใจว่า
ได้ทำปากไม่ตรงกับใจจริงๆ

อีกด้านหนึ่ง เซาหมิงยวนออกจากจวนสกุลหลี่แล้ว ก็พาหมอเทวดา
ฝ่าสายฝนกลับไปยังหอซุนเฟิงที่ถนนสายตะวันตกอีกที

องครักษ์นามเยี่ยลั่วเห็นเขากลับมาก็รีบออกมาต้อนรับ "ท่านแม่ทัพ..."

เขาตั้งเสื้อคลุมร่มร่วมแบบบัณฑิตบนตัวอย่างอึดอัด

เซาหมิงยวนเห็นแล้วเผยรอยยิ้มจางๆ "ไม่เลว วันหน้าแต่งกายอย่างนี้
ก็ดีนี่"

เยี่ยลั่วทำหน้าม่อยกกล่าวขึ้น "อย่าเลยขอรับ ท่านแม่ทัพ ท่าน
ถอดเสื้อคืนให้ข้าเถอะ ข้าสวมชุดองครักษ์สบายกว่า"

"เคยชินกับกลิ่นเหม็นของชุดนี้รึ"

เยี่ยลั่วอึ้งไป ท่านแม่ทัพได้กลิ่นแล้วหรือนี่!

ท่านแม่ทัพจมูกไวจริงๆ เขาแค่ไม่ได้ชำระกายมาสามวันเท่านั้น

เมื่อกลับถึงห้องส่วนตัว เซาหมิงยวนสาวเท้าเข้าไปปลดอาภรณ์
เป็นชุดเดิมของตนเองหลังจากนั้น เขาเดินออกมาแล้วโยนเสื้อในมือ
ไปให้เยี่ยลั่วและออกคำสั่ง "ไปที่วังองค์หญิงใหญ่ เชิญคุณชายขี่ม้าที่นี้
อีกครั้ง"

"ขอรับ" จากนั้นเยี่ยลั่วก็ออกไปปฏิบัติตามคำสั่ง

ชายหนุ่มเอ่ยถามหมอเทวดาห่ออย่างสุภาพ "ท่านหมอเทวดาจะ
ดื่มสุราหรือไม่ขอรับ"

"มัวพล่ามอะไร มาหอสุราไม่ดื่มสุราแล้วจะทำอะไร" หมอเทวดาห่อ
กลอกตาขึ้น

เซาหมิงยวนไม่ถือสาอันใด บอกให้เสี่ยวเอ๋อรีบยกสุราจួយซุนเฟิง มาให้สองไห เขาเปิดฝักด้วยตนเอง ทว่าทิ้งจอกสุราไว้ไม่ใช้รินน้ำเมรัย สีเขียวใสลงถ้วยชาไปเลย จากนั้นยกยิ้มกล่าวขึ้น "สุรานี้มีชื่อว่า 'จួយซุนเฟิง' ยามล่องเข้าปากได้รสเข้มหอมฉุน ออกฤทธิ์ช้าทว่าแรงถึงใจ ไม่ทราบวาท่านเคยลิ้มลองมาก่อนหรือไม่"

"พูดเสียเป็นคั้งเป็นแคว" หมอเทวดาหยิกถ้วยชาขึ้นดื่มรวดเดียว ครึ่งถ้วย ดื่มด่ำกับรสชาติครู่หนึ่งถึงเอ่ยชม "ยังพอใช้ได้"

เขาเหลือบตาขึ้นมองชายหนุ่มที่นั่งฝั่งตรงข้ามซึ่งมีรอยยิ้มน้อยระดับมุมปากแลดูนุ่มนวลแถมเยือกเย็น มองไม่เห็นความดุตันเหี้ยมเกรียมของผู้ผาดโผนกลางสมรภูมิสักน้อยนิด กลับละม้ายคุณชายตระกูลใหญ่ที่สูงศักดิ์รูปงามดุษยก ชายชราถอนใจเอื้อมก่อนไต่ถาม "อากาศเช่นนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง"

คำถามนี้ทำให้เซาหมิงยวนนิ่งงันไป ที่แท้ท่านหมอเทวดาดูอาการของร่างกายเขาออกแล้ว

เขาแน่ใจว่าตนไม่ได้แสดงท่าทางผิดปกติอันใด เห็นได้ชัดว่าหมอเทวดาท่านนี้มีฝีมืออย่างแท้จริง

เมื่อคิดได้เช่นนี้ เซาหมิงยวนก็โล่งอก มีฝีมือจริงๆ ก็ดี หวังว่าจะรักษาใบหน้าของพี่เสี่ยวโมให้หายดีได้

"ยังพอทนไหวขอรับ" เซาหมิงยวนกล่าวตอบ

"เจ้าเป็นคนใจแข็งดี"

ที่แรกเขาคิดจะวางยาเบื่อหนูเจ้าหนุ่มนี้สักหน่อยเพื่อระบายความโกรธแค้นแม่หนูเฉียว แต่เห็นสภาพเขาในยามนี้แล้วก็ช่างเถิด

"เจ้าไม่คิดจะขอให้ข้ารักษาอาการของเจ้ารี"

"ท่านหมอเทวดายินดีรักษาให้ข้าหรือขอรับ" ชายหนุ่มมอมยัมถาม
เขามีไข้พวกวิปริตชอบทรมาณตนเองสักหน่อย หากไม่ต้องทรมาณ
จากอาการเรื้อรังของพิษเย็นได้ เขาก็ปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง

"อ้อ เจ้ากับพี่ชายภรรยา เข้ารับรักษาแค่คนเดียว" หมอเทวดาหลี
กล่าวอย่างใจร้าย

เขาชมชอบมองดูท่าทางยุ่งยากใจของเจ้าหนุ่มมัดซบที่ตนชิงชิงนัก
เข้าหึงยวนกลับเอ่ยตอบอย่างไม่ลังเลใดๆ "ยอมต้องให้รักษา
พี่ชายภรรยาข้าขอรับ"

หมอเทวดาหลีมองชายหนุ่มนิ่งๆ วางถ้วยชาลงบนโต๊ะ แล้วพูด
เสียงเนิบนาบว่า "เจ้าคิดดีแล้วนะ ไม่ขับพิษเย็นในตัวเจ้าออก จะมีโชท
เจ็บปวดทรมาณแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น มันยังส่งผลต่ออายุขัยด้วย"

"ไม่ต้องคิดขอรับ ข้าเชิญท่านหมอเทวดามากก็เพื่อรักษาให้พี่ชาย
ภรรยา"

มือเขาเปื้อนเลือดคนมานับไม่ถ้วน จึงไม่เคยละเมอเพื่อพบว่าตน
จะมีจุดจบที่ดี บางทีห่อศพด้วยหนังม้าอาจเป็นบทลงเอยที่ดีที่สุดของเขา

เข้าหึงยวนหลุบตาต่ำตีมธุรา

หมอเทวดาหลีคืบใจอยู่บ้าง

เจ้าหนุ่มมัดซบ ไม่รู้จักพูดขอรับหรือไร ถ้ามองเอ่ยปาก ข้าจะ
ไคร่ครวญดูเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้

ช่างเถอะ ตอนนี้นำเป็นปากแข็งดีนัก ข้าจะรอดูซิว่าเจ้าหนุ่มนี้
จะตายอย่างไร!

อืม ตายเสียได้ก็ดี จะได้ตามไปอยู่เป็นเพื่อนแม่หนูเดียว

ดูๆ...อยู่เป็นเพื่อนแม่หนูเดียวอะไรกัน แม่หนูเดียวไม่ต้องการหรอก

น่าจะแบกกิ่งต้นจิงขอขมา* นางต่างหากจึงจะถูก

หมอมเหวตาทลี้กระดกถ้วยชาดื่มสุราพรวดๆ ลงคอแล้ววางลงบนโต๊ะ "ข้าอยากกินเนื้อ"

เขารู้ของแกลั้มสุราพวกถั่วลิสงกับถั่วปากอ้าที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ กล่าวเยาะๆ ว่า "จะให้ข้ากินของพวกนี้หรืออย่างไร"

คนทั่วหล้าล้วนล่วงรู้ว่าแม้ขุนนางฝ่ายบู๊ไม่สุขสบายเท่าขุนนางฝ่ายบุน ต้องใช้ชีวิตเสี่ยงตายดุจเสียเลือดบนคมดาบ กระนั้นถูงเงินก็ใบใหญ่กว่า ขุนนางฝ่ายบุนมาก ดังเช่นเจ้าหนูมตรงหน้าผู้นี้ ไปรบทัพจับศึกตั้งนานหลายปี เห็นทีว่าเงินทองที่สะสมไว้มากมายกว่าของจวนจิ้งอันโหว ด้วยซ้ำไป

"เสี่ยวเอ้อร์ ยกเนื้อรมควันมาสองซัง** ไก่ย่างหนึ่งตัว"

ครั้นเห็นเซาหมิงยวนทำสีหน้านิ่งเฉยอยู่จนแล้วจวนรอด หมอมเหวตาทลี้ผู้พร้อมตอบรับคำขอก็เบะปากพูดประซด "ข้าว่านะเจ้าหนูม เจ้าออกรบอยู่ทุกที่ทุกวัน ไฉนนิสัยถึงอ่อนแอเหยาะเหยะเยี่ยงนี้"

เซาหมิงยวนฟังแล้วคลายยิ้ม "ท่านหมอมเหวตาคิดว่าหากข้าไม่ถูกหุใคร คำเดียวก็ชักดาบฆ่าคนหรือขอรับ"

ผู้เป็นแม่ทัพนั้น ยามที่ฟังเด็ดขาดฉบับไวก็ต้องลงมือรวดเร็วดุจสายลม ยามที่ฟังอดกลั้นก็ต้องทนในสิ่งที่คนทั่วไปทนไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่งเพื่อเอาชีวิตหัวหน้าชาวต่าจื่อที่ซอบจับเด็กของต้าเหลียงไปต้มกินเป็นพิเศษ เขาอนอกกลางพื้นหิมะดักซุ่มอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนรอโอกาส

* ต้นจิง (Chaste Tree) คือพืชสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง ดอกมีสีม่วง กิ่งก้านมีหนามแหลม 'แบกกิ่งต้นจิงขอขมา' มีที่มาจากสมัยจั้นกั๋ว เหลียนฟัวแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นจ้าวตั้งแฉ่งจาลันเซียงหฺรฺขุนนางฝ่ายบู๊ แต่อีกฝ่ายคอยแต่หลบจาก ยอมลงให้อย่างให้เกียรติและเพื่อความมั่นคงของแผ่นดิน ภายหลังเหลียนฟัวรู้ความจริงจึงสำนึกผิดถอดเสื้อพันตัวด้วยกิ่งต้นจิงมาขอขมาเพื่อชดใช้ความผิด

** ซัง (ซังจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

เหมาะที่สุดแล้วยังธนูปลดชีพเจ้าเดรัจฉานตนนั้นในดอกเดียว ตอนนี้
เพื่อขอความช่วยเหลือจากหมอเทวดา เพียงโดนกลั่นแกล้งบ้างจะมีอะไร
ทนไม่ไหวแล้ว

"ตอนเจ้ายังกรรยาตนเองตายก็คล่องแคล่วว่องไวดีมิใช่หรือ"
หมอเทวดาหลิพลั้งปากพูดออกมา

รอยยิ้มบนริมฝีปากชายหนุ่มหนึ่งค้างไปในพริบตา

เขาเฝ้าปากหลุบตาแล้วดื่มสุราในถ้วยชาวดเดียวหมดก่อนพูดเรียบๆ
"ขอรับ"

รอบด้านตกอยู่ในบรรยากาศน่าอึดอัดกะทันหัน

ความรู้สึกในใจหมอเทวดาสับสนปนเปอยู่บ้าง

ทั้งที่คิดว่าดิบดีว่าจะเล่นงานเจ้าหนุ่มผู้นี้ แต่พอเขาถามเรื่องที่ติดคา
อยู่ในใจลึกๆ ออกมาแล้ว ใจยังไม่ปลดปล่อยใจขึ้นเลยสักนิด

เวลานี้เองเสี้ยวเออรียกเนื้อนมคว้นกับไก่อ่างเข้ามา หมอเทวดาหลิ
ยื่นมือฉีกน่องไก่ออกมากัดคำหนึ่งเต็มแรง เขามองเข้าหิมยวนทางหางตา
พลงอ่ยถาม "เจ้าไม่กินหรือ"

รอยยิ้มมุมปากของชายหนุ่มฝั่งตรงข้ามจืดจางกว่าก่อนหน้านี้ หาก
น้ำเสียงยังนุ่มนวลดุจเก่า "ท่านหมอเทวดากินเถอะขอรับ ข้าไม่หิว"

ชายชรากินเนื้อไก่สองสามคำแล้วโยนลงไปจาน พุดบ่นพึมพำว่า
"เหตุใดเจ้าหนุ่มแซ่ฉือยังไม่มาอีกนะ"

94

พูดถึงเงาเขา เขาก็มา*

ฉือซันหุบร่มสาวเท้าก้าวใหญ่เดินฉับๆ เข้ามา เขากวาดตามอง
เนื่อรมควันกับโก่อย่างบนโตะแล้วสาแก่ใจ "อะไรกัน จวนสกุลหลิไม่เลี้ยง
อาหารหรืออย่างไร"

ว่าแล้วเซียว ไม่มีเข้าไปด้วยนะไม่ได้หรอก

หมอเทวดาหลิกำลังขัดเคืองใจอยู่หลายส่วนพอดี ได้ยินคำนี้แล้ว
ก็กลอกตาขึ้นกล่าวว่า "ใครบอกว่าไม่เลี้ยงอาหาร จวนสกุลหลิไม่เพียง
เลี้ยงอาหาร ตัวฮูหยินผู้เฒ่ายังพาหลานสาวมานั่งกินเป็นเพื่อนอีกด้วย"

ในแคว้นต้าเหลียง น้อยครั้งนักที่ประมุขหญิงของเรือนจะออกหน้า
รับรองแขกบุรุษ ยกเว้นว่าเป็นแขกผู้ทรงเกียรติหรือผู้อาวุโสในตระกูล
หมอเทวดานั้นเป็นทั้งแขกผู้ทรงเกียรติและผู้อาวุโส ฮูหยินผู้เฒ่าจึงถึงให้

* พูดถึงเงาเขา (โจโจ) เขาก็มา เป็นสำนวน มีที่มาจากวรรณคดีเรื่องสามก๊ก หมายถึงผู้ใดถูกพูดถึงก็เผลอมา

หลานสาวออกมาต้อนรับด้วยกัน

ฉือซันฟังแล้วชายตามองเข้าหึงยวน ยิ้มพรัายกล่าวขึ้น "เช่นนั้นถึงเจียนแต่งกายเป็นองครักษ์คงไม่ได้กินอาหารสินะ"

เข้าหึงยวนไม่ปริปาก เป็นหมอเทวดาหลิ้อยตอบ "ใครบอกตอนนั้นเขาก็นั่งกินอยู่ในโถงเดียวกัน ข้ายังได้นั่งตามลำพัง กินอาหารได้ตามสบายกว่า"

ฉือซันหน้าบึ้งไปในพริบตา ตาแก่หง่าเหวี่ยงก้นนี้ไม่สอดปากพูดจะตายหรือไม่

คุณชายฉือคืบอกคืบใจอยู่นานแล้ว กล่าวระบายออกมาคำหนึ่งว่า "จนสกุลหลินข้างไม่รู้จักรักรณนิยมจริงๆ" ทั้งที่มีชายหนุ่มอยู่ด้วย ถึงกับเรียกหลินซานออกมาต้อนรับ เสื่อมเสียเกียรติสินดี!

ฉือซันค่อนข้างจะจบแล้วเอ่ยถามเข้าหึงยวน "ฝนตกอยู่ยังให้เข้ามาที่หอขุนเฟิงสองครั้งสองคราในวันเดียว หนนี้เป็นเรื่องอะไรอีกเล่า"

น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ของสหายรักทำให้เข้าหึงยวนงุนงงชอบกล อยู่สักหน่อย แต่เรื่องที่รับปากหมอเทวดาหลิไว้จำเป็นต้องให้เขาเป็นคนกลางให้จึงพูดอย่างตรงไปตรงมา "สื่อซี ข้าอยากไหว้วานเจ้าน้าความไปบอกต่อรู่ยอ่อง..."

"เรื่องอะไร" ฉือซันไม่โง่เขลา ได้ยินว่าจันนี้แล้วตรึงตรองชั่วอึดใจก็ตัวสลายตามองไปทางหมอเทวดาหลิทันใด เขากล่าวคาดเดา "อยากขอให้หมอเทวดาพักอยู่ในจวนเจ้าสองสามวัน?"

"ไม่ใช่ ท่านหมอเทวดาไม่อย่ากรังอยู่ในวังรู่ยอ่อง ข้าเลยอยากขอให้เจ้าบอกกับรู่ยอ่องว่าจะเห็นแก่น้ำข้า ปล่อยให้ท่านหมอเทวดาออกจากที่นั่นอย่างอิสระได้หรือไม่"

ฉือซันอั้งจันไป ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแปลกๆ "ไม่คิ่นแล้ว?"

'เยี่ยมคน' 'ไม่คิ่น' นี่จะไร้เหตุผลไปสักหน่อย ตอนแรกมิได้พูดกันเช่นนี้นะ

เซ้าหึงยวนรู้ว่าฉือซันลำบากใจ จึงยกมือตบไหล่เขาเบาๆ พลัง
กล่าว "ฉะนั้นถึงฝากเจ้าช่วยไปบอกอ๋องอ้งว่าถือเสียว่าเห็นแก่หน้าข้า
เซ้าหึงยวน..."

ฉือซันหันหน้าเปลี่ยนสีไปนิดตา เขาโวยวายขึ้นทันใด "เจ้าเสียสติ
ไปแล้วรี"

เขามองห่มอเทวดาหลี่แล้วค่อยมองเซ้าหึงยวนที่ทำหน้าเรียบเฉย
อีกที จากนั้นจุดสหายรักเดินออกนอกห้องพลังบอกกับห่มอเทวดา
"ท่านห่มอเทวดารอสักครู่ พวกข้าพี่น้องขอคุยกันสองคำก่อน"

ฉือซันดึงตัวเซ้าหึงยวนออกไปแล้วยกเท้าข้างหนึ่งถีบประตู
ห้องสวนตัวด้านข้างให้เปิดออก สั่งกำชับเยี้ยลัวกับเถาเซ็งที่ยืนอยู่ข้างนอก
"พวกเจ้าเฝ้าประตูให้ดี" ว่าแล้วก็ปิดประตูดังปัง

เยี้ยลัวกับเถาเซ็งสบตากันแล้วต่างฝ่ายต่างเบนสายตาออก

ภายในห้องเซ้าหึงยวนตบๆ ตรงมือของฉือซันที่จับเขาไว้ด้วย
สีหน้านิ่งสนิท "สี่ซี มีอะไรก็พูด ปล่อยมือ"

"ผายลมนะสิ" ฉือซันคลายมือออก ทำหน้าบึ้งถึงตามองเซ้าหึงยวน
ซึ่งมีสีหน้าสงบนิ่งอย่างไกรธเกรี้ยว ขาดเพียงผรุสวาทคำตอเสียดัง
"เซ้าหึงยวน เจ้าไปจากเมืองหลวงนานเกินไปใช่หรือไม่ สมองกลายเป็น
ขี้เลื่อยไปหมดแล้วรี"

"หือ?"

ฉือซันผลักเขาไปนั่งบนเก้าอี้ ส่วนตนเองนั่งอีกตัวหนึ่ง ลดลุ่มเสียงลง
จนเบามาก "อันใดเรียกว่าเห็นแก่หน้าเจ้า เจ้านึกว่าเจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มเกร

ที่ไม่มีใครอยากเหลียวแลเหมือนเมื่อตอนอายุสิบกว่าขวบอีกหรืออย่างไร"

เขาโมโหสุดจะทนยื่นมือไปชกเซ้าหมิงยวนทีหนึ่งแล้วพูดกัดฟันกรอดๆ "เจ้าเป็นกวนจวินโหว เป็นแม่ทัพเป่ยเจิงผู้มีเคยพ่ายศึก นี่เจ้าจะขายตนเองให้รู้ยออะไรหรือไม่"

เขายิ่งพูดยิ่งเดือดดาล "ถึงข้าจะวันๆ ไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ก็ยังรู้ว่าจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องชิงตำแหน่งรัชทายาทไม่ได้เป็นอันขาด ตอนแรกข้านึกว่าเจ้ากระฉ่างแจ่งดี มีเรื่องขอร้องรู้ยอยังรู้ว่าจะต้องผ่านทางข้า ใครจะรู้ว่าข้าคิดผิดเสียแล้ว เจ้าทำเช่นนี้จะพุงกายกระโจนลงบ่อโคลนเองชัดๆ"

รอยยิ้มบนหน้าผากของเขายุบหายไปไม่พักหายใจแล้ว เซ้าหมิงยวนถึงอ้าปากกล่าวเสียงราบเรียบ "ไม่ร้ายแรงถึงเพียงนั้นหรอก ถือว่าข้าติดค้างน้ำใจรู้ยอองค์คราหนึ่งเท่านั้น"

ความห่วงใยของสหายรักทำให้ในใจชายหนุ่มอบอุ่นน้อยๆ เขาบอกตามสัจย์จริง "นี่เป็นเงื่อนไขที่หมอเวดดาเอ่ยปาก ข้าไม่รับปากไม่ได้"

ฉือซันกะพริบตาปริบๆ เขาถามอย่างเพ่งนึกขึ้นได้ตอนนี้ "เจ้าบอกข้ามาตามตรง เจ้าไปหาตาเฒ่าผู้นั้นด้วยเรื่องใดกันแน่"

"ขอให้รักษาโรค"

"ข้ารู้ว่าขอให้รักษาโรค หากตาเฒ่าผู้นั้นไม่มีฝีมือด้านนี้อยู่ คนประหลาดอย่างนั้นคงโดนคนตีตายโยนลงหลุมฝังไปนานแล้ว ข้าจะถามว่าขอให้รักษาใคร อย่าบอกข้านะว่าเป็นตัวเจ้าเอง" เขารู้นิสัยสหายรักดี ถ้าทำเพื่อตนเอง ไม่มีทางไปข้องแวะกับเรื่องพรรคนั้นอย่างเด็ดขาด

เซ้าหมิงยวนนิ่งเงียบอึดใจหนึ่งก่อนตอบ "ข้าอยากขอให้ท่านหมอเวดดา รักษาไปหน้าให้พี่ชายภรรยาข้า"

ฉือซันอั้งจัน เขาทำหน้าตกตะลึง "เฉียวโม?"

เซ่าหมิงยวนผงกัศรีษะ "ใช่ ข้าพบกับพี่เฉียวโมแล้ว บาดแผลที่ใบหน้าเขาสาหัสมาก นอกจากหมอมเหวดาห์แล้ว เกรงว่าคงไม่มีใครรักษาให้หายดีดังเดิมได้"

ฉือซันนึ่งเจียบ จนผ่านไปนานพักใหญ่ เขาถึงเอ่ยถามขึ้นว่า "คัมค่าหรือไม่วะ" ยอมเอาตนเองเข้าไปพัวพันกับปัญหายุ่งยากอย่างนั้นเพื่อรักษาใบหน้าของเฉียวโม?

เซ่าหมิงยวนคลายยิ้ม "คัมค่าแน่นอน เจ้าสมควรรู้ว่าคนที่รูปโฉมบกพร่องเป็นขุนนางไม่ได้ พี่ชายภรรยาข้าไม่เหลือใครให้พึ่งพาได้แล้ว ความรุ่งเรืองของสกุลเฉียวในวันหน้าล้วนขึ้นอยู่กับเขาเพียงผู้เดียว"

เขาเห็นฉือซันไม่กล่าววาจาใดๆ แก่ก็ยื่นมือไปตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ "เจ้าก็พูดแล้วว่าข้ามิใช่เด็กหนุ่มเกรทีไม่มีใครเหลียวแลเหมือนเมื่อตอนอายุสิบกว่าขวบ ข้ารู้ขอบเขตดี ไม่ปล่อยให้ตนเองติดร่างแห ส่วนทางรู่ยอองนั้นก็ให้ว่วนเจ้าด้วย"

"ตกลง อย่าให้มีข้าสอง วันหน้าเกิดปัญหาขึ้นอย่าบอกว่าข้ารู้จักเจ้า" ฉือซันรับคำอย่างปลงตก

เซ่าหมิงยวนเปล่งเสียงหัวเราะเบาๆ

พวกเขาหมุนกายจะออกจากห้อง ฉือซันเดินไปครึ่งทางก็โผล่ขึ้นค้ำหนึ่ง "นี่...เจ้าร่วมกินอาหารกับสตรีในจวนนั้นพร้อมกับหมอมเหวดาห์จริงหรือ"

"ใช่สิ" เซ่าหมิงยวนตอบอย่างซื่อสัตย์ ทั้งที่เป็นการเลี่ยงอาหารเขาในฐานะองค์รักษ์'โฉนพอพูตออกจากปากสหายรักถึงฟังดูทะแม่งๆ พิกลอะไรคือ 'ร่วมกินอาหารกับสตรีในจวนนั้น'

"เจ้ารู้สิก็อย่างไร"

เจ้าหมิงยวนถูกถามก็จับต้นชนปลายไม่ถูก แต่คิดคำนึงว่าเมื่อคู่สหายรักเพิ่งรับปากช่วยเหลือตนครั้งใหญ่ จะตอบอย่างขอไปทีก็ไม่ใช่เป็นการดี เขาตรัสตรองอย่างละเอียดแล้วเอ่ยขึ้น "อาหารของจวนสกุลหลี่รสชาติไม่เลว"

ฉือซัน "..." ในห้องครึกครื้นผู้หนึ่งกินเนื้ออะไรละนี่ จวนสกุลหลี่ไม่รู้จักธรรมเนียมตามคาด!

"อาหารรสชาติไม่เลว? หรือว่ายังมีเนื้อกวางแผ่นทอดให้กินด้วย" เขาถามคำถามหนึ่งอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เจ้าหมิงยวนงงัน "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

ตอนนั้นเขาก็แปลกใจกับเนื้อกวางแผ่นทอดบนโต๊ะจานนั้นถึงรู้สึกได้ว่าไม่ชอบมาพากล

สีหน้าของฉือซันบึ้งตึงถึงขีดสุด เขาไม่พูดไม่จาสักคำ เดินแสวงหน้าออกไปก่อนก้าวหนึ่ง

แม่นางน้อยตัวดีผู้นั้นช่างน่าโมโหนัก ที่แรกเขาจะให้นางทำเนื้อกวางแผ่นทอดเป็นดอกเบี๋ย แต่นางกลับทำให้เจ้าหมิงยวนก่อนเสียแล้ว

ถ้าเป็นเช่นนั้น ที่สาวใช้ชื่อปิงลวี่พูดตอนนั้นก็ก็เป็นความจริง

เขาพลันหยุดฝีเท้าแล้วเหลียวไปมองสำรวจสหายรัก อีกฝ่ายมีอะไรดีเลิศกัน ก็แค่มีอำนาจบารมีมากกว่าเขาเพียงนิด วรยุทธ์สูงกว่าเขาเพียงนิด อารมณ์เย็นกว่าเขาเพียงนิด แม่นางน้อยตัวดีเป็นพวกเห็นแก่อำนาจยศศักดิ์จริง ๆ

เจ้าหมิงยวนไม่รู้ว่าจู่ๆ ฉือซันโกรธอะไรขึ้นมา เขาขบคิดว่าจะจะเป็น

เพราะวันนี้มันยุ่งกับเรื่องของเขาจนไม่ได้กินอิ่มท้องจึงได้หงุดหงิด
จนเฉียวถึงเพียงนี้ใช่หรือไม่ ด้วยเหตุนี้เพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกดีขึ้นสักนิด
เขารีบพูดแก้สถานการณ์ "แต่ข้าไม่ได้กินนะ กินแต่ชานเยาไปไม่กี่คำ
เท่านั้น"

ฉือซันฟังแล้วยิ่งโมโหมากขึ้น ที่แท้ดอกเปี้ยที่เขาต้องอำนุญคุณ
ช่วยชีวิตเพื่อทวงจากนาง คนผู้นี้ได้กินก่อนแล้วยังไม่ต้องการ

คุณชายฉือเปิดประตูเดินออกไปแล้วเหวี่ยงปิดดงบัง ทั้งกวนจวินโหว
ที่งเป็นไ่ก่ตาแตกไว้ข้างใน

95

ฉือซันไม่สบอารมณ์อยู่ในใจ เขาเดินดุ่มๆ กลับไปทันที
เถาเซิงกำลังชวนเยี่ยลั่วคุยเรื่อยเปื่อย เห็นดังนั้นก็รีบไล่กวาดตามไป
"คุณชาย ทางร่มขอรับ"

เรือนกายเขาไม่สูงเท่าฉือซัน จำต้องเขย่งส้นเท้าठीORMให้ผู้เป็นนาย
ฉือซันหันหน้าไปมององค์ภริยานามเยี่ยลั่วที่สีหน้าปราศจากอารมณ์
ใดๆ เอ่ยเสียงเยาะหยัน "คุยเรื่องไร้สาระอะไรกันนี่"

เถาเซิงทำหน้าม่อยอย่างคับข้องหมองใจพอดู "จะคุยอะไรได้เล่าขอรับ
คุณชายไม่รู้หรือกว่าคนผู้นั้นนั่งเจียบเป็นเป่าสาก เอาแต่จ้องมองหน้าประตู
ตลอดอย่างกับหัวนกกลัวว่าท่านจะจับท่านแม่ทัพของเขาकिनกระนั้น"

"ใครจะเคี้ยวเจ้านั้นลง" ฉือซันคิดถึงว่าต้องไปบอกผู้เกี่ยวข้องว่าจะ
ไม่คืนตัวหมอบเทวดาที่ 'ยืมไป' แล้วก็ปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่บ้าง

ถึงเจ้าคนบดขบเซ้าหมิงยวนจะไม่ว่าอะไร แต่เขายังต้องไปต่อรอง

กับรู่ยอ่องดู อย่างไรก็ตามก็ปล่อยให้เจ้าคนบัดซบขายตนเองไม่ได้จริงๆ

นายบ่าวสองคนก้าวเข้าสู่ร้านฝนไปแล้ว เช้าหมีงยวนที่ตามออกมา เห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้ายิ้มๆ ย้อนกลับไปห้องส่วนตัว

หมอเทวดาเหลือ่เนื้อธรรมควันขึ้นหนึ่งกินอย่างละเอียด เห็นเขาเข้ามา ก็ถามไถ่ "เจ้าหนุ่มนั้นไปแล้วหรือ"

"ขอรับ" เช้าหมีงยวนเดินเข้าไปนั่งลง

"เขาเป็นอะไรไป เมื่อครู่นี้ทำท่าทำทางอย่างกับอยากจะกินเลือด กินเนื้อข้า"

เช้าหมีงยวนกล่าวด้วยรอยยิ้มจางๆ "ท่านหมอเทวดาอย่าเก็บมาใส่ใจ เขาเป็นคนใจร้อนเช่นนั้นเอง หากได้มีความหมายอื่นใดไม่ ข้าขอให้สื่อชี้ ช่วยไปเจรจากับรู่ยอ่องแล้วขอรับ"

"รู่ยอ่องจะตอบตกลงจริงหรือ" ผู้มีเรื่องขอร้องล้วนไม่ออกหน้า คนพวกนี้ซบซ้อนยกย่อนจนเขาทำความเข้าใจไม่ได้จริงๆ

"เขาต้องตอบตกลงขอรับ"

เห็นสีหน้าของหมอเทวดาแผ่รอยสงสัย เช้าหมีงยวนอมยิ้มบอกให้ เขาสบายใจ "เพราะข้าคือกวนจิวนิ๋ว"

เขาคือแม่ทัพเป่ยเจ็งที่กุมอำนาจทหารไว้ในมือ ถึงจะขอพักราชการอยู่กับเรือน บารมีในกองทัพย้งหาผู้ใดเทียบเคียงมิได้ดุษเกล้า เขาถึงขั้นมั่นใจว่า ต่อให้สงครามจะจบลงไปเปลาะหนึ่ง แล้วโอรสสวรรค์ยึดตราพยัคฆ์ที่โยกย้ายกำลังพลได้กลับ ขอเพียงเขาต้องการก็ยังสามารถบัญชาการทหารกล้าแกร่งดุจเหล็กที่ตนสร้างขึ้นกับมือได้อยู่ดี

หมอเทวดาหืมมองชายหนุ่มที่แยมยิ้มนุ่มนวลแล้วเลิกล้อเล่นจับปล้นเอ่ยถามเขาว่า "จะไปรักษาบาดแผลให้เฉียวโม่เมื่อไร"

เขาลืมไปว่าชายหนุ่มซึ่งอย่างมากก็นับเป็นเด็กหนุ่มหลานของตนผู้นี้คือบุคคลที่เพียงกระต๊อบเท่าก็สร้างแรงสั่นสะเทือนไปทั้งแปดทิศของแดนเหนือได้ และแม้จะอยู่ในเมืองหลวงเวลานี้ เขาก็เป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลกระทบต่อสถานการณ์โดยรวม

มีเจ้าหนุ่มผู้นี้อยู่ ไม่น่าจะอาจทำให้เลือดเนื้อเชื้อไขที่เหลืออยู่น้อยนิดของสหยากรก้าวต่อไปได้อย่างราบรื่นขึ้นในภายภาคหน้า

เช่นนั้นรอปีใดเขาอารมณดีๆ ค่อยขับพิษเย็นให้เจ้าหนุ่มนี้ก็แล้วกัน ส่วนตอนนี้ให้อีกฝ่ายหนีไปก่อนเถอะ ถือเสียว่าช่วยระบายความแค้นให้แม่หนูเหี่ยว

"พี่เฉียวโม้อาจจะไม่อยากติดค้างน้ำใจข้า ท่านหมอเทวดาโปรดรอถึงตอนแห่งศพรกรยาข้าไปฝั่งเถอะขอรับ วันนั้นพี่เฉียวโม้ต้องมาแน่ ถึงเวลาท่านไปบอกกับเขาโดยตรงเลย"

หมอเทวดาหลืมองเจ้าหมีงยวนแวนหนึ่งด้วยความรู้สึกชอบกล เขาพูดเสียงงม้งว่า "ท่านโหวกลับเข้าใจจิตใจผู้อื่น"

เจ้าหมีงยวนหิวเราะแล้วถามต่อ "ท่านออกจากวังรู่ย์อ่องแล้วไม่ทราบว่าจะเต็มใจไปพักที่จวนจิ้งอันโหวหรือว่ามีแผนการอื่นขอรับ"

"พักที่จวนจิ้งอันโหวกับอยู่ในวังรู่ย์อ่องมีอันใดแตกต่างกัน เจ้าจัดที่พำนักธรรมดาๆ ให้ข้าสักแห่ง ไม่ต้องมีคนคอยติดตามเป็นโขง ปกติข้าอยากไปที่ใดก็ได้ ว่าจะอย่างไร ทำได้หรือไม่เล่า"

ความต้องการนี้ของหมอเทวดาหลีฟังดูง่าย แต่แท้จริงแล้วยุ่งยากพอสมควร

ประการแรก หมอเทวดาหลีรักษาโรคให้รู่ย์อ่องย่อมกระทบกับผลประโยชน์ของคนบางคน แล้วคนพวกนั้นก็ร้องจ้องหาชีวิตเขาอยู่ตลอด

ดั่งกลยุทธถอนฟันได้กระทะ

ประการที่สอง ทัวทั้งเมืองหลวงมีคนตั้งมากมายเท่าไรก็สุดรู้จับตามู
หมอเทวดาผู้นี้อยู่ รอว่าเขากอกจากวังรุ่มอ่องแล้วจะรีบเชิญไปรักษาโรค
ช่วยชีวิตคน

แค่สองข้อนี้ หมอเทวดาห้อยากไปที่ใดมาที่ใดอย่างอิสระก็เป็น
เรื่องยากเหลือเกิน

กระนั้นเจ้าหมิงยวนพยักหน้าโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย "ได้ขอรับ
ข้าจะไปจัดเตรียมที่ทางให้ท่านเดี๋ยวนี้เลย"

เขาตะโกนเรียก "เยี่ยลั้ว!"

องครักษ์ที่เฝ้าอยู่ข้างนอกฉลบกประตูเข้ามา "ท่านแม่ทัพมีเรื่องใด
สั่งการขอรับ"

"นับจากวันนี้ เจ้าติดตามคุ้มครองความปลอดภัยให้ท่านหมอเทวดา
อย่างใกล้ชิด"

เยี่ยลั้ววัดสายตามองใบหน้าขุนมัวที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของ
หมอเทวดาหลิแล้ว ค่อยมองท่านแม่ทัพของตนที่หล่อเหลาไม่เป็นสอง
รองใครซ้ำอีกที ถึงแม้เขาสุดแสนจะไม่เต็มใจ แต่ยังคงขานตอบอย่าง
ว่องไว "น้อมรับคำสั่งขอรับ"

หมอเทวดาหลิมององครักษ์หน้าตาชายตื่นแล้วขมวดคิ้วเอ่ยขึ้น
"เขาไหวรี"

เยี่ยลั้วซึ่งไม่ช่างพูดมาแต่ไหนแต่ไรหลุบตาลงไม่แสดงสีหน้าใด
หากในใจแค้นเสียเยะว่า พุดอะไรกัน ข้าจะไม่ไหวได้หรือ

เจ้าหมิงยวนตอบยื้มๆ "ท่านหมอเทวดาวางใจได้ เยี่ยลั้วเป็น
ผู้ชนะเลิศการประลองยุทธในกองทัพ น้อยคนนักจะสู้เขาได้"

หมอเทวดาหืมมองสำรวจเยี้ยล้วยขึ้นๆ ลงๆ "จๆ มองไม่ออกจริงๆ"

"เยี้ยล้วย" เช่าหืมยวนพัยกหน้ากับเขา

เยี้ยล้วยเข้าใจความหมาย เงื้อมือพาดโต๊ะตัวเล็กด้านข้างหักเป็นท่อนๆ

"อ้อ..." หมอเทวดาหืมตาเป็นประกาย ถ้าวันหน้าเจ้าหนุ่มนี้ช่วยข้า

บดยาละก็...อนาคตไกลแน่

เช่าหืมยวนมองโต๊ะที่พังเป็นเศษเล็กเศษน้อยแล้วกำทับคำหนึ่ง
"อย่าลืมหืมชดใช้ด้วยนะ"

"ขอรับ"

"ใช้เบี้ยหวัดของเจ้าเอง"

เยี้ยล้วย "... ทำกันเยี่ยงนี้มีได้นะ นี่ข้าทำงานในหน้าที่ มันเป็นงาน
ในหน้าที่! ข้ายังอยากสะสมเบี้ยหวัดไว้ตอบแทนภรรยา

สำหรับรายละเอียดยกยอในการจัดเตรียมเรื่องต่างๆ ให้
หมอเทวดานั้นไม่ต้องเอ่ยถึงอีก กว่าเช่าหืมยวนจะกลับถึงจวนจึงอันโหว
ก็ฟ้ามืดแล้ว

เปลานี้โคมไฟที่แขวนอยู่ด้านบนประตูใหญ่ของจวนทำนโหวจุดไฟแล้ว
ส่องแสงสว่างกระทบพื้นถนนหินศิลาเขียวละม้ายปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็ง
สีขาวชั้นหนึ่งทอดตัวยาวเหยียดไปถึงด้านใน

"คุณชายรองกลับมาแล้วหรือขอรับ" บ่าวรับใช้สวมชุดสีขาวรีบ
เปิดประตูให้ชายหนุ่ม

เพราะมีจิ้งอันโหวอยู่ในจวน มาตราว่าเช่าหืมยวนจะได้รับแต่งตั้ง
เป็นกวนจวินโหว คนในจวนแห่งนี้ยังคงเรียกขานเขาว่า 'คุณชายรอง'

เช่าหืมยวนพัยกหน้ารับแล้วก้าวขาเข้าไปข้างใน

เขาย่ำเท้าไปตามทางเดินที่ทาบาทด้วยแสงสีขาวประหนึ่งน้ำค้างแข็ง
โคมไฟสีขาวแขวนเรียงรายตามระเบียบยาวแวกว้างไกลไปมาไม่หยุดตาม
แรงลมฝน ทั้งที่สว่างไสวดูจยามกลางวัน กลับให้ความรู้สึกสงัดวังเวง
อย่างปราศจากเหตุผล

ทว่าเซ้าหมิงยวนไม่ใส่ใจสักนิด เขาเดินตรงไปจนถึงหน้าแท่นบูชา
ที่ตั้งหีบศพของเฉียวซือ คุณเขาลงข้างหนึ่ง รับกระดาษเงินกระดาษทอง
ที่เด็กรับใช้ยื่นส่งให้มาเผาเจียบๆ

กระดาษสีเหลืองถูกเปลวไฟลามเลีย ไม่นานนักก็มอดไหม้กลายเป็น
เศษเถ้าธุลีสีดำร่วงหล่นลงสู่อ่างไฟ

สาวใช้ซึ่งทำหน้าที่เฝ้าหน้าหีบศพสองสามคนจับกลุ่มอยู่ด้วยกัน
พวกนางต่างไม่กล้าเปล่งเสียง เพียงลอบส่งสายตาให้กันและกัน

คุณชายรองเผ่ากระดาษเงินกระดาษทองให้ฮูหยินรองด้วยความ
เอาใจใส่ดี ไม่รู้ว่าในตอนนั้นถึงใจคอเหี้ยมเกรียมปานนั้น ลงมือยิงธนู
ใส่นางจนตายได้ลงคอ

เซ้าหมิงยวนไม่ใส่ใจต่อสายตากล่าวหาของสาวใช้พวกนั้น เขา
เผ่ากระดาษเงินกระดาษทองอย่างตั้งอกตั้งใจจนกระทั่งเซ้าจือรุ่ตมาถึง
อย่างเร่งรีบแล้วกระซิบบอก "ท่านแม่ทัพ เรื่องที่ท่านให้เข้าไปสืบก่อนหน้านี้
ไม่นานได้เบาะแสบ้างแล้วขอรับ"

"ไปพูดที่ห้องหนังสือ" เซ้าหมิงยวนเผ่ากระดาษเงินกระดาษทอง
ปึกหนึ่งในมือจนหมด ถึงลุกขึ้นออกจากโถงตั้งหีบศพ

ทันทีที่เขาออกไป พวกสาวใช้ก็เริ่มพูดคุยซุบซิบกัน

"จๆ ฮูหยินรองที่นอนอยู่ข้างในนี้ถูกคุณชายรองสังหารกับมือ
พวกเจ้าว่าคุณชายรองคุกเข่าอยู่ตรงนี้ไม่กลัวเลยหรือ"

"กลัวอะไรเล่า คุณชายรองออกรับมานานหลายปีป่านนี้ ไม่รู้ว่า มีคนจับชีวิตในมือเขาตั้งมากเท่าไร เกรงว่าจิตใจคงแข็งแกร่งยิ่งกว่า หินแล้ว"

เหล่าสาวใช้ผลัดกันพูดวิพากษ์วิจารณ์ชายหนุ่มที่เพิ่งออกไปยกใหญ่ ทำให้องค์รักษ์ที่เข้าหึงยวนจัดให้เฝ้าหีบศพอยู่ในที่ลับกัณฑ์กรอดๆ ด้วย ความเกรงกลัว เขากระซิบพูดกับสหายขององค์กร

"อยากเอากลุ่มเหี้ยมๆ ยัดใส่ปากเน่าๆ ของสาวใช้พวกนั้นจริงๆ พูดถึงท่านแม่ทัพของพวกเราอย่างนี้ได้เช่นไรกัน ไม่มีท่านแม่ทัพ พวกนาง จะได้อยู่ว่างๆ จนปากอยู่ไม่สุขพ่นแต่อาจมหรีอ"

องค์กรอีกคนตอบไล่เขา "เบาเสียงหน่อย เกิดให้คนพวกนั้นจับได้ จะไม่ดี อดทนเถอะ รอเมื่อย้ายเข้าจวนกวนจวินโหวก็ไม่ได้ยินคำพูด น่าหงุดหงิดใจพวกนี้แล้ว"

หากไม่มีเจ้านายให้ท้ายลับหลัง ภายในจวนจะปล่อยให้เสียวิพากษ์วิจารณ์พรรคนี้น่าแพร่กระจายไปทั่วได้เช่นไร

ถึงที่สุดแล้วเป็นเพราะท่านแม่ทัพของพวกเขาไม่เป็นที่รักใคร่ของ ชูหยินท่านโหวเท่านั้นเอง

96

ในห้องหนังสือจุดโคมแล้ว แต่เพราะมีแค่ดวงเดียว แสงไฟจึงสลัวๆ
 เช่าหมิงยวนนั่งอยู่บนเก้าอี้ ทำไมทำมือบอกให้เช่าจื่อเริ่มพูดได้
 เช่าจื่อสืบท้าขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง กล่าวด้วยลุ่มเสียงเบาละว่า "ท่านแม่ทัพ
 หลายวันก่อนข้าได้พบปะพูดคุยกับองค์รักษ์ในจวนที่อารักขาฮูหยินไป
 แดนเหนือ ทหารหน่วยอี่หลิน ทั้งยังมีคนของสำนักคุ้มภัยหยวนเว่ย
 พบคนผู้หนึ่งที่น่าสนใจขอรับ"

"ผู้ใด" เช่าหมิงยวนนั่งหันหลังให้แสง ยากจะอ่านความรู้สึกบน
 ใบหน้าได้ แต่แสงไฟเลื่อนรางลุ่มเสียงของเขาหัวทิ่มนุ่มลึกยิ่งขึ้น

"รองหัวหน้าผู้คุ้มภัยของสำนักคุ้มภัยหยวนเว่ยนามว่าหลินคุนขอรับ
 หลินคุนเป็นผู้นำขบวนคุ้มภัยที่พาฮูหยินไปส่งทางแดนเหนือหนั้น ข้าสืบ
 ได้ความว่าตอนนั้นฮูลั่วเฟิงเปลี่ยนเส้นทางของขบวนอารักขาฮูหยิน
 หลินคุนเคยคัดค้านต่อหน้าคนอื่น อีกทั้งใช้วาจารุนแรงจนเกือบจะวิวาท

กับองค์รักษ์ประจำตัวของซูลัวเฟิงด้วย"

"เขาอยู่ที่ใด"

"หลังจากผู้คุ้มภัยกลุ่มนี้กลับมา หัวหน้าสำนักคุ้มภัยหยวนเวยกี้ให้พวกเขาหยุดพัก ส่วนหลินคุนกลับบ้านเดิมไป ข้าสืบถามได้แล้วว่าบ้านเดิมของเขาอยู่ที่ใด จึงตั้งใจมารายงานให้ท่านรับทราบสักคำ จะได้รีบรุดไปหาเขาทันทีเลยขอรับ"

เจ้าหมิงยวนพยักหน้าเล็กน้อย "ไปเถอะ พวกคนไปด้วยสักสองสามคน ระหว่างทางระวังความปลอดภัยด้วย"

"น้อมรับคำสั่งขอรับ" เจ้าจื่อถอยออกไป

ยามที่ประตูห้องเปิดแล้วปิด มีสายลมลอดผ่านเข้ามาพัดเปลวเทียนให้วูบวาบ พาให้แสงไฟในห้องประดิ้วสว่างประดิ้วมืดคละเคล้าไปกับเสียงฝนซู่ซ่าๆ จากนอกห้อง

เจ้าหมิงยวนมิได้กลับห้องนอน เขาเดินเข้าห้องชำระกายล้างเนื้อล้างตัวแล้วสวมเสื้อตัวในสีขาวสะอาด จากนั้นย้อนกลับไปห้องหนังสือเอนกายลงบนตั่งแล้วหลับไหลไป

หลังฝนตกลมพัดแรงตลอดคืน เช้าวันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าสดใสปลอดโปร่งแล้ว

กอกล้วยนอกหน้าต่างถูกสายฝนซัดสาด แลดูเขียวชอุ่มเป็นมันวาวยิ่งขึ้น ดอกทับทิมร่วงจากต้นตรงริมกำแพงเกลื่อนทั่วพื้น แต่ปลายยอดกิ่งยังออกดอกพราวเป็นสีแดงเพลิง

เฉียวเจาตื่นนอนแต่เช้าตรู่ นางผลึกหน้าต่างเปิดออก ปล่อยให้อากาศสดชื่นเย็นเฉียบไหลกรูเข้ามาขับไล่ความง่วงเหงาเฉื่อยชาของ

ยามราตรี

"วันนี้ไม่ต้องไปสำนักศึกษาหญิงไม่ใช่หรือเจ้าคะ เหตุใดท่านตื่นเช้าจริง" ปิงลวีเดินเข้ามาเป็นขี้น้ำตาอยู่ข้างกายนาง มองไปนอกหน้าต่างแล้วอดอุทานเบาๆ ไม่ได้ "โธ่ ดอกทับทิมร่วงไปตั้งเยอะ น่าเสียดายแท้ๆ"

เฉียวเจากล่าวยิ้มๆ "ไม่น่าเสียดายหรอก ดอกทับทิมที่ร่วงไปพวกนี้ส่วนใหญ่จะไม่ติดผล ถ้าเป็นในเรือนคนทั่วไปก็ต้องเด็ดทิ้งอยู่แล้ว เช่นนั้นถึงจะได้ผลทับทิมลูกใหญ่รสหวาน"

"เป็นอย่างนี้เอง" ปิงลวีสองตาเป็นประกาย "คุณหนู ท่านรู้อะไรๆ มากมายจริงๆ"

เฉียวเจาเบือนหน้ามองนาง ยื่นมือไปหยิกแก้มแดงเรื่อๆ ของสาวใช้น้อย "อ่านหนังสือมากก็รู้มากไปเอง คนฉลาดได้จากหนังสือตำราละ"

"เจ้าคะ" ปิงลวีพยักหน้าอย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง

เฉียวเจาหัวเราะนาง

อันที่จริงเป็นเช่นปิงลวีนี้ก็ดีไม่น้อย ว่าแรงแจ่มใส ไร้ทุกข์ไร้โรค ใช้ชีวิตตามประสาสาวใช้ผู้นั่งอย่างมีรสชาติสีสัน

"คุณหนู ใจึกกลับหัวไปเหอเสร็จแล้ว ท่านกินสักนิดก่อนนะเจ้าคะ" เวลานี้เองอาจุยกชามใบเล็กสีเขียวครามเข้ามา ใจึกชั้นๆ เนื้อเนียนละเอียด ในนั้นส่งกลิ่นหอมพุ่งไปทั่ว

กินใจึกกลับหัวไปเหอช่วยกล่อมอารมณ์ให้สงบ แก้อាកารนอนไม่หลับได้

ใช่แล้ว เมื่อคืนเฉียวเจานอนไม่หลับ

นางชำระกายบัววนปากเสร็จแล้วขึ้นเตียงเข้านอนแต่หัวค่ำ เดิมทีก็สะลึมสะลือหลับไปแล้ว ใครจะรู้ว่ากลับฝันถึงเหตุการณ์ทหารบุกประชิด

เมื่อวันนั้น

นางยืนอยู่บนกำแพงเมือง เสียงหัวเราะชั่วร้ายของพวกตัวจืดดั่งก้อน
อุยุมิหุ บนนั้นลมพัดแรงกว่าพื้นเบื้องล่างมากจนผมหน้าม้าของนางปลิว
ไปข้างหลังอวดหน้าผากเนียนเกลี้ยง

เช้าหิมะยวนชี่ม้าหยุดยืนตรงเชิงกำแพง ด้านหลังเขาเป็นทหาร
ดำเหลียงเรียงเป็นแถวเต็มพืดกับรั้วธงชูสูงทางสลับตามแรงลม

ชั่วพริบตา นั้น นางรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอยู่บ้าง น้อยใจที่โชคชะตา
ผลักดันเข้าสู่กองเพลิง พาให้วัยสาวอั่นดงามถูกเผาผลาญกลายเป็น
เถ้าถ่านในจิตใจเดียว

นางอยากบอกเขาว่าถ้าวันหน้ามีโอกาสได้พบท่านพ่อ ท่านแม่ และ
พี่ใหญ่ของนาง บอกพวกเขาว่านางไม่เสียใจและขอให้พวกเขาอย่าเสียใจ
จนเกินไป

น่าเสียดายที่ลูกธนูของคนผู้นั้นพุ่งมารวดเร็วเหลือเกินจนนางไม่ทัน
ได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น...

เฉียวเจาสั่งตั้งปืนกลางดึก รวากับนางยังรู้สึกถึงความเจ็บปวด
รุนแรงตรงกลางอกได้ ถึงขนาดที่ขณะแหงนมองตะขอเงินรูปนกกระเจอก
ที่แขวนผ้า幔โปร่งบางไว้ แวดตาขอลูแก่โทษของเช้าหิมะยวนยังผุดวบบน
เบ้องหน้าสายตาอย่างเลื่อนราง

ที่แท้ในวันนั้นเขารู้สึกผิดหรือไม่...

เฉียวเจานอนราบอยู่บนเตียงหลังอันเย็นเยือกอย่างกลั่นไม่อยู่
ตอนนั้นนางไม่ทันสังเกตเลย ดูที่ว่าเพราะได้พบหน้ากันตอนกลางวัน
ทำให้จิตใจของนางสั่นคลอนโอนเอน

หญิงสาวคิดคำนึงว่ามันอาจเป็นลิขิตสวรรค์กระมัง นางไม่ได้บอก

ความระลึกถึงต่อพ่อแม่ญาติพี่น้องออกมา ผลปรากฏว่าเมื่อพื้นขึ้นอีกครา
บิดามารดาของนางล้วนไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว เหลือแค่พี่ชายคนโตกับ
น้องสาวคนเล็ก

ยามดึกสงัดเงียบเชียบ ได้ยินแต่เสียงฝนตกหนักเหมือนฟ้ารั่วจาก
นอกห้อง สาดซัดกระทบหน้าต่างดังเปาะแปะๆ

เด็กสาวตื่นจากฝันร้ายแล้วนอนไม่หลับอีก ความคิดถึงต่อพี่ชาย
ของนางยิ่งท่วมท้นทบทวีมากขึ้น

ไม่รู้ว่าบาดแผลที่ใบหน้าของพี่ใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง รอเมื่อได้พบเขา
นางต้องหาทางขอให้หมอเทวดาหรีกรักษาให้เขาแน่

เฉียวเจาพลิกตัวกระสับกระส่ายตลอดครึ่งราตรีหลัง แสงอุณภัย
เพ่งสว่างเรื่อย ๆ ก็ลุลกลจากเตียงอย่างทนรอไม่ไหว

"คุณหนู ท่านกินตอนยังร้อนๆ เกะเจ้าคะ" อาจู่วางโจ๊กกลับหัวไปเหอ
บนโต๊ะ

เฉียวเจาผละจากริมหน้าต่าง เดินไปนั่งลงหยิบช้อนกระเบื้องสีขาว
ตักกินหนึ่งคำ

ปิงลวีพูดบนกระปอดกระแปด "ใส่น้ำตาลกรวดแล้วใช่หรือไม่
โจ๊กกลับหัวไปเหอไม่ใส่น้ำตาลกรวดจะไม่อร่อยนะ"

"ใส่อแล้ว" อาจู่ตอบด้วยลุ่มเสียงนุ่มนวล

การเตรียมอาหารให้คุณหนูเป็นงานที่ปิงลวีรับอาสาทำ แต่วันนี้
นางตื่นสายเล็กน้อยเลยโดนอาจู่ชิงตัดหน้า ส่งผลให้สาวใช้น้อยผู้นี้
ขุนเคื่องสุดจะกล่าว นางกล่าวอย่างหาเรื่อง "กินโจ๊กกลับหัวไปเหออะไรกัน
โจ๊กหมูไข่เยี่ยวม้าถึงจะอร่อย เจ้ามาใหม่เลยยังไม่รู้ว่าโจ๊กหมูไข่เยี่ยวม้า
ฝีมือป่าหิวของเรือดนครวิญญูชั้นหนึ่งเลย แต่โจ๊กกลับหัวไปเหอนะแค่

ธรรมดาฯ"

น้ำเสียงของอาจุสบบิ่ง "ไว้ครวหน้าค่อยขอให้ป้าหลิวทำใจึกหมู
ไขเยียวมาให้คุณหนู ส่วนใจักกลับหัวไปเหอนี้ข้าเป็นคนทำ"

บิงลว่่งไปเล็กน้อย ทำใจักกลับหัวไปเหอเป็นแล้วเก่งนักหรือไร

เฉียวเจากินใจักเจียบๆ จนหมดแล้ววางซ้อนลง เพลานี้นางถึงมอง
อาจุอย่างพิณิจพลางเอ่ยถามขึ้น "อาจุเข้าใจหลักการไ้ยาหรือไม่"

เมื่อคั้นอาจุเป็นคนนอนเฝ้าผลัดตึกอยู่นอกห้องถึงรู้ว่านางนอนหลับ
ไม่สนิท อีกทั้งยังรู้จักต้มใจักกลับหัวไปเหอให้นางกิน ความละเอียดอ่อน
ขั้นนี้นับว่าหาได้ยากแล้ว

อาจุได้ยินคำนี้แล้วอึ้งงันไปเล็กน้อย นางมองสบสายตาเรียบเฉย
ของคุณหนู ตอบอย่างนอนน้อมว่า "ไม่เข้าใจเจ้าคะ แคเคยอ่านจากในตำรา
เล็กๆ น้อยๆ อย่างผิวเผิน"

เฉียวเจายิ้มออกแล้ว

สาวใช้ที่พิจุมอบให้นางผู้นี้เป็นสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งแท้ๆ รู้หนังสือ
เดินหมากเป็น ทั้งยังเข้าใจหลักการไ้ยาเล็กน้อย หากที่หาได้ยากยิ่งกว่าคือ
ขยันใฝ่รู้ เพิ่งสอนไม่กี่วัน ทักษะการเดินหมากของอีกฝ่ายก็รู้ดหน้าข้ามขั้น
อย่างว่องไว

แต่โรมาเฉียวเจาไม่คิดว่าสตรีในใต้หล้ามีเพียงตนที่ฉลาด เมื่อมี
สาวใช้มากพรสวรรค์ผู้หนึ่งอยู่ข้างกาย ขอเพียงอีกฝ่ายเต็มใจเรียน นางก็
เต็มใจสอน

"ถ้าอย่างนั้นหลังจากนี้ข้าสอนเจ้าดีหรือไม่"

อาจูนั่งอิงไปเป็นคำรบที่สอง ผ่านไปนานสองนานจนแน่ใจว่าคุณหนู
ไม่ได้กล่าวล้อเล่น นางจึงแสดงคำนับและกล่าวว่า "ขอบคุณคุณหนูเจ้าคะ"

ผู้คนบนแผ่นดินนี้เกิดมาก็แบ่งเป็นชนชั้นสูงกลางต่ำ บางคนแต่งกายหรูหรา บางคนเป็นข้าทาสบริวาร แล้วก็มีบางคนที่เคยขึ้นขี่ช้างงานบ่าวไพร่ ทว่าอยู่มาวันหนึ่งพลัดตกจากสวรค์กลายเป็นบ่าวรับใช้

ไม่ว่าอย่างไร คนที่อยู่ชั้นล่างสุดหมายปิ่นปายขึ้นมาขึ้นข้างยากเย็นเหลือแสน ถึงได้เป็นสาวใช้อาวุโสประจำตัวผู้เป็นนาย แต่วันใดที่สร้างความไม่พอใจให้กับเจ้านาย เจ้านายพูดคำเดียวก็ขับไล่ไสส่งกลับไปจมปลักในโคลนตมดังเดิมได้แล้ว

แต่คนประเภทหนึ่งต่างออกไป นั่นคือบ่าวไพร่ โดยเฉพาะสาวใช้ที่รู้วิชาแพทย์ ขอเพียงมีความสามารถอย่างแท้จริง แม้แต่ประมุขหญิงของเรือนยังเห็นว่าเป็นคนสำคัญและให้ความเกรงอกเกรงใจ ดังเช่นก๊วยมามาของจวนตะวันตก รวมถึงต่งมามาของจวนตะวันออก

ปิงลวี่ได้ยืนแล้วแตกตื่น คุณหนูสอนอาจุเดินมากแล้วยังสอนหลักการให้ นางตัวดีอาจุยังทำใจกลับหัวไปเหอเป็น แล้วนางจะทำฉันใดดีเล่า

"คุณหนู ข้าก็อยากเรียนเหมือนกันเจ้าคะ"

97

เมื่อเห็นท่าทางร้อนใจดูจะโพลนของปิงลวี เฉียวเจาก็ยิ้มขึ้นๆ "เจ้า
อยากเรียนอะไรเล่า"

ปิงลวีทำหน้านับนิ้วมือ "เรียนเดินหมาก หลักการไช้ยา แล้วก็เรียน..."

นางชายตามองอาจูก่อนพูด "ยังต้องหัดตัมใจักด้วยเจ้าคะ"

เฉียวเจาหลุดหัวเราะพริต "ข้าจำได้ว่าหนก่อนสอนเจ้าเดินหมาก
เพิ่งเดินได้ไม่กี่ก้าวเจ้าก็หลับไปแล้ว"

ปิงลวีฟังแล้วหน้าแดงก่ำ "ครั้งนั้นเป็นเหตุบังเอิญ เป็นเหตุบังเอิญ
จริงๆ เจ้าคะ วันหน้าข้าไม่หลับอีกแล้ว คุณหนูสอนข้าต่อเถอะนะเจ้าคะ"

นางจะแพ้ให้กับอาจูกี่เพ็งมาทีหลังไม่ได้เด็ดขาด

เฉียวเจาอมยิ้มมองปิงลวี

สาวใช้น้อยผู้นี้แม้แต่ยามหน้าแดงก็ยังดูมีชีวิตชีวา ใครก็ตามที่เห็น
ล้วนต้องรู้สึกว้าวันเวลาสนุกสนานมีสีสัน

"ปิงลวี คนทุกคนต่างมีเรื่องที่ตนเชี่ยวชาญ เจ้าไม่จำเป็นต้องเรียนตามอย่างอาจู่ ลองคิดสิว่าเจ้าถนัดอะไร"

ถนัดอะไรหรือ...

ปิงลวีกะพริบตาปริบๆ นางคิดคำนึงในใจว่านางถนัดเรื่องทะเลาะวิวาท ถนัดเรื่องแต่งกายสวยงาม ถนัดเรื่องกินอาหารอร่อยๆ...

นางยังคิดยิ่งแตกตื่นเลยโผล่ออกมาว่า "ถนัดเรื่องทุบแผ่นดินใหญ่ๆ จนละเอียด..."

ครั้นสายตาปะทะเข้ากับสีหน้าชอบกของคุนหนุตน สาวใช้น้อยพูดอธิบายเป็นพัลวัน "ไม่ใช่เจ้าค่ะ ข้าหมายความว่าข้าเรียวแรงดีกว่าคนทั่วไป"

ตอนเด็กๆ นางมักยกตัวญาติผู้พี่ขึ้นมาชก อาสามจึงอยากสอนวิชาหมัดมวยให้นางมาโดยตลอด แต่นางเคยได้ยินพี่สาวคนงามพูดว่าฝึกวรยุทธ์แล้วมือเท้าจะหยาบกร้าน ดังนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่ตอบตกลงอาสาม

"เรียวแรงดีหรือ..." เฉียวเจาใช้ความคิด

ปิงลวีอับอายมากพอดู นางเอ่ยกระดากๆ "คงเป็นเพราะข้ากินเยอะกว่าคนอื่นเจ้าค่ะ"

เฉียวเจาฟังแล้วยกมูมปากโค้งขึ้น ตรึกตรองครู่หนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "ปิงลวีอยากฝึกวิชายุทธ์ป้องกันตัวหรือไม่"

"วิชายุทธ์ป้องกันตัว?" ปิงลวีรู้สึกเหนื่อคาดเป็นอันมาก

"ใช่แล้ว เช่นนี้วันหน้าข้าพบกับอันตราย เจ้าก็คุ้มครองข้าได้แล้ว"

ปิงลวีได้ยินแล้วกระฉับกระเฉงขึ้น พยักหน้าถี่รัวแล้วเอ่ย "เรียนเจ้าค่ะๆ"

ทว่านางพูดจบแล้วก็ทำหน้าสลดลง "แต่ว่าจะเรียนกับใครเล่าเจ้าคะ"
นางเป็นสาวใช้ประจำตัวคุณหนู ส่วนอาสามเป็นผู้คุ้มกันในสกุลเดิม
ของฮุนยิน ปกติคิดจะพบหน้ากันก็ยังไม่ง่ายดาย ไหนเลยจะเรียนวิชา
กับเขาได้

"ข้าสอนตัวเอง" เฉียวเจาบอกยิ้มๆ

ปิงลวีตกใจยกใหญ่ "คุณหนูเป็นวิชาหมัดมวย?"

เฉียวเจาส่ายหน้า "ไม่เป็น"

"ไม่เป็นแล้วท่านจะสอนข้าอย่างไรเจ้าคะ"

"ข้าเคยเห็น"

ปิงลวีมองตะลึง เวลาคุณหนูคุยโวก็ยิ่งงามเพียงนี้!

เฉียวเจารับรู้ว่าได้ว่าสาวใช้น้อยกังขาสงสัยก็ไม่ได้ใจ ก้าวขาออกเดิน
พลางพูด "ตามข้าไปที่ห้องหนังสือ"

สาวใช้สองนางเดินตามหลังเฉียวเจาต้อยๆ เข้าไปในห้องหนังสือ
เห็นนางฝนหมึกแล้วหยิบพู่กันมาลากปราดๆ วาดภาพลงบนกระดาษ
อย่างคล่องแคล่วพลั้วไหว

ปิงลวียืนอยู่ข้างๆ เฉียวเจา เห็นภาพคนสมจริงดูมีชีวิตปรากฏขึ้น
จากปลายพู่กันของผู้เป็นนายคนแล้วคนเล่า นางยกมือปิดปากอย่างห้าม
ไม่อยู่

คุณหนูวาดภาพเก่งจริงๆ!

เฉียวเจาไม่สนใจสิ่งรอบข้างโดยสิ้นเชิง จดจ่อสมาธิทั้งหมดอยู่ที่
การวาดภาพ จวบจนอาจุเอ๋ยเตือนขึ้นเบาๆ "คุณหนู ถึงเวลาไปคารวะ
ยามเช้าแล้วเจ้าคะ"

นางหลุดจากภวังค์ วางพู่กันลงด้านข้าง ขี้ภาพที่วาดเสร็จไปครึ่งเดียว

"รูปแรกๆ เป็นกระบวนท่าพื้นฐานสองสามท่าของการฝึกวิชาหมัดมวย ถัดมาเป็นวิชาหมัดชุดหนึ่ง ถ้าเจ้าอยากเรียนก็เริ่มฝึกไปตามนี้ตั้งแต่วันนี้ หากมีจุดใดวางท่าไม่ถูกต้อง ข้าจะชี้แนะแก้ไขให้"

"คุณ...คุณหนู ทำอย่างนี้ได้หรือเจ้าคะ" ปิงลี่อ้าปากค้าง

คุณหนูนี่ถือว่าเป็นคัมภีร์ลับหรือไร ฝึกฝนตามก็กลายเป็นยอดฝีมือได้?

ราวกับเดาความคิดของปิงลี่ได้ เฉียวเจากล่าวเรียบๆ "ฝึกให้เป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ไม่ได้ แต่เจอกับคนทั่วไปก็พอรับมือได้แล้ว"

"คุณหนู ท่านเคยเห็นมาก่อนจริงๆ หรือเจ้าคะ" ปิงลี่เพียงรู้สึกเหลือเชื่อ

นางกับคุณหนูเติบโตมาด้วยกัน ไฉนนางถึงไม่รู้มาก่อน

ปิงลี่เห็นเฉียวเจากวาดสายตาผ่านหนังสือตำราของสูงเป็นตั้งแล้ว แจ่มแจ้งในบัดดล "ที่แท้คุณหนูเห็นจากในหนังสือนั่นเอง"

มิน่าคุณหนูพูดบ่อยๆ ว่าอ่านตำราทำให้ฉลาดขึ้น คนที่รู้หนังสือ โชคดีจริงๆ น่าเสียดายนางอ่านได้ไม่กี่ตัวก็อยากจะหลับแล้ว

เฉียวเจาคลี่ยิ้มเมื่อทำให้สาวใช้น้อยเข้าใจไปอีกทางได้เป็นผลสำเร็จ กระนั้นนางเคยอ่านเจอจริงๆ

ช่วงสองปีที่อยู่ในจวนจิ้งอันโหว เพราะท่านปู่ตายจากไป นางเป็นหลานสาวที่ออกเรือนแล้วไม่อาจไว้ทุกข์ให้ได้ ก็ไม่มีแก่ใจออกไปที่ใด ด้วยเหตุนี้นางได้แต่ใช้วันเวลาที่เซื่องซำยี้ดยาวอยู่ตามชอกมุมต่างๆ ในจวน

ห้องสามของเช่าหมีง้วนหรือน้องชายสามมีของนางนามว่าเช่าซียวน จะฝึกตั้งท่าซี้ม้าและซ้อมหมัดมวยอยู่ในมุมหนึ่งของสวนที่แบ่งออกมา ทำเป็นลานฝึกทุกวัน

แม้ว่าน้องสามมีจะหยิ่งทะนงถือใจตนเป็นใหญ่อยู่บ้าง แต่เป็นคน

จิตใจดีและโสภิริสุทธิ์ ตลอดสองปีนั้นเขากับนางเข้ากันได้ดี เด็กผู้นั้น
ยังสอนวิชาyingnuประจำสกุลเช่าให้นางด้วย

น่าเสียดายที่นางไม่มีพรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์จริงๆ ถึงจะมีความจำ
เป็นเลิศ จดจำสิ่งที่น้องชายสามีสอนได้ขึ้นใจ แต่ก็ใช้มาเวลาเท่านั้น
มีแต่วิชาพื้นฐานซึ่งมุ่งเน้นไปที่สายตากับสมาธิมากกว่าที่ยังนับว่าร่ำเรียนได้
ไม่เลว

เฉียวเจาหุบตามองสองมือที่เรียวเล็กนุ่มนวล

ร่างกายนี้บอบบางอ่อนแอกว่าร่างเดิมของนางมาก อันที่จริงสมควร
ฝึกกระบวนท่าเพลงหมัดให้ร่างกายแข็งแรงพวกนั้น อย่างน้อยยามพบกับ
อันตรายอีก จะได้ไม่ตกอยู่ในสภาพที่แม้แต่จะวิ่งก็วิ่งไม่ไหว

เฉียวเจาไปที่เรือนของเหอซือก่อน จากนั้นไปคารวะฮูหยินผู้เฒ่าตั้ง
ที่เรือนชิงชงพร้อมกัน

ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งได้ถามนาง "เรื่องของหมอเหวตดาเป็นอย่างไรบ้าง"

ดวงตาของนายหญิงรองหลิวซือทอประกายวูบหนึ่ง

เมื่อวานนางก็ได้ข่าวแล้วว่าหมอเหวตดานามกระเดื่องท่านนั้นมาเยี่ยม
คุณหนูสามจริงๆ นางสืบถามได้ความว่าตอนนั้นคุณหนูใหญ่อยู่ในเรือน
ชิงชงด้วย ถึงขั้นได้ร่วมกินอาหารกับหมอเหวตดาแล้วลอบซุ่มเคืองใจ
มากเท่าใดก็สุดรู้ เพียงนึกซังที่บุตรสาวสองคนไม่เอาไหน ปกติไม่รู้จักไป
ปรนนิบัติพัดวีฮูหยินผู้เฒ่าตั้ง ก็ได้พลาดโอกาสทองเช่นนี้ไปเปล่าๆ บลึ๊ๆ

จริงสิ เมื่อวานท่านเซียงจวินของจวนตะวันตกก็ฝ่าสายฝนมาที่นี้
ดั่งคำกล่าวที่ว่าไม่มีเรื่องไม่ยากเท่าเข้าอุโบสถ ถ้าจับจากน้ำเสียงของ
ฮูหยินผู้เฒ่าเจียง แสดงว่าเกี่ยวกับหมอเหวตดากระมัง

หลี่เจียวได้ยินคำพูดของฮูหยินผู้เฒ่าตั้งแล้วฉุนเฉียวได้เช่นเดียวกัน

นางมองไปทางเดียวเขา

อะไรกัน หรือว่าหลังจากนี้หลี่ซานจะไปมาหาสู่กับหมอเทวดาบ่อยๆ
ไม่รู้ว่หมอเทวดาหลักกับกวนจวินโหวเกี่ยวของอะไรกัน หากเป็นเช่นนั้น
หลี่ซานก็มีโอกาสได้พบปะกับกวนจวินโหวมากขึ้นมิใช่หรือ

หลี่เจียวคิดถึงตรงนี้แล้วลอบคับอกคับใจ

ด้านเดียวเขาถลึงมเอยขึ้นต่อหน้าทุกคน "เรื่องที่ท่านเซียงจวิน
ให้ว่าน ซักเขียนลงบนเทียนแล้ว อยากขอให้ท่านอย่าส่งคนที่ไว้วางใจได้
นำไปส่งที่วังร่วยอ่อง แต่ว่าท่านปู่หลี่เห็นเทียนแล้วจะมาหรือไม่ หลาน
ไม่กล้ารับรองเจ้าค่ะ"

เดียวเขาพูดพลางยื่นเทียนไปหนึ่งส่งให้

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งมองนางด้วยสายตาปนเปไปด้วยอารมณ์หลายหลาก
แวบหนึ่ง

เดียวเขาขยิบตาให้นางอย่างซุกซน

หญิงชราคลายยิ้ม "พวกเจ้าคงไม่รู้ว่ายังไม่ฟ้าสว่าง จวนตะวันออก
ก็ส่งคนมาที่นี้แล้ว"

เดียวเขาถลึงตาทีหนึ่งแล้วกล่าวยิ้มๆ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านอย่า
มิสู้ให้คนของจวนตะวันออกไปด้วยกันเถอะ จะได้ทำให้ท่านเซียงจวิน
สบายใจเจ้าค่ะ"

"อ้อ กิดิ" ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งหันไปสั่งชิงอวิ้น "นำเทียนไปมอบให้ผู้ดูแลหลี่
บอกให้เขาไปพร้อมกับคนของจวนตะวันออก"

"เจ้าค่ะ"

ชิงอวิ้นถือเทียนออกไปมอบให้ผู้ดูแลหลี่แล้ว เขากับโจวมามาที่ท่าน
เซียงจวินส่งตัวมาก็ออกจากเรือนไปพร้อมกัน

เพ็งออกนอกประตูใหญ่ ใจมามากก็แอบเอาถุงผ้าปักตุ้งๆ ใบหนึ่ง ยัดเยียดให้ผู้ดูแลหลี่ กล่าวด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้าว่า "ผู้ดูแลหลี่ ก่อนไปที่วังฮ่อง ท่านเชียงจวินอยากกำชับกำชาสักสามคำ ตามเข้าไปที่จวน ตะวันออกเถอะ"

ทั้งได้เงินเข้าพกเข้าห่อ ทั้งเป็นคำสั่งเรียกตัวของท่านเชียงจวินของ จวนตะวันออก ผู้ดูแลหลี่ขานรับโดยไม่ลังเลใดๆ

ทั้งคู่มาถึงจวนตะวันออกอย่างว่องไว ใจมามายื่นหน้าไปใกล้ๆ ริมหูฮูหยินผู้เฒ่าเจียงกระซิบเล่าเหตุการณ์ให้ฟังแล้วเบนสายตาไปที่ตัว ผู้ดูแลหลี่ นางกล่าวเสียงเรียบ "เอาเทียบของคุณหนูสามมาให้ข้าดูหน่อยสิ"

98

"คือว่า..." ผู้ดูแลหลีกตักตะลึงไปชั่วประเดี๋ยวนึง ฮูหยินผู้เฒ่าท่านนี้
ตรงไปตรงมายิ่งนัก

ใจวมามาซึ่งยืนอยู่ด้านข้างพูดแรง "ผู้ดูแลหลีกหรืออะไรอยู่ เทียบของ
คุณหนูสามเป็นเทียบเชิญท่านหมอเทวดา มิใช่เรื่องที่บอกใครมิได้สักหน่อย
ท่านเซียงจวินของข้าเพียงวันแกรงว่าคุณหนูสามยังเยาว์วัย อาจมีถ้อยคำใด
ไม่เหมาะไม่ควรจนเสียมารยาทต่อท่านหมอเทวดา ถึงได้จะอ่านผ่านตา
ด้วยตนเอง"

ผู้ดูแลหลีกบโคกลงศีรษะในใจไม่หยุด ถึงมิใช่เรื่องที่บอกใครไม่ได้
แต่จะอ่านเทียบของผู้อื่นได้หรือ

"มีอันใดรี" ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงมองเขาด้วยนัยน์ตาข้างเดียว สายตา
ทอแววเครียดขี้ม

ผู้ดูแลหลีกถึงความคิดคืบมาแล้วถือเทียบด้วยสองมือส่งให้อย่าง

จนปัญญา

ใจวมามาก้าวเข้าไปรับมามอบให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียง
นางเปิดเทียบแล้วไล่สายตาอ่านรอบหนึ่ง สีหน้าก็ผ่อนคลายลง
นับว่าแม่นางน้อยผู้นั้นยังรู้ความ!

"เออละ รีบๆ ไปเถอะ" ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงยื่นเทียบที่อ่านแล้วให้
ใจวมามาและสั่งกำชับ "พวกเจ้าต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย อย่าให้เกิด
ข้อผิดพลาดอะไร"

ใจวมามากล่าวขึ้นทันที "ท่านเซียงจวินวางใจได้ ข้าจะระวังให้ดี
อย่างแน่นอนเจ้าคะ"

ผู้ดูแลลี้กับใจวมามาออกจากจวนตะวันออกแล้วมุ่งหน้าตรงไปที่
วังรู่ยอ่อง

ท้องฟ้าเริ่มปลอดโปร่งหลังฝนตก ประตูลี้แดงเข้มของวังรู่ยอ่องแลดู
ใหม่เอี่ยมอ่อง กระเบื้องแก้วสีบนยอดหลังคาส่องประกายแวววาวลานตา
สิงโตหินสูงใหญ่หน้าประตูมีสง่าราศีน่าเกรงขาม

คนทั้งสองลงจากรถม้า เห็นภาพเบื้องหน้าทั้งหมดนี้แล้วเริ่มสำรวจมต
อย่างช่วยไม่ได้ ผู้ดูแลลี้เป็นคนไปเคาะประตูและแจ้งจุดประสงค์ที่มาเยือน

"ส่งเทียบให้หมอเทวดา?" ยามเฝ้าประตูวังอ่องฟังแล้วหน้าถอดสี
ฉับพลัน เขาโบกมือไปมาพลาญพูด "รีบๆ กลับไปเสีย"

เขาดังท่าจะปิดประตู ใจวมามาอารามร้อนใจก็ยื่นมือไปกันได้ "พี่ชาย
โปรดรอสักครู่"

ยามเฝ้าประตูเริ่มชักสีหน้า "จะทำอะไร"

ใจวมามากลี้ยิ้มพร้อมยึดเยียดถุงผ้าปักโบหนึ่งให้ "พวกข้าเป็นคน

จากจวนรองเสนาบดีหลีวันนี้้นำเทียบของคุณหนูสามของจวนเข้ามาเชิญ
ท่านหมอเทวดา ท่านอาจจะไม่รู้ว่าคุณหมอเทวดารับคุณหนูสามของ
พวกข้าเป็นหลานสาวบุญธรรม..."

ไม่รอให้นางพูดจบ ยามเฝ้าประตูก็พูดเยาะๆ "หลานสาวแท้ๆ ก็
เปล่าประโยชน์ หมอเทวดาไม่อยู่ที่วังอ๋องแล้ว พวกเจ้ารีบกลับไปเสีย"

"พี่ชายรอบประเดี๋ยว ท่านพูดเช่นนี้หมายความว่าอะไร"

ยามเฝ้าประตูลืงตามองใจวามมาพลาจสบถคำ "เจ้าฟังภาษาคน
ไม่เข้าใจหรืออย่างไร หมอเทวดาไม่อยู่ที่วังอ๋องแล้ว และอย่าเอ่ยถึงว่า
เป็นหลานสาวบุญธรรมมาเชิญเลย ต่อให้เป็นเทวดามากก็ไม่มีประโยชน์!
พวกเจ้ารีบๆ ไปเสียเถอะ ท่านอ๋องของพวกข้ากำลังอารมณ์ไม่ดี ถ้าเกิด
ท่านอ๋องมาพบเข้า พวกเจ้าได้โดนดีแน่"

ยามเฝ้าประตูพูดจบก็ปิดประตูดั่งปั้ง ทั้งใจวามมากับผู้ดูแลหลียืนอึ้ง
เป็นนานครู่ใหญ่อยู่ที่เดิม ครั้นคิดจะเคาะประตูอีกครั้งเพื่อถามให้รู้เรื่อง
แต่พอกวาดสายตาไปที่เสาลายมังกรขดทาสีแดงเข้มหน้าวังอ๋องแล้วต่างก็
หมดความกล้า

ที่นี้เป็นที่ประทับขององค์ชายผู้หนึ่ง ขึ้นยั่วโทสะเขาขึ้นมาจริงๆ แล้ว
โดนบิยกระบองจนตายจะไปร้องทุกข์ที่ใด มีผู้กลับไปบอกตามสัตย์จริง
จะดีกว่า

ใจวามมาหนักอกหนักใจตลอดทาง พอกลับถึงจวนตะวันตก
นางรายงานเหตุการณ์ตอนไปวังอ๋องต่อฮุยยิ่นผู้เฒ่าเจียงที่วาดหวังไว้
เต็มอก

หญิงชราคล้ายโดนน้ำเย็นจัดถึงหนึ่งราดศีรษะ ประกายไฟแห่ง
ความหวังในใจดับมอดลงทันควัน ถ้ามด้วยสีหน้าขุ่นมัวว่า "หมอเทวดา

"ไม่อยู่ที่วังอ๋องแล้วหรือ"

"เจ้าคะ ยามเฝ้าประตูบอกเช่นนี้ ทั้งยังพูดว่าท่านอ๋องของพวกเขา
ไม่พอใจอย่างมากด้วย"

"ได้บอกหรือไม่ว่าหมอมเหวตาไปที่ใด"

โจวมากกล่าวตอบอย่างอกสั่นขวัญแขวนมากขึ้นตามลำดับ
"ไม่ได้บอกเจ้าคะ ข้าอยากถาม แต่ยามเฝ้าประตูปิดประตูใส่หน้าพวกข้า
โดยไม่ไว้หน้าสักนิด"

ดวงตาข้างที่ยังมองเห็นของฮูหยินผู้เฒ่าเจียงหม่นแสงลง นางโบกมือ
ไปมาพลางพูด "รู้แล้ว เจ้าออกไปก่อนเถอะ"

รอเมื่อโจวมากมาถอยออกไป เหลือนางอยู่ในห้องผู้เดียวถึงหยิบ
ถ้วยน้ำชาใบหนึ่งขว้างลงพื้นสุดแรง

สวรรค์จะกลั่นแกล้งนางหรืออย่างไร จุดความหวังแล้วก็ดับมันทั้ง
เช่นนี้

แม้นางมีศักดิ์ฐานะเป็นเซียงจวิน ทว่าสกุลเดิมของนางอยู่ใน
ชั้นปลายแถวของหมู่เชื้อพระวงศ์แล้ว นางไม่มีบารมีมากพอจะเข้าเฝ้า
ชายาอ๋องได้ อย่างมากก็ได้แค่ให้ว่วานคนอื่นต่อๆ กันหลายทอดเพื่อ
สืบถามเบาะแสของหมอมเหวตาหลิ

หมอมเหวตาหลิไปอยู่ที่ใดกันแน่นะ

ด้านจวนตะวันตก ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งฟังรายงานจากผู้ดูแลหลิแล้วนึก
เฉลียวใจ สั่งคนไปเชิญเจียวเจามาหาทันที่

"เจาเจาเอ๋ย เมื่อวานเจ้าคาดเดาได้ล่วงหน้าแล้วใช่หรือไม่"

เด็กสาวยิ้มอย่างอ่อนโยนเยือกเย็น "คาดเดาอะไรเจ้าคะ"

ย่าหลานสองคนสบตากันครู่หนึ่ง สุธยีนผู้เฒ่าตั้งก็หัวร่อเสียงดัง
"ไม่มีอะไร คาคดาได้ว่าวันนี้ท้องฟ้าสดใสอย่างไรเล่า"

นางหยุดหัวเราะได้แล้วเอ่ยถามเฉยๆ "ได้ยินว่าวันนี้เจ้าจะออกไป
ข้างนอกหรือ"

"เจ้าคะ ท่านแม่จะพาเข้าไปเดินเที่ยว ได้ยินว่าร้านผ้าไหมหลายร้าน
มีสินค้าใหม่วางขาย หากพบที่งามๆ ข้าจะซื้อกลับมาตัดชุดฤดูร้อนให้ท่าน
หลายๆ ชุดนะเจ้าคะ"

สุทธยีนผู้เฒ่าตั้งฟังแล้วยินดียกใหญ่ จับมือหลานสาวไม่ปล่อย
นางจุปากแล้วกล่าวขึ้นว่า "หลานเจ้าของข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ เช่นนั้น
ท่านอย่าจะรอเจ้าตัดชุดฤดูร้อนสวยๆ ให้ละ ไม่ต้องตัดหลายชุด เอาชุดเดียว
ก็พอแล้ว"

เฉยๆ เจมาถึงกับพูดอะไรไม่ออก

นางไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ ตัดชุดฤดูร้อนเองกับมือ? อย่า
ล้อเล่น ลูกผ้าปักของนางนะกระทั่งปักลวี่ยังรังเกียจ

นางรีบเร่งกู้สถานการณ์ "ได้ยินว่าร้านอาภรณ์สำเร็จที่เปิดใหม่
หลายร้านก็ไม่เลวเหมือนกัน..."

"เดี๋ยวนี้ในร้านอาภรณ์สำเร็จพวกนั้นมีแบบต่างๆ ไม่น้อย แต่ถึงอย่างไร
อาภรณ์ที่ตัดเย็บเองก็ถูกใจกว่านะ" สุธยีนผู้เฒ่าตั้งกล่าวทอดถอนใจ

หลายปีมานี้หลานสาวสี่คนในจวน มีแค่หลานสาวคนโตที่เคยเย็บ
อาภรณ์ให้นางเองกับมือ หลานเย็บเคยทำสายคาดหน้าผากมาแสดง
ความกตัญญูต่อนางเส้นหนึ่ง หลานฉานอายุยังน้อยไม่เคยถึงตอนนี้
ว่าไปแล้วเหลือแค่หลานเจ้าที่ไม่เคยทำงานเย็บปักถักร้อยมอบให้นางเลย
หญิงชราคิดๆ แล้วก็รู้สึกตั้งตารอคอยอยู่สักหน่อย

เมื่อใกล้ถึงเวลาที่นัดหมายไว้กับหลีกวงเหวิน เฉียวเจาออกจากเรือนพร้อมกับเหอซือจนกระทั่งขึ้นไปบนรถม้าพลัดเปลี่ยนอารมณ์เป็นชุดบุรุษแล้ว ในใจของแม่นางเฉียวยังหนักอึ้ง

ปากพาจนจริงๆ เพราะอะไรนางต้องบอกว่าจะไปเดินดูร้านผ้าไหมด้วยนะ บอกว่าไปร้านขายเครื่องประติมากรรมเป็นอันสิ้นเรื่อง สูหยินผู้เฒ่าตั้งอยากได้สือะไร นางซื้อให้ได้หมด ถูผ้าปักไปในนั้นเมื่อคราวก่อนเป็นเพราะชั้นในของมันมีความพิเศษซ่อนอยู่ นางถึงได้ลงมือทำเอง ตอนนี้จะให้นางตัดชุดฤดูร้อนสักชุดละก็ ไม่เหลือทางรอดให้นางโดยสิ้นเชิง

เหอซือเห็นบุตรสาวมีสีหน้าหม่นหมองจึงถามไถ่อย่างสงสาร "เจาเจาเป็นอะไรไป"

"ท่านแม่ ดูเหมือนท่านจะไม่เคยจ้างอาจารย์สอนงานเย็บปักถักร้อยให้ข้า"

เหอซือฟังแล้วดีใจดีใจ "เจาเจาอยากฝึกเย็บปักถักร้อยหรือ"

"แค่สนใจใคร่รู้อยู่บ้างเจ้าค่ะ"

เหอซือยกมือจับเส้นผมที่รุ่มร่ายเล็กน้อยของบุตรสาวให้เข้าที่ นางพูดอย่างไม่เอาใจใส่หนัก "จะฝึกของพวกนั้นไปด้วยเหตุใด เสียสุขภาพตา ข้านี้วมือยังต้องโดนเข็มแทงเอาบ่อยๆ แม่เห็นแล้วสงสาร อีกอย่างหนึ่งสตรีทั่วไปฝึกฝนได้ดีปานใดก็เทียบหญิงปักผ้าไม่ได้อยู่ดี ถ้าจำเป็นก็เสียเงินจ้างหญิงปักผ้าเก่งๆ มาสักคนก็สิ้นเรื่อง"

เฉียวเจาพยักหน้าหงึกหงัก พูดได้มีเหตุผลจริงๆ

รถม้าแล่นไปได้พักหนึ่ง เฉียวเจามองออกไปด้านนอกแล้วบอกกับเหอซือ "ท่านแม่ จอดให้ข้าลงตรงนี้เถอะ"

เหอซือรู้เหตุผลที่เฉียวเจาออกจากเรือน นางได้ยินแล้วส่ายหน้า

"ที่นี่ไม่ได้ เจ้าอยู่ตัวคนเดียว แม่ไม่วางใจ"

ถึงแม้บุตรสาวจะปลอมตัวเป็นหนุ่มน้อย แต่ยังเยาว์วัยเกินไปบ้าง
อีกทั้งเคยโดนล่อลวงไปแล้วครั้งหนึ่ง นางจะวางใจปล่อยให้บุตรสาวไป
ร้านน้ำชาตามลำพังได้เช่นไร

"รอให้ถึงหน้าประตูร้านน้ำชาอยู่เว้ย เห็นท่านพ่อเจ้ารับเจ้าไปแล้ว
แม่ค่อยกลับ"

เฉียวเจาได้ยินแล้วไม่ตั้งต้นต่อ นางพยักหน้าตกลง จนกระทั่ง
รถม้าหยุดจอดหน้าร้านน้ำชา นางมองปราดเดียวก็เห็นหลีกวงเหวินรออยู่
หน้าประตู ถึงกล่าวลาเหอซื่อลงจากรถม้าไป

องค์รัชสีนหลินนามเจียงเฮ่อซึ่งสะกดรอยตามเฉียวเจาอยู่ลับๆ
เห็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่งกระโดดลงจากรถม้า เขาเบิกตากว้างทันใด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3N6dXcc>